

புனைக்கிளது

ஷலக்ஷ்யாற்யகம்

(யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக வெளிவாரிப் பட்ட
முதற்கலைத் தேர்வுக்குரிய சிறுகதைகள்)

1. குளத்தங்கரை அரசமரம் - வ. வெ. சு. ஜயர்
2. முதற் சம்பளம் - இலங்கையர்கோள்
3. சாப விமோசனம் - புதுமைப்பித்தன்
4. பாற்கடல் - ஸ. ச. ரா
5. சிறிது வெளிச்சம் - கு. ப. ரா
6. கோசலை - ரஞ்சநுமார்

தொகுப்பு:

நிரு. நா. குழந்தைவேநு B.A. HONS (CEY)
D. O. (Hq) A. S. (JAFFNA)

ஈ

வெளியீடு:

R.s: 90/-

வெளிவாரிப் பட்டதாரி மாணவர் ஒன்றியம்

சிறந்தார்த்தி ஆசிரம்

முன்வரை :

நமது பொது வாழ்வு நல்ல சிலவிய அடிடந்து நாடு சுகமும் கெளரவழும் பெற வேண்டின், மக்களுடைய நடை கணங்கள் உயர் வழிப்பட நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும். பாவியப் பருவத்தில் என்னும் ஒழுக்கமும் நல்வழியில் அலமயச். செய்ய வ. வே. ச. கயர் அவர்கள் எதுதியுள்ள சிறு கதை கள் போன்ற புத்தகங்களைப் படித்தல் நல்ல சர்தனமாகும். ஓக்கதைகளை ஒருவன் படித்துப் புத்தகத்தைக் கீழே வைக்கும் காலத்தில் அவன் மனத்தில் பரிசுத்தமான ஊர்ச்சிகளும் உண்ணமான். எண்ணங்களும் தழும்பும்.

-- ராகாசி -- .

பார்க்கப்போனால் நான் மரம்டான். சூரால் என் மனதிலுள்ளதை யெல்லாம் சொல்வதிரதானால் இன்னைக்கெல்வதாக சொன்னாலும் தீராது. இந்த சூருக்கள் கண்ணாலே எத்தனை பார்த்தின்கிறேன்! காதாலே எத்தனை கேட்டிருக்கிறேன்! உங்கள் யாட்டிகளுக்குப் பாட்டிகள் தவழ்ந்த விளையாடுவதை இந்தக் கண்ணாலே பார்த்திருக்கிறேன். சிரிக்கிறீர்கள். ஆனால் நான் சொல்வதிரதிலே எள்ளாவேறும் பொய்யில்லை. நான் பழைய நாளத்து மரம். பொய் சொல்லக் கற்றதில்லை. இப்போ -தொண்டுயா அ, ஏ அ வருங்கும் பூங்கும். உங்கள் கொள்ளப்பாட்டி களின் பாட்டிகளெல்லாம் நம்ம மாத்தங்கரக்குத்தான் குடமும் கையுமாக வருவார்கள். சிலபேர் முழந்துதகளையும் கூடகூட்டிக் கொண்டு வருவார்கள் பட்டுப் பட்டாயிருக்கும் குழந்தைகள். அதுகளைக் குரையில் விட்டுவிட்டுப் புடவிகளை அடக்குப்போகத் தோய்த்து, மஞ்சள் பிசிக்கொண்டு அழகாக விநானம் பண்ணுவார்கள். முழந்துகளெல்லாம் ராஜகோபாலன் போல் தவழ்ந்து கொண்டு மல்லிகைச் செய்யிடே போய் மல்லிகை மொக்கைகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கும். அந்தக் காலத்திலே ஒரு வள மல்லிகைச் செடி, முத்து அத்தாய்ப் பூப் பூத்தக்கொண்டு அந்த பூரத்தில் இருந்தது. அதைத் தங்களை யெல்லாம் கம்மென்ற மனம் வீசும். ஷப்பொழுத தத்ரிப்பார்ஸில்லாமல் பட்டுப் போய்விட்டது. கொட்சம் பெரிய முழந்துகள் அதன் புத்தபங்களைப் பெருக்கி துசையுடன் மோந்த பார்க்கும்..... கு! அந்த நாளை யெல் ராம் நிவாத்தால் என்ன அயச்சு தெரியும்!

தூயால் இப்பொழுது நான் என்று ஆந்தக் காலத்துக் கதை உண்மை சொல்வதாக இல்லை. மனசு சந்தோஷமா யிருக்கும் போது சொல்லி ரூபி ஏதெந்து நாட்களாய் எனக்கு ருக்மிணியின் அாபகமாகவே இருக்கிறது. பதிலூங்கு வருஷங்காச்சு. தனால் எனக்கு நேற்றுப் போவி ருக்கிறது. உங்களில் ஒருவருக்கும் ருக்மிணியத் தெரியாது. பார்த்தால் சுவர்கள் விக்சிரகம் போவிருப்பால் முழுநிலை. அவனுடைய சிறிச்ச முகத்தை நினைச்சால் அவனே எதிரில் வந்து நிற்பத்தோல் இருக்கிறது எனக்கு. அவன் எந்ததிப்பி அழுகை பூண்டிக்கெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். நல்ல உயரமாக இருப்பாள்! அவன் கையும் காலும் தாமரைத்தண்டுகள் மாதிரி நீளமாயிருக்கும். அவன் சுந்தரமோ மஸ்விகைப் புல்கூபம் போல் மிகுஞ்சாக இருக்கும். கனம் அவன் அழுகைல்லாம் கண்ணிலேதான். என்ன விசாலம்! என்ன தெளிவு! என்ன அழிவு! களங்குமற்ற நீலத்துகாசம் அாபகத்துக்கும் வரும் அவன் கண்களைப் பார்த்தும் - நீலோநிலப்பலம் நிறைஞ்ச நிர்மலமான நீரோ வடியப்; பார்த்துப்போல் இருக்கும். பார்வையினும்தான் எத்தனை அன்பு! எத்தனை பறிவு! வேளாமவாரா! அமாவாஸ்களில் பரமாத்தாவைப் பஜீக்கிற தற்காக என்னைப் பார்த்தும் பார்வையினிருக்கும் அன்பை என்னென்று சொல்லுவேன்! என்னுடைய காய்ந்துபோன கம்புக்கும்கூட அவனுடைய பிரேரணமயான பார்வை பட்டும் தீவிரத்துவமுமே! யேயோ! என் ருக்மிணித் தங்கமே! எப்போ காண்பேன் இனிமேல் உட்னைப் போலக் குழந்தைகளை?

அவன் குழந்தைப் பகுவும் குத்தி; அவனுடைய கடடசி நாள் வரையில், இங்கே வராத நாளை கிடையாது. அஞ்சாய் வய்சின் போதெல்லாம் சதா சுர்யாவும் இங்கேயேதான் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். அவனைப் பார்த்ததும் வாரி எஞ்சுத் தீட்டுக் கொடுக்க வேதுவுமென்ற நினைவாதவர் இல்லை. எத்தனை அஞ்சரமான காரியம் இருந்தாலும் சரி நம்ம வேதுகோபால் சாலதிரி. இருந்தாரே. அவர் காலமே ஸநாக்கு செய்த விட்டு; அழந்து சுதாநிறைய மஸ்விகைப்பறவைப்; பறித்துக் கொடுத்துவிட்டத் தான் போவாற்; நம்புற மாடு கண்காகள் கூட, எத்தனை அரடாக இருந்தாலும் சரி, அவனாக் கண்கும் உனே முரட்டுத் தனத்தை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு, அவனுடைய சிறிய கைகளால் தடவிக் கொடுக்க வேது மென்ற அவன் பக்கத்திலேயே போய்க் காந்துக் கொண்டிருக்கும்.

அழுத்தக்கள் என்றால் எனக்கு எப்போனுமே துசை. தனால் அவன் வந்துவிட்டால் பொழும், மெய்யந்து. போய்விடுவேன். அவன் பேரில் அளி வெயில் படக்கூடாது. அவன் கொஞ்சம் ஒதுங்கிடுந்தால் கூட என்கைகளை நீட்டி அலுக்கும் அடிப்படை. என்னுடைய நாதனான் சூரியனுடைய முகத்தைக் காலமே துசையோடு தரிசனம் செய்தானதும் எனக்குக் குழந்தை ருக்மிணியின் அாபகங் வந்து விடும். அவன் வரைவு துவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொள்கேடுபிடிப்பேடு; என்குத்தி அடங்காத துணந்தம் பிறக்கும். மூந்திருந்துள்ள யேது பாராட்டுக் கூடாததான். தனால் மற்ற யாற் வந்தாலும் என்கு அவன் வருகிறது போல் இருப்பதில்லை. நான் மாத்திரமா? அறில் உள்ள மற்றக் குழந்தைகள் கூட அவன் வந்த

பிற்புதான் பூரணமா அற்றுவதற்கு விரிவாக அவள்தான் அவர்களுக்கு அள்ளே ராயி. அதுவன்னுடைக் கல்லூரியிலே அவளிடத்தில்.

அவன் பூப்பா காமேசுவரன் நல்ல ஸ்திதியில் ஷுந்தார் ஜாத்தக்டாப்ரில் அருக்கு மின்த பிரேரணை, அவனுக்குச் செய்வது என்றால் தவறுக்காச் சுவிசிரிதே ஷுவ்யலை கடித வீதியில் பட்டுத் திருச்சன் புதுக்காக உந்திருப்பது ஏதாவது பார்த்தால் நம்ம ருக்மிணி அவிந் துக்காண்டால் புதுக்காக ஷுருக்கம் என்று உடனே வாங்கிக் கொண்டு வந்து விடுவார். அதல் முரமான வைராம் சிவப்பும் ஷுவ்யத்து அவனுக்கு நிறைய நன்கள் செய்திருந்தார். அவனுக்குப் பத்து வயசா யிருந்தபோது கோலாட்ட ஜோத்திரக்கு என்று ஒரு பாவாடையும் தாவணியும் வாங்கியிருந்தார். அந்த பிலாவுக்கும் அவனுடைய அலங்காரத்துக்கும் அவனுடைய அழகுக்கும் என்ன ஏற்றவு! என்ன ஏற்றவு! கண்கொள்ளாக் காட்சியாக் கிடுந்தது எனக்கு! அவள் முரவாப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல மதந்த போய்விட்டேன். மயில் என்னுத்துக்கு தூச்சு! தூங்கக் குழுப்பால் ஷுவ்யும் அவனுடைய சாரீரம். இன்னுக்கெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் சுவிக்காது. ஜோத்திரகளின் போதுதான் அவன் பாட்டட நான் கேட்டிருக்கிறேன்: தனால் இப்போது நியன்ச்சாலும் கூட அவனுடைய அரல் புதீத இன்றையுடைய நயத்துடைய என்மனகிள் கேட்கிறேன்.

அவுக்கு வரச் சென்று, அவுடைய இங்கு வளர்ந்த அழகை என்ன என்ற சொல்லேன்? முதுக்கையாக இருக்கும் போதேயாரிடத்திலும் ஒட்டுத்து பி. ஷந்தார் யூம் நாஞ்சிகு நாள் விருத்தியாசிக் கொண்டே வந்தன. தோழிகள் வேறு, தான் வேறு என்கிற என்னமே அவுக்கு ஒராது. ஏனும் வீட்டுப் பெண்ணாயிருந்தாலும் சரி, பன்றிகரர் வீட்டுப் பெண்ணாயிருந்தாலும் சரி, அவுக்கு எஸ்லாத் தோழிகளின் போரிலும் ஒரே பசுங் ம் தால். ஜூன்பி பார்க்கப்போன்றால், ஏழைக்குமுந்தைகள் பேரில் மற்றவர்கள் பேரில்லிட அதிகமான பட்சம் பாராட்டுவாள். யாராவது கூட்டப்பட்டால் சகிக்க மாட்டாள். பிசுவசக்காரர்கள் வந்தால் கை நிழற்ய அறிசி ஏகாதிமிவந்த போடுவாள். கண் பொட்டியான பிசுவசக் காரர்களிப் பாற்கிலும் போகி அவ்னா அறியாமலேயே அவுடைய கண்ணில் தாயர தானரயாகிக் கண்ணிர் பெருவுங்க எத்தனை தடவுகள் எட்டிப் பார்த்திருக்கிறேன்! அவர்களுக்கு அற்றாற்றினுக்குப் போடுவதை விட அதிகமாக்கவே பிசுவச போடுவாள். ஷப்பா, தாங்கடந்த தயையும். ஷக்க மும் அவுக்கு ஒருந்ததனால்தான் வேலா நினைவும் போதெல்லாம் எனக்கு கடினமான தோட்டக்குப் பியுது நக்கை நழை பெய்யும் போது உண்டாலுமே, அந்த நிரதிசயமான குழந்தை உட்டாகும்.

இவ்விதம் கீழைக்கிட்டு அனால் நான் பாவித்து வந்த என் அருமைக் குழந்தையின் தீட்டுப்பளியா பேராக்குவதும் நான் பாவி வைச்ச ஆசை பகுதாப் போன்ற குழந்தைகளுக்கு வகாஞ்சம் கூடுக் கண்ணில்லா மல், போல் விட்டதே அனால் பிரும்ம தேவன் என்ன பண்ணுவான்.

முழுஉங்கள் செய்யும் அச்சிரமத்துக்கு?

ருக்மிக்குப் பணியிருந்த விஷாலைப் பவன் அப்பா அவனை நம்முற் மனியம் ராமச்வாமி கூயற் குட்டாரு நாகராத்துக்குக் கங்கிகாதானமாகக் கொடுத்தார். கல்யாணம் அவர் விமரிச்சயக் கடந்தது. தோழிப் பொங்கல்விக்கும், அர்ஜோவத்துமிகுகும் அவன் சர்வாலங்காரத்துடைய் சிராமப் பிரதட்சியம் வருவகூட்டுரத்தேன். கண்பட்டுவிடும். அத்தனை அழகாக ஒருந்தான். அவன் தோழிலுக்கு மத்தியில் ஒருந்தனதப் பார்க் கும்போது மின்னால் கொடிகளில்லாம் கேள்விக்கு நிற்க மின்னரசு ஜோவிக்கமே. அந்த மாதுறியேதான் ஒருந்தது.

காமேகவரய்யர் ருக்மிக்குக் கல்யாணப் பந்தவில், நிறையச் சீரும் சென்ததியும் செய்திருந்தார். ருக்மிகியின் மாமியாருக்கும் மாமனாருக்கும் ஏராம்பத் திருப்தியாயிருந்தது. கல்யாணத்துக்குப் பிறகு மாமியார் அவனை அடிக்கடி அவழுக்கச் செய்து கொண்டுபோய் அகத்திலேயே வாத்துக் கொள்வாள். ஆகையோடு அவனுக்குத் தலை பிண்ணப் பூச்சுட்டுவாள். தன் பந்தக்கணப் பார்க்கப் போகும்போது அவனை அயமுத்தக்கொண்டு போகாமல் போகவே மாட்டாள். ஒப்படிச் சகல விதமாகவும், ஜானசி, (அந்தான் ருக்மிகி மாமியார் பேர்) தன்கு ருக்மிகியின் பேரில் உள்ள அபியானத்துக் காட்டி வந்தர்கள். மாப்பிள்ளை நாகராட்டு நட்சத்திசாலி. அவரும் ருக்மிகியின்பேரில் சிகிசும் பிரியமாய் ஒருப் புத்தியிலும் அவர்கள் ஒருவரும் தான் ரூபத்திலும் புத்தியிலும் எச் சுதாஷப் சுந்யான ஒன்றைன்று நினைக்காத வந்து. பேசிக் கொள்ளாதவர் கூடியாக.

இப்படி முதல் வருங்க காலம் சென்றது அந்த முதலுறுங்கத்துக்குள் எத்தனை மாசுபாடுகள்! காமேகவரயரயுக்குத் திருவிளைச்சுப் போய் விட்டது. ஏராக்க ஒவ்வொன்றை செய்யாம். ஏதோ அருபத்து நாட்டுக் கம் பெவியாம்: அதில் வட்டிக்குடி போட்டிருந்தார். நம்முற்ப் பணம் நால் கோடி ரூபாண்யயும் முன்னி அது ஏப்படி விடவே, காமேகவரய்யர் ஒரு நாளில் ஏற்வ வழையாய்ட போய்விட்டார். ருக்மிகியின் தாயார் மீனாட்சியம்யாள் உடம்பிலிருந்த நடக்கள் தான் அவருக்கு மிசும். பூர்விக சொத்தான் வீட்டுடையும், நிலங்களுடையும் வித்துத்தான் அவர் கொடுக்க வேண்டிய கடன்களுத் தீர்க்கு வேண்டியிருந்தது. ஒப்போ அப்புசாமி யைர் ஒருக்காலேவாய்ச்சாங்குவர ஒருத்திலே அந்த வீட்டில் வந்து அவர் அடி யிருக்கலாணார். மீனாட்சியும் பார்க்கிறுக்கு மகாலட்சுமி மாதிரி ஒருப்பாள். அவனுடைய சாந்தத்துக்கு எல்லாம் ஒல்லவு.. இத்தனை பெரிய குழந்தை வந்து விட்டதே, ஒருத்தாலும் அவன் மனம் கொஞ்ச மேலும் ஒருயல்விழில்ல. "ஏதோ ஒத்தனை நாட்கள் சுகமாக வாழிந்தோம். யானருக் கேட்டுக்கொண்ட ஸ்வாமி கொடுத்தார்? அவர் கொடுத்தனது அவரே எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்?" என்ற வேலை ஒப்போ? அவரும் ருக்மிகியும் குழுவோடு ஒருக்குற விக்கு ஒரு மூற்சுசுவும் ஒல்லவு. ஒத்தத் துத யாதானா ஒருப்புக்குக் கந்ததி. முக்கியத்தம் பன்னிப் புக்காத்துக்கு அப்படி விட்டால் ஒப்புறம் எங்குகுக்கு நிர்விசாரம். கல்சியோ கூழோ சாப்பிட்டு கொண்டு வழக்கம் போல் பகவத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டே நான்காவட்டும் கூறிச் சிருமிழேசம். என்று

சொல்லுவாள். யதீயா, பாலம், டடக்கப் பிரர்திற சங்கதில் அவள் எப்படி அறிஞ்சிருப்பான்?

காமேசுவரயியர் கூவேலியில் கொஞ்சமும் தேரான என்று ஏற்பட்டதும் ராமேசுவரம் யயருக்கு அவரிடமிருந்த சிநேகம் அளிர குரம்பித்து விட்டது. ஷத்ரு முனின்ஸியம் அவர் காமேசுவரயியர் ஆகத்துக்கு அடிக்கடி வருவார். வழியில் அவரைக் கண்டால் பத்து நிமிடம் நின்ச பேசாமல் போகவே மாட்டார். ஷப்போதோ காமேசுவரயியர் ஓர் ரவுருகிற்யதக் கண்டு விட்டால், அதோர் அவசர காறியமாகப் போனிது போல ஜுனினாருபக்கம் திரும்பி வேகமாகப் போய்விடுவார். ஷப்புடிக் செய்பவர் அவர் வீட்டுக்கு ஒருவறத நியத்திலிட்டார். என்று நான் சொல்லாமலே நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டு விடுவீர்கள். அவர் சம்சாரம் தான்கிடும் ஒதே மாதிரி மீணாட்சியம்மாளி டம் நெருங்கிலவுத நியத்திலிட்டான். துணாலீ ஜுனியத யெல்லாம் மீணாட்சியம்மாலும் சாமேசுவரயரும் ஒரு எபாஞ்டாக நினைக்கவில்லை. செலுவம் உள்ளபோது உறவு கொண்டாகுகிறது; அது போய்விட்டபோது வேத்து மழுங்காள் போலப் போய்விடுகிறது - ஜுதெல்லாம் ஒரு சிநேகத்தோடு சேர்த்தியா?

துணாலீ அவர்கள் ருக்மிணி விழுதுயத்திலும் ஒடு வேத்துமை பாராட்ட குரம்பித்து விட்டார்கள். அப்படிமுடிநிலை உடைஷாற்று குந்திக் கில மாதங்களாக ஜான்கி பிரதி வெள்ளிக் கிழு கழுத் டூப்ரிட்டானும்; ருக்மிணியை அயுகுத்துக் கொண்டு வரும்புடி வேல்லக்காரியை அப்பிரி விடுவாள். அன்னக்கு அவற்கு தலை பின்னி, மம்சாந்திட்டு, சிங்காரிச்சு, அசிலாண்டேசுவரி கோவிலுக்குக் கூடிக் கொண்டு போய்த் தரிசனம் பண்ணிவிட்டு அன்னக்கு ராத்திரி அஞ்சலும் தங்கள் அகத்திலேகீய வாத்துக்கு கொண்டிருந்த அடுத்த நாள் காலமேதான் அவளை அகத்துக்கு அப்புவாள். ஜனால், அருபத்து நாட்டில் போனது போனதுதான் என்று ஏற்பட்டு விட்ட தீர்த்து வந்த முதல் வெள்ளிக் கிழுவமயன்னுக்கே, 'எனக்கு தந்தில் ஜுனியதுக்கு ரெஞ்சப் வேலையாக' இருக்கும் அஞ்சல் வெள்ளிக்கிழுவம் ருக்மிணியை அஞ்சுச்சுப்போறேன்! என்று மீணாட்சிக்கும் சொல்லி அப்பிலிட்டாள். அப்படி வெள்ளிக்கிழுயை முதல் அவ்விதம் சொல்லி அப்புவுதக் கூட நியத்திலிட்டாள். ஜுவ மீணாட்சிக்கும் காமேசுவரயருக்கும் மிகுந்த ஜுக்கத்வத்து ஜந்தல். ருக்மிணியும், 'நம்மை ஜுவவளவு இளக்காரம் செய்கிறாள், பார்த்தாயா, நம்ப. மாழியாஞ்சூடு' என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டாள்.

ஷப்படிக் கொஞ்ச நாளர்ச்சு. ஐரல்லாம்! முசுகுசு! வென்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள், எல்லா ரகசீயங்களும் அளத்துங்கறரயிலேதான். துணால் அயர வார்த்தையும் அறை வார்த்தையுமாகத்தான் என் காதில் விழு? மே ஜுமிய யட்ட முழுக்கு ஒரு பேங்கம் என்று எட்டால் ஜரிலே ஷப்படி எப்போதும் ஜுமந்துவில்லை. என்றால் மனசு குழஞ்சுத்துக்கு கொண்டேயிருந்தது. என்னவோ கெடுதலுக்குத்தான் ஜுமந்து ரகசியம் எந்திருக்கிறது என்று எனக்கு அப்பொழுதே தோன்றி விட்டது. துணாலீ பாருக்கும். என்ன, என்று மாத்திரம் தெரிய வில்லை.

கட்டசியில் அப்படியும் கூப்படியுமாய். அதனத்தும், ஜுத்தத்தும் கூடுதல் சேர்த்துப் பார்க்கப் பார்க்கக் கொட்டுச் சொல்லுமாய்ச் சமாசாரம் என் மனசுக்கு அத்தபதியாக்கி. ராமசாமி ஜயகும் தான்சியும் ருக்ஷிணிய வாழாதே பண்ணிவிட்டு நாகர்தாஜக்கு வேங கல்யாணம் கெய்து வைக்க நிச்சயித்து விட்டார்கள்! என்ன பண்ணுவேன்? என்முள் ஜூட்டுச் சோயிட்டது. குழந்தை ருக்ஷிணியத் தள்ளி வைக்குத் தனியுமா மற்றாலுக்கு? அடி பரவி! உன்னைப் போலே அவும் ஒரு பெண்ணில்லையா? என்ன பண்ணித்து அது உன்னன்? அதைப் பண்ணாலே பார்த்தால் கல்லும் ஜூட்டுக்கும்? கல்லும் விட அதைமா உன் நெஞ்சு! காமேசுவரயியகுக்கும் மீராட்சிக்கும் குத்திலே ஈடுபாத. எனக்கே ஜப்படி இருக்கும் போது பெற்ற தாய் தகப்பணாருக்குக் கேட்க வேணுமா?

ஸுனிமேல் நாகராஜன்க்குப் பற்றி வதாவது நம்பிக்கை வைத்தால்தான் உண்டு! அவன் பட்டைத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். மார்க்கு பிறந்து விட்டது. அவன் வாழும் நாள்ளு என்னிக் கொண்டே யிருந்திடன். கட்டசியாக வந்த சேர்ந்தான். வந்த அன்றைக்குக் காலமே அவன் முகத்தில் சிரிப்பும் விளையாட்டுமாக ஜூந்தா. சந்தோஷம் மாறி வேறாகி விட்டது. தாயார் தீக்பணார் அவன் மனத்தைக் குலக்கு தரம்பித்து விட்டார்கள். நாலுக்கு நாள் முகத்தில் கல்க்கு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தன. கரைப் பார் கரைச்சால் கல்லும் க்கரையும் என்பார்கள். அவன் கலங்கிய முகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு வாழ்த்திலே பகீர் என்றும், ஜூனி மேல் ஏனு? ஜூந்த சர் காலச ஜூந்தா. அவும் போய்விட்டது. ருக்ஷிணியன் கதி அஹாகதித்தான்! என்ன நியாயத்து விட்டுத்.

ஏது பிறந்தது. வெளிப்படியாகப் பேச தரம்பித்து விட்டார்கள். ஏதோ சிறுக்கத்திப் பெண்ணாம், முப்பிப்பாருக்கு நானு வட்டாருபாய்க்குப் பூலிதியாம். பீணனி விழுடயாதாரம். ஜூந்தப் பெண்ணாது தவிர ஜூந்தும் ஒரே ஜூநு பெண்தானாம். காலக்கிரமத்தில் ராமசாமி ஜயர் முடும்பத்துக்குல ஜூந்து ஸ்தோமி சொத்து கேர்த்தி விடோம். ஜூநெல்லாம் எனக்குத் தர்யை கறுரமாகி ஜூநுக்கும். தனால் என்று செய்திருது? தலைவிதியே என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பது.

ஜூந்தப் பேசுக் குறப்பட்டது அதல், மீரட்சி பகவன் வெளியிலேயே வருகிறதில்லை. ஜூநியோதயத்துக்கு அங்குமேயே மனத்துக்கு வந்து ஸ்தானம் செய்விட்டுத் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுவாள். அவன் முகத்தைப் பார்த்தால் கண்஠ாவியாயிருக்கும். சரியான ஓர்க்கும் ஏது? சாப்பாடு ஏது? சுநேரா என்ற வாழ்ந்து விட்டு, ஜந்தக் குதிக்கு ஜூனாணோமே என்கிற ஏதிகும் அவன் அழுகு. அதித்து விட்டு. வீரு வாசல் போய் விட்டுத் தென்றாவது, நடக்கல்லாம் போய், வெறும் உரிசல் தாவியை மட்டும் கூடிக் கொண்டிருக்கும் பதியாகி விட்டதே என்றாவது. அவன் வந்தபடிட விழுவன. கிரிபோல் அழுந்தை அகத்தில் ஜூநுக்கு காண்கி அதன் மேல் கொஞ் சமேறும் ஜூருக்கும் ஜூவுக்காமல் கூடுதலாகத்துறைய பண்ணிக்கு வேறு விவாகும் பண்ணி வலுக்கு நினைத்து விட்டான் பா நான் ஜூநும் ஏத்கும்தான் அவுத்துக்கு ஜூரவு பக்கலெல்லாம். அவன் முகத்தைப் பார்த்தால் தான்சிக்குக்கூட மனசு உருவிப் போய்விடும். தானால் ராமி அவன் எந்தே பார்ப்பாளி!

அப்போதுமான குக்கிடி எப்படி நூற்றுக்கணக்கான மீண்துமானானா? எனக்கு ஆண்டும் தூங்கியால், அறியாக் குத்திவத் தான் என்ன நினைத்திருக்கிறோமோ! ஆருவேணன், மர்மியார் நம்மைக் கட்டோடு கெழுத்து விடமாட்டான், என்ற நினைத்தானா? அல்லது மாமியார் என்ன நியைத்தாழம் நாகராஜன் சம்மதிக்க.

மாட்டான் என்ற நினைத்தானா? ஜூன்தும் குட்டி முழுகீக குந்து வருடத்தங்களாக கவில்லையே அவர்கள் இருவரும் தேர்ந்தெடுப்பு நம்முடியும் அத்தங்காரியில் விளையாடும் தான்? கல்யாணமான பிறகும்கூட புதுப்பிழைய, தூங்கியாமல் எதிர்வன தடவை பார்த்துப் பழைய நாள் போலவே அவ்வுடைய சுரங்கமாக நாகராஜன் அவனோடு பேசியிருக்கிறான்! அவன் கைவி மாட்டாரி என்றேதான் குக்கிடி நினைத்திருப்பான்.

ஒன்றால் நாளாக ஒரு நாகராஜாவிட்டு குவியானப்பேசு முத்திக் கொண்டே வந்தது, நாகராஜன் முத்திதில் மாத்திரம் இன்னது ஜூக்கிறது என்ற யாருக்கும் தெரியாது. பட்டாச்சிதியின்து ஏந்த அங்கு மாமணாவரயும் மாமியாவரயும் நம்பிகாரம் செய்வதற்காக அகத்துக்கு வந்தானே அவ்வளவு தான்; பிறகு எள்ளாவுக்கட அண்டியாளமில்லை. ஒன்றால் முகத்துத் திட்ட முதல் நாள் போன உல்லாசக் குறி முழுப்படியும் ஜிரும்பி வரவேயில்லை. யாருப்பும் பேசாமல், எப்பொழுதும் சுதித்து முழுமாகவே கூருப்பான்.

கவட்சியாக, நாள் வைத்தான் விட்டது. பெண்ணக்குத்துக்காரர் வந்து வகீகினப்ப் பதி, ரீகையும் வாசித்து விட்டு, போய்ந்தார்கள். ஜயோ! அங்குக்கும் மனசு சுத்தத்துக்கு கேட்க என் பஞ்சப் பிராணமும் தடித்தது. காமேசுவரமியக்குக்கு எப்படி ஜூந்திருக்குமாரா, மீனாட்சிக்கு, மனசு எப்படித் தடித்ததோ! குக்கிடி எப்படிச் சுதித்தாரோ! எலைாம் ஈசுவராக்குத்தான் தெரியும்.

நாகராஜாக்குக்கூடத் தான் ஜூந்திருக்கிட்சுசாத்தாபம் இல்லாமல் போய்விட்டது. பார்த்தாயா என்ற சௌநாகனி, பூப்படி யெல்லாம் பண்ணினால் ஜூந்திருக்குமாரா, மாத்திரம் நாகராஜ ஜூந்தப்பானா என்றுகூடச் சொல்லிவிடுவேன். ஜூப்படி என் மனசு தழும்பித்தத்தனித்துக்கீ கொட்டிருக்கிறபோது, ஒரு நாள் வயித்திலே பால் வார்த்தாற்றிபோல், ஒரு கங்காது என் காதினூல் விழுந்தது. நாகராஜனாடு உடப் பிடித்து கொண்டிருந்தவனாம் தீநிவாசன் என்ற ஒரு பையன். அவன் நாகராஜனாய் பார்த்திருத்தற்கென்ற வந்தான். அவர் கஞ்சகெல்லாம் ரகசியமாகப் பேச வேறு ஜூட்டம் எங்கே? நம்ம அன்றதுக்காரர்தானே?

ஒரு நாள் சாயங்காலம் ஏழூட்டு முனிக்க எல்லாரும் போய்விட்டு பிறகு ஜூந்து பேரும் ஜூந்தே வந்தார்கள். தீநிவாசன் ரொமிப் பந்தில்லவன். அவன் ஆர் ஜம்பது அப்படி கல்லுக்கு அடத்தின்டு ஜூக்கிறது, நாகராஜன், பெண்ணிருக்க, ஜூந்னாகு கல்யாமி, பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறான் என்ற பாரோ. அவனுக்கு எதுதி விட்டார்களாகிக்கும். உடனே தபால் வண்டி மாதிரி ஒடிவது வந்து விட்டான். அன்றாக்கரைக்கு வந்ததும். தான் கேள்விப்பட்டியதச் சொல்லி ஜூந்தாம் ஜாஸ்துமிதானா என்ற அவன் நாகராஜனுக்கீ கேட்டான்.

நாகராஜன், "அம்மாவும் அப்பாவும் சேர்ந்த நிச்சயம் செய்த விட்டபோது நான் மாட்டேன் என்ற சொன்னால்தான் தீர்பு போகிறதா? தவிர பெண் ஹும் லட்சுமாக ஜிருக்கிறதாம். அவள் தகப்பணால் லட்ச ரூபாய் கூடுது அவள் பேருக்கு எனது வைத்திருக்கிறாராம். அவருக்குப் பிற்காலத்தில் இன்னொரு லட்ச ரூபாய் சொத்து சேருமாம். ஜிப்படி, தானே வருகிற சீதேவியை எதற்கால வேண்டாமென்ற கொள்கிறது?" என்று சொன்னான்.

இந்த வார்த்தையல்லாம் சொல்லும் போத தீநிவாரசும் முகம் போன போக்கை என்ற என்ற கொல்லு? நாகராஜன் நிறத்தினும் அவர மனி தேசகாலம் திரிவாசன் அவன்க்கு "எத்தனை லட்சமதான் வரட்டுமே, ஒரு பெண் பாவத்தைக் கட்டிக் கிகாள்ளாமா? கல்யாணப்பந்தவில் மந்திர சூப்மாகச் செய்த பிரமாணத்து யெல்லாம் அழித்த விடலாமா?" என்று நான்ராவிதமாகத் தப்பத்தையும் நியாயத்தையும் ஏடுத்துச் சொல்லி, கல்லும் கரையும்படியாக குமிகிக்காகப் பரிசு பேசினான். அவன் நன்றாக ஜிருக்க வேறும், ஒரு முறையுமில்லாமல் வாழ வேறும் என்ற நியீங்களுக்கு நியீங்களும் நான் வாழுத்துக் கொண்டெயிருந்தேன்.

தூால் அவன் பேசியானதும், நாகராஜன் அவனுப் பார்த்து, "தீநு வாசா! உண்ணிடம் ஜுதவரை சொன்னால்லாம் வினங்யாட்டாக்கும். நான் காரசுக்காக ஜுவ்வளவு அற்பமாய்ப் பொய்யிடுவதே என்ற நினைக்கிறாயா? நான் யாருக்கும் தெரியாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கவேறும் என்றிருந்தேன். தூால் எப்போ ஜுவ்வளவு தா ரம் பேசினி டோமோ; ஜுனிமேல் உனக்குத் தெரியாமல் வைக்கிறதில் காரியமில்லை என்ற நினைத்துவிட்டேன். தூால் ஜுங்யு மாத்திரம்: ஜுத நீ யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது. ஜவர்களைல்லாம் தீர்யத் தண்ணம்பூது விட்டு மிலேசிக்கத்தனமாய் நடக்க உத்தேசித்திருக்கிறபடியால். ஜவர்களை நன்றாக அவ்யாசம் செய்துவிட வேண்டியது என்ற நிச்சயித்து விட்டேன். நான் எத்தனை மதுத்தும் அப்பாவும் அம்மாவும் ஒரே பிடிவாதமாக ஜிருக்கிறார்கள். துக்கயால் மன்னார்கோவிழுக்கூடு போகிறேன். அங்கே போயும் மாட்டேன்று சொல்லுவேன். தூால் கட்டாயப்படுத்தவும் உட்காருவேன். தூால் என்ன ஜுந்தாலும் திருமங்கவியத்தில் நான்தானே முடிச்சுப் போட வேறும்? வேஷ ஒருவரும் போட முடியாதே, அந்தச் சமயத்தில் கண்டிப் பாக மாட்டேன் என்ற சொல்லிவிட்டு போகிறேன். எல்மோரும் இங்கி தின்ற குரங்கு போல விழுக்கட்டும். குக்கிவியத் தொட்டகயினாலே ஜுன்னொரு பெண்ணாயும் நான் தொழுவேன் என்ற நினைக்கிறாயா?" என்று சொல்லி முடித்தான்.

"தூால் நீ விவாகத்துக்கு என்ற போகுங்காலத்தில் ருக்மிணி, அவள் அப்பா, அம்மா மனசெல்லாம் எப்படி ஜிருக்கும் என்ற யோசித்துப் பார்த்தாயா?" என்ற தந்தாசன் கேட்டா நான் நாகராஜன், "யோசித் தேன். தூால் எல்லாம் பொய் நட்டுவது அவர்கள் நிராயசயாயித் தவித்துக் கொண்டிருக்குத் சமயத்தில் ஜிரெப்பித் தான் சுடிவந்து மாமியார்

மாமனாசர வனங்கி சூப்பிரப்படாத்திருக்கு : என் ருக்மிணியிய நான் ஒரு நாலும் காவிடமாட்டேன் ! பெற்றாலச பிழத்துவிருக்கன ஏயல்லாம் மனப் பந்தவில் மாட்டு சூக்ஷ்மவிட்டு ஜங்கே வந்து விட்டேன் ! என்ற சொல்லுங் காலத்தில் அவர்களுக்கு எத்தனை துண்ட்தமாக ஓருக்கும் . அதைப் பர்த்து ஆபவிக்கு விடும்புரிமீட்டேன் என்றான் .

"அந்த நாளில்லை அவர்கள் மனத் தெப்பு அதித்துக் கொண்டிருக்கும் ? நியன்திருப் பூர்வ" என்றான் துவிவாசன் . அதற்கு நாகராஜன் , "இன்னும் யந்தே நாட்டுகள் ! கண்ண வெள்ளிக்கிழவை அா பிற்கூக்கிழுமை ஜவ்விடமிருந்து எல்லோடும் புறப்படப் போறோம் . அதேத் நாள் மூர்த்தம் : அன்றைக்கே புறப்பட்ட அதேத் நாள் காவல்லில் ஜங்கே திரும்பிவிடுவேன் . ஜங்தனை நாட்டுகளை சொந்தக்கமாட்டார்களா?" என்றான் . " என்னவோ அப்பா ; எனக்கு இது சாபில்லை என்ற தோன்றுகிறது" என்று துவிவாசன் பேசுகிற கொண்டிருக்கும் போது ஓருவரும் நகர கரும்பித்து விட்டார்கள் ; எனக்கு மேலே ஒன்றும் கேட்ட விடுவை .

ஒன்றுக்கு ராத்திரி செய்லாம் எனக்குத் தூ தீகமே வரவில்லை .

'பார்த்தாயா , நாகராஜனன் வெய்திகூட வசேனே பாவி , அவனைப் போல ஸத்புத்திரம் உண்டோ உலகத்திற்கு : என்ற சொல் பிடி கொவிடேன் . 'இனி மேல் பயிற்சில ; அது நாள்ளன : பத் நாட்கள் என்ன? நாகராஜன் பிடிவாத்தாந்தி ; சொன்னபடியே செய்விடுவாரன் , ருக்மிணிக்கு ஜனிமைல் ஒரு குண்டுக்கூழும் ஜுல்லீல் என்ற திருத்தப் போய்விட்டேன் .

அபிற்கூக்கிழுமை ஜவ்வர்களெல்லாம் மண்ணார்கோவித்துக்குப் புறப்படு சீரார்க்கி சீர் அரைவில்லாம் சுல்லால் கண்ணோலப்பட்டது . ராமசாமி யயுராயும் ஹனுஸீயயும் வெய்யாதவரீகள் கூடியால் . துணால் அவர்களைக் கூப்பிட்டு நல்ல புத்தி சொல்லதற்கு மாதாகிரம ஒருவரும் ஜுல்லை . அப்படியே யாரேஆம் சொன்னாலும் அவர்கள் ஒடிடுப்பட்ட கூங்கரும் இல்லை .

அவர்கள் புறப்படுவிற் அவ்வித்துக்கு ரிலிகுந்து கண்ணாலே பார்த்தால் ஜன்னும் கொஞ்சம் வயித்துத் திரிச்செல்லானே அவிகமாலுமென்று நினைத்து , காமேசு வரய்யாகும் மீனாட்சியும் சுவிக்கிழுமை மத்தியானமே புறப்பட்டு மனப்பாறாக்குப் போய் விட்டார்கள் . அகத்தில் ருக்மிணிக்கு அவன் அத்துத சுப்புலட்சுமி அம்மாவு தான் பிரன .

சுவிக்கிழுமை ராத்திரியாசன் , உடிடங்கு குரும்பித்து விட்டது . ஒன்பது ஒன்பதுவர மயி ஜிருக்கும் : நாகராஜன் தனியாகக் குளத்தங்கரைக்கு வந்தான் வந்து வேப்பமரத்திலில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதோ சேஷாக்கித்துக் கொண்டிருந்தார் . சில நாళ்காலைகள்ளும் தூ ரத்தில் ஒரு எப்பு உருவும் தெண்பட்டது . அது குளத்தடக்கரைப் பக்கம் வந்து வொண்டியுந்தது . குணால் குக்கொரு தடவை பிவிபக்கம் பார்த்துக் கொண்டே வந்தது . குட்டசியாக நாகராஜன்

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ஆடத்தில் வந்து திற்மும் போனதான் அது ருக்மியி என்ற நான் அறிந்து கொண்டேன். எவ்வளவு தா க்ஷீவாரிப் போட்டது. துணால் உடனே தெளின்சுக்கொண்டு என்ன நடக்கிறது பார்த்தலாம் என்ற ஈர்க்களுத் துடுத்துக் கொண்டு உண்ணிப்பாய்க் கவனிக்கலாண்டு.

எந்து திமிழங்கள் வரையிருப் பாகராஜன் கவனிக்கவே யிருவை. தழுந்த யோசனையில் ஓருந்தான். ருக்மியி அவசலந்து அப்படியே நின்ற கொண்டு குந்தான். எதிர்சொல்லாய் நாகராஜன் தலையைத் தா க்ஷீவான். ருக்மியி யைப் பார்த்தான். பார்த்தலும் அதன்முதிருக்கிட்டப் போய் விட்டான். துணால், உடனே திதானித்துக் கொண்டு "ருக்மியி ஓத்தனை நாழிகைக்கும் மேலே தனியாக ஓங்கே வரலாமா? நீ?" என்ற கேட்டான்.

"நீங்கள் ஓருக்கிற ஜடத்தில் தனியாக நான் ஓருக்கு வேண்டிய நாள் ஓங்கும் வர வில்லையே!" என்ற பதில் சொல்லிவிட்டு ருக்மியி நின்றான். ஓருப்பு மூன்று நிமிழங்குமுக்கு ஒருவரும் வாய் திறக்கவில்லை. ஓருப்பு பேர் மனமும் அழும்பிக் கொண்டிருந்தது. துணால் எப்படி ஒரும்பிக்கிறது. என்ன பேசுவது. என்ற அவற்றுக்கு ஒருங்கும் தோன்றவில்லை.

ஷட்சியில் நாகராஜன், "ஒந்த வேளையில் நாம் ஓங்கேயிருப்பது தெரிந்தால் அரிஸ் பூங்குத் தொல்லுவார்கள்; வா, அகத்துக்குப் போய் விடலாம்" என்றான். ஏதற்கு ருக்பீ, "உங்களிடத்தில் சீல வார்த்தங்கள் சொல்ல வேந்துமென்று ஜடத்து ஒரு மாதமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஓங்கைத்துத்தான் நேர்ச்சிருக்கிறது; ஓந்தச் சொல்ல உத்தரவு கொடுக்க வேணும்" என்றான்.

"சௌர்ஸ்லேஸ்!" என்ற நாகராஜன் சொல்ல ருக்மியி பேசலாணான்; "எவ்வள உங்களிடத்தில் என்ன சொல்ல விருது என்ற தெரியவில்லை. ஜடத் துறைமாசமரப் பயசு படுகிற பாட ஜடத் தெரிவான்தே சொல்ல தெரியுமே யொழிய மாதுத்தியானுக்கும் தெரியாது. நீங்கள் பட்டாத்திலே யிருந்து வந்தவுடன் என் கலக்கமெல்லாய் போய்விடும் என்றிருந்தேன். மாமா யும் மாமியும் என்ன செய்தாலும் நீங்கள் என்னைக் கைவிட மாட்டீர்கள் இன்று நம்பியிருந்தேன். துணால் நீங்கும் என்னைக் கைவிட்டு விட்டால் அப்புறம் எவ்வது நம்பிக்கொண்டு நான் வாழுவேன்? வேவியே பயிற்ற அதிக்க விட ஒரும்பித்தால் பயிறின் கதி என்ன ஆலும்? ஓதுவுரையில் நடந்ததெல்லாம் என் மனசு உடைத்துவிட்டது. நீங்கள் அதைச் சேர்த்து விவத்தால்தான் உங்கு ஓல்வெள்ளானால் என் பூதுச் ஓங்களைதான்; அதில் சந்தேகமில்லை."

ஒந்த வார்த்தையைப் பேசும்போது ருக்மியியின் கண்களில் ஒலும் வந்து விட்டது. அதோடு நின்ற விட்டான். நாகராஜன் பேசவில்லை. ருக்மியியும் சில நாழி வரைக்கும் பார்த்தவிட்டு, "நான் விக்குப் பயணம் வந்திருக்காப் போவிருக்கிறதே; நீங்கள் போகத்தானே போகிறீர்கள்?" என்ற கேட்டான். கொஞ்ச நாழி யோசித்து விட்டு நாகராஜன் "ஆமாம்" போகலாம் என்று

தான் ஷுருக்சிரேன்" என்றான். அப்படி அவன் சொன்னதும் ருக்மிக்கும் நெஞ்சு அவன் தங்குக் கொண்டு அக்கும் வந்தவிட்டது. உடம்பு சிபுசிருவன்யை நடுங்கியது. கண்ணில் ஜலம் தமிழ்பி விட்டது. துனால் பல்லவர்கள் கடித்துக் கொண்டு அவத் யெல்லாம் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "அப்படியானால் நீங்கள் என்னக் கூகவிட்டு விட்டீர்கள் தானே?" என்று கேட்டான். அகற்று நாகராஜன், "உன்னன நான் வகவிடுவேனோ குக்கியி? ஒரு நாலும் விட மாட்டேன். துனால் அம்மா அப்பாவுத் திருப்புதி பண்ணிவைக்க வேண்டியதும் கடமைதானே? அதற்காகத்தான் அவர்கள் பேசுவதற்கு தட்டாமல் குறப்படுகிறேன். ஆனால் நீ கவுலைப்படாதே, உன்னன நான் ஒருநாலும் தன்னிவிட மாட்டேன்" என்றான் ருக்மிக்கும் பொழுத்துக் கொண்டு விடுகிறது! நீங்கள் மறு விவாகம் பண்ணிக் கொண்டு விடுகிறது! நான் கவுலைப்படாயவிடுகிறது! என்னன் ஒரு நாலும் வகவிட மாட்டீர்கள்! ஆனால் அம்மா அப்பா சொல்கிறதை ஷுத் விழுத்தில் தட்ட மாட்டீர்கள்! நான் சொல்லக் கூடியது ஜுனியேல் என்ன ஷுருக்கு? என் கதி இத்தனானாக்கும்?" என்று சொல்லிக் கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான்.

நாகராஜன் ஒன்றும் பேசவில்லை, கல்யாணத்தை நியந்தி விடுகிறேன் என்கிற ஒரு வார்த்தையைத் தவிர வேறே எந்த வார்த்தை சொன்னால்தான் ருக்மிக்கியன் மனத்தைத் தேந்தலாம்? அந்த வார்த்தையை ஜபபோது சொல்ல வோ அவற்குக்குச் சம்யத்தில்லை. துக்காயால் அவன் வாடால் ஒருங்கும் சொல்லாமல் தன் முத்தில் உள்ள அன்றையும் தூரவாயுடு சமிக்கினால் மாத்திரம் அவற்கு ஒருமாநிரி காட்டினான். அவன் கையைத் தன்னுடைய கைக்கயால் வாரி எடுத்து மடியில் வவத்துக் கொண்டு மிகுஞ்சாயிப் பிழுத்தான். குழந்தையைத் தட்டிக் கொடுத்தத் தேத்துவங்கு போல் உத்தில் குத்ர? நாடுதவனான். அப்பொழுது அவன் தலைமயிர் அவன் கூடியில் பட்டது. உடனே திடுக்கிட்டுப் போய், "என்ன ருக்மிகி, தலை சூட்டயாயிப் போய்விட்டதே! ஷுப்படித்தானா பண்ணிக் கொள்கிறது? உன்னன இந்த அலங்காரத்தில் பார்க்க என் மனச சரிக்க வில்லையே! எங்கே, உன் முகத்தைப் பார்ப்போம்! யோ, ஆண்ணல்லாம் செக்காச் செவேரி என்ற சிவந்தி போயிருக்கிறதே! முகத்தின் ஆளிடயல்லாம் போய் விட்டதே! என் குங்கே, இப்படி ஒருக்காதே. உன்னன நான் வகவிட மாட்டேன் என்ற தத்தியமாய் நம்பு. உன் மனசில் கொஞ்சம் கூட அதையிருப்பதாதே. என் ஷுநுட்டியற்றவமாகச் சொல்லிரேன். எனக்குப் பொறுத்துக்கவில்லை, உன்னன ஷுந்த ஸ்திதியில் பார்க்க. சின்ன வயதுக்கும் நாம் ஒருந்த அன்றையான்த்தை மறந்து விட்டேன் என்ற கணவில் கூட நீ நினையாதே வா போகலாம். நாழியாசிவிட்டர்; ஜுனி மேல் நாம் இங்கே இருக்கப் போதான்" என்ற சொல்லி அடித்தான்.

ருக்மிகி என்றதிருக்கவில்லை. ஏதீகம் பிடித்தவன் போல் உட்கார்ந்து விடுத்தான். அதைப் பார்த்தும் நாகராஜனுக்குக் கண்ணில்ஜலம் தனுப்பி விட்டது. அந்தச் சும்யத்தில்தன் மனசில் உள்ள ரகசியத்தைச் கொல்லித்தான் விடலாமே என்று அவன் புத்தியில் தோண்றியது போவிருந்தது. சொல்லித்தான் வைத்தானோ பாவி! ஆனால் அவற்கு அவற்றைய விளையாட்டுத்தான்

— ४८ —

பெரிதாய்ப் பட்டதி. குகையினாலே அதை மாத்திரம் அவன் வாய்விடவில்லை. ஆனால் அவற்றில்தான் எப்படித் தெரியும் ஜப்பா யெல்லாம் வரும் என்று? ஆத்தனை வயதாசிய எவ்வகே தெரியவில்லையே, அந்தச் சமயத்திலே, அவன் அக்கு எங்கே தெரிந்திருக்கப் போகிறது : முழுந்தாக்கு?

அப்படிச் சீவனத்திப் போய் உட்காரந்திருந்த ருக்மிணிய நாகராஜன் மெல்லப் பூத்தாப்போடு தாக்கிமாற்போடு அணுத்தக் கொண்டு, "என்ன ஒன்றும் பேசாமாட்டேன் என்கிறாயே ருக்மிணி! நான் என்ன செய்யும்?" என்ற கருணையோடு ஜரங்கிச் சொன்னார். ருக்மிணி! நால் நிபிரந்து அவனை வறிட்டுப்பார்த்தாள். அந்தப் பாரிவையின் முறிப்பை உங்களுக்கு எப்படிச் சொல்லுவேன்? பிசுவாகத்தில் அகப்பட்டுக் கூகு அஷத்துப் போகிற ஒருவகுக்கு, தாரத்தில் கட்டிட ஒன்று பிழுந்து போவத் போலே தெஸ்பட, அவனும் பயத்பூத்தத்துக் கொண்டு குசையும் குவுமாய் அதன் பக்கம் நீந்திக்கொண்டு போய், அப்பா, பிழுத்தோம்! சீவன் சொல்லிக்கொண்டு அதைப் போய்த் தொடும்போது, குயோ பாவறி, அது கட்டடயாக இராமல், வெறும் குப்பை செத்தடயாக ஜுருந்து விட்டால் அவன் மனசை எப்படி விளைவிடும், அவன் முகம் எப்படியாகிவிடும். அப்படி ஜுந்தது ருக்மிணியின் முகமும் ஜுந்த முகத்தில் பிரதிபிமித்துக்கொட்டிய அவன் யாருப்.

எல்லவயில்லாத அஸ்பத். எல்லவயில்லாத கட்டடம் அந்தப் பார்வயில் ஜுந்தது. அவத்துக் கூடும் நாகராஜன் மெளனமாக ஜிருப்பதைப் பார்த்து ருக்மிணி மெல்ல ஆகங்கிக் கொண்டு, "நான் சொல்லக் கூடியது ஜனி மேல் ஜூன்து மில்லை / என்று. வாரத்தெய்ப் போக்கீர்த்திவில்லை மாட்டேன் என்கிந்திர்கள்; ஜூன்றோடு என் தவ்விதி முடிந்தது. நீங்கள் எப்போது என்னை ஜுந்விடும் விடத் தகிழ்ந்திருக்களோ, நான் ஜுனிமேல் எதை நம்பிக்கொண்டு, யாருக்காக உயிரர் வைத்துக் கொண்டிருப்பது? உங்கள் மீது என்கும் வருத்தமில்லை. உங்கள் மனதும் ஜுந்தக் காரியத்துக்கும் சம்மதியாது. என்னடைய விதிவசம், என் அப்பா அம்மாவுடைய கட்டடம், உங்களை ஜுப்படி யெல்லாம் செய்யக் கொள்கிறது. ஜுனிமேல் ருக்மிணி என்ற ஒருத்தி ஜுந்தாள். அவன் நடுபேரில் எல்லவயில்லாத அஸ்பத்திருந்தாள். பிரான்னன் விடுசிறி போக்கூட நம்முமயே நினைத்துக் கொண்டுதான் பிரான்னன் விட்டாள் என்று எப்பொழுதரவு நினைத்தால் கொள்ளுங்கள். ஜிததான் நான் உங்களிடம் கஷடசியர்க்குக் கேட்டுக் கொள்வது" என்ற சொல்லிக் கொண்டு நாகராஜன் காலைக் கிழுந்து, காலைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு தேய்ப்பத் தேய்பி அழுதாள். நாகராஜன் உடனே அவனைத் தவரயிலிருந்து தாக்கி எடுத்து, "பைத்தியுமே, அப்படி ஒன்றும் பங்கி வைத்து விடாதே, நீ போய் விட்டால் என் ஜுவியே போய்விடும். அப்புறம் யார் யாரை நினைக்கிறது? மழுத் தாற்றல் போடுகிறது. வானமெல்லாம் கேடும் மெட்டறாகி விட்டது. ஜன்றும் சுற்றுப் போனால் சந்தரந் தாவரயாகக் கொட்டும் போவிகுக்கிறது; வா அகத்துக்குப் போகலாம்" என்ற அவள்

கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஜருட்டது என்று வாத்தான்.

நூயற்சிப் சுந்திரன், நடசுத்திரம் ஜன்யம் தெரியவில்லை. ஒங்கே பார்த்தாலும் ஒரே அந்தகாரம். சித்தைக்காரு தரம் மேதத்தை வாளால் வெட்டுக்கிறது பேர்லே யின்னீல் கொடிகள் கொலிக்கும். நூல் அடுத்த நிமிடம் முன்னியும் அதிகமான காடாந்தகாரமாகி விடும். பூயியெல்லாம் அடுகிழவெண்டு நடுங்க தகாயத்தையே பின்து விடும்போல இடு ஜிக்கும். காற்று ஜன்ய சுண்டமாந்தம் போல அடுத்துக்கொடுக்கும்படித்தது. நாரத்தில் பிரமாதமாக மழு பெய்துகொண்டிருந்த ஜிரசீசன் அதிகமாக நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது. பிரளிய காலத்தைப் போல் ஜுஞ்சு அனுவத்தில் ருக்மியியும் நாகராஜும் பேசிகிறகாண்டு போன வார்த்தைகள் என் காலில் சுறிவுறப்படவில்லை. அவர்களும் சுகுத்துப் பக்கும் வேகமரகச் சென்ற கொண்டிருந்தார்கள், ஒரு மின்னில் மின்மம்போது, ருக்மியி வீட்டுக்கும் போக முனியில்லாமல் விண்வாங்கு வழும் நூலால் நாகராஜன் நடுந்து முன்னால் அயுத்தூச் செல்லுவதும் மாத்தி ரம் கூறுக்குத் தென்பட்டது. அவர்கள் வார்த்தையும் ஜுஞ்சும் ரெண்டு மாக்கத்துக்கு சாதில் பட்டது. "... பிராணி நிற்காடு... அம் மாஷ்வடை உறிஞ்சுத்தயம் திருப்தி... வெள்ளிக்கிழ்ச்சும் காலமே... ஸ்திரிகளின் ... உடன்று விடும்... சொல்லர்தே... கொடுத்து வலத்துதானே... அந்தப் பெய்க்கூப்பாலு நடிந்தாக வழுத்துக் கொள்ளுகின்றன... மனப்பூர்வமாக வாழுத்துகிறேன்... ஜன்றைக்குத் தெரித்து கொள்ளுவாய்... கடைசி நமல் காரம்... வரையில் பொறுத்துக்கொள்ள...," ஜிந்த வார்த்தைகள் தான் ஜிடு மூக்குத்தீவும் காற்றின் அமவையிடும், மழு ஜிரசீசுவியும் எனக்குக் கேட்டது. மனது தாய்ர தாய்ரயாகுக் கொட்ட நூரம்பித்து விட்டது. ருக்மியியும் நாகராஜும் என் கண்ணுக்கு மழுந்து போய் விட்டார்கள்.

ஒத்து, அடுத்த நாள்காலமே விடிந்தது. மழு மின்சுவிட்டது. ஜாலால் நூயற்சிலே தெளிவு வரவில்லை. ஹோகங்களின் கருக்கல் வாங்க வில்லை. காற்று சமாதானம் செய்ய மறுக்கியாள் ஜுல்லாத மறுந்த போல, சுயாமல் குதறிக் கொண்டே ஜுஞ்சுவது. என் மனுக்கும் மறுபிபம் சொல்லி அடியான். எப்படி திதாவிதீகுக் கொண்டாலும் மனசுக்குச் சமாதானம் வரவில்லை. என்டா கூட, என்னுக்கும் ஜுல்லாத துக்கும் ஜுன்னாக்கு மனசில் அடைத்துக் கொண்டுவருகிறது. காரணம் ஜுஞ்சும் தெரியவில்லையே! என்ற நரன் எய்க்குள் யோசித்துக் கொண்டேயிருக்கும்போது மீது "என்ற யம்மா, ஜிங்கே ஒரு புடவு யிடுகிறே!" என்று கந்தியாள். உடனே பதற்றம் பதற்றமாய் அந்தப் பக்கும் திருப்பினேன். அனத்திலே அளித்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் எல்லோரும் அப்படியே திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பார்த்துவிட்ட என்னுமாக காதோடு தோக ரக்கியும் பேச கூரம்பித்து விட்டார்கள். எனத்துப் பல்சப் பிராட்டும் போய்விட்டார். சரி, அம்மா, அப்பா - தலையிலே குவைத்து கூப் போட்டுவிட்டு ருக்மியிதான் மறுபடியும் வந்து அளத்திலே விட்டார் காலையினாத்தேன். அது தான் தெரியும் அப்படியே கூர்க்கூச் போடும்விட்டேன்.

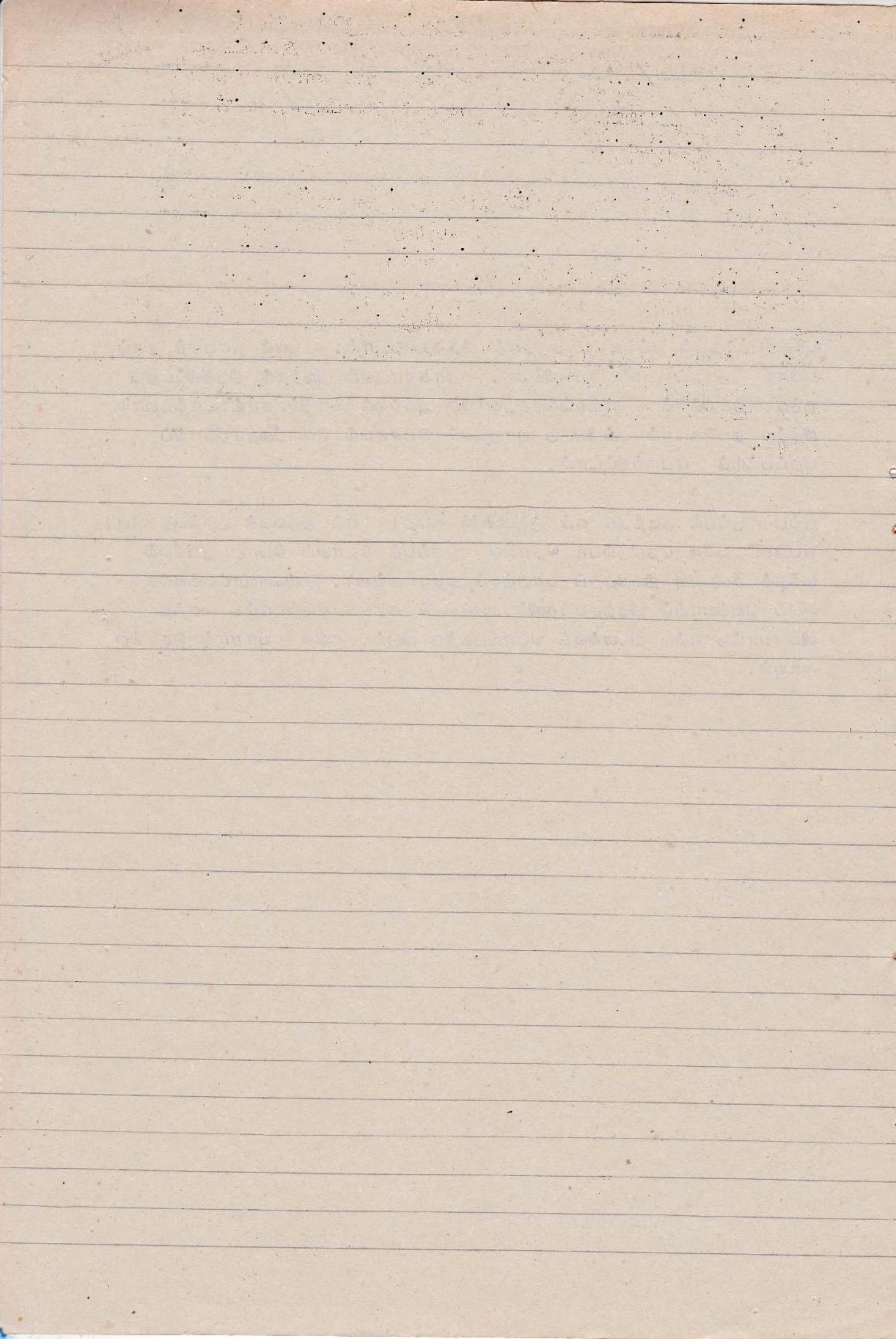
அப்புறம் சிற்காடு குடி வீரக்கல வந்தது; அதற்கென்ன அளத்தங்கவரயெல்லாம் அய்மலாயீர் கூடுப்போய் விட்டது; ஜானசியையும் ராமாவுடைய வரையாதவர் நின்றில். இனிமேல் வாதாளென்ன, வையாத போவா வென்ன? உரிச் சோவையெயும், தாயார், தகப்பனாம் ஜீவனையும், என்னவட்டு சிந்தேராக்குத்திட்டும் எல்லாம் ஒண்வாய்ச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு நிமிடக்கத்திலே பறந்து பேரியிட்டானே என் ருக்மியி! கீழே, அந்த மல்லியக்கீடுகளை கொடி வரத்திடிலெதான். ஏன்னன் விட்டு நெந்தார்கள். எத்தனை நடவல் அந்த மல்லியக்கீடுகளைப் பறிட்டிருக்கிறான் அவள் பொன்னான் வாயாலே! அளத்தங்கவரயெல்லாம் அவள் முறையிடத்திற்கிற போது அவள் பாதம் படாத ஷடம் ஏது? அவள் தொடாதமரமேது? செடி ஏது? கயோ! நினைக்கும்யை அழற்சிறது. அந்த அழகானக்கள், அந்த அழசிய பாதங்கள் எல்லாம் வாண்டு தொகுது போய்விட்டன. தூங்கால் அவள் அகத்தியிப் குவள மாத்திரம் மாற்றிய விஸ்வல், பழுமை தகீகூக்குப்புல் வாந் போயி ஞந்திலி ஒரி ஈழியாக்கி பிழாவ சாந்தம் வியாபிந்திருந்தது.

இதுதெய்லாம் கொஞ்சந்தான் கவுசிக்கப் போது ஓருந்தது. அதற்கென்னே, "நாகராக்கி வர்ந்தாக், நாகராக்கி வர்ந்தாக்" என்ற கரவாரம் கூட்டத்தில் பிறந்தது. குமாம், கிள்க்காப், அவன்தாவி தலைகால் தெரியாமல் பகுதிக்கப் படுத்தினால் கூட்டத்தில் இருந்தான். வந்தவிட்டான் மல்லியக்கீடுகளை. அந்தாம். அப்பகுதி வாய். மும்பலிலி இருந்த தாய்ரா தகப்பனாவாவது; கவுசிக்குமாபூ, "நிமியி! என்ன பங்கிலிட்டாய் ருக்மியி!" என்ற குத்திலை கொண்டு கீழே மரப்போல் சாய்ந்தவிட்டான். கூட்டத்தில் சத்தம் கபு எனு அடங்கிப் போய்விட்டது. எல்லோரும் நாகராஜனயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரொம்ப நாசி வரைகீலம் அவன் தாரயில் முக்கை போட்டே ஆடந்தான். ராமசுவாமி யீர் பயந்த போய் அவன் முகத்திலே கலத்தியத்து தெளித்த விசிறியர்ஸ் விசிறிக் கொண்டிருக்கியில் அவனுக்குக் கண்ணியாகப் பிரக்குத வந்தது. கண்ண விழுத்தான். தூங்கால் தகப்பனாரிட்டிலே ஒருவார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. நிமியியிப் புயிர்ந்த சரீரத்தில் பார்த்து, "என்னவட்ட என்னம் அத்தனையும் பாதுகாவிலிட்டு கூவியத் தாநிரி பறந்தோடிப் போய்விட்டானே, நிமியி! அறிவாசன், சொன்னது சரியாய்ப் போய் விட்டதே! பாவி என்னால்தாய் நீ உயிர்விட்டாய், நான்தான் உன்னைக் கொல்ல ஏன்ற பாதக்கி! நேற்று நான் உன்னிட்டு ரகசியம் முழுவதையும் சொல்லியிருந்தால் ஒத்தக் கத்தி மட்டு கூடுதல் வந்திருக்காதே! அஸ்ம ஸத்ருசம்... ஸத்ய; பாதி பரங்கி உற்றுத்தயம்"** என்கிற ஆழமான வாச்சியத்தை. வேட்க்குத்தபாக மாத்திரத்தான் படித்தேனே யோழிய ஜவி மேல் எங்க் கொண்டு இருக்கிறது? நிமியி! நீயோ அவசரப்பட்டு என்னவிட்டுக்கொய்க்கப் போய் விட்டு. என்ற ஜவிட்டு கூடுதல் முட்சார வாழ்விக்கு வேண்டாம். ஜதோ சுதாநிராகார வாழ்விக் கொள்கிறேன்!" என்ற சொல் விக் கொண்டேயாமும் தகுப்பதற்கு அந்தித் தான் உமத்தியிருந்த வேட்க்கியையும்

உத்தரீயத்திலும் அப்படியே தாழால் சிறித்துவிட்டான். அவன் தாயார் தகப் பணார் குறுவாக ஓய்தே பேசவில்லை. நாகராஜன் அவர்கள் திடுக்கிட்டதிலி ருந்து சுதாரிசீக்க எதோள்ளும்விற்தற்றனர்களே அவர்கள் காவில் சால்டாங்கமாய் விழுந்து நமல்காரம் பண்ணிவிட்டு யாடுதலும் பேசாமல் கெள்பீஞ்சாரியாயிப் புறப்பட்டுக் கோய்விட்டான்.

இப்ப ஜிப்படி அடிந்தது என் ருக்மியியின் கஷத! என் அருமைக் குழந்தைகளே! பெண்கள் முனை நோகும்படி ஏதாவது செய்யத் தோறும் போன ஜிவிமேல் ஜிந்தக் கஷத்தை நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். விளையாட்டுக்காகக் கூடப் பெண்களாயிப் பிறந்தவர்களின் மனத்தைக் கசக்க வேண்டாம். எந்த விளையாட்டு என்ன வியாக்குக்கூட கொடுவேந்தி விடும் என்று யாரால் சொல்ல அடியும்.

புதுமலை சியாய்லோய்

அன்றிரவு எக்ளிக்கை ஆதி அண்டத்துவிட்டுத்தன் கருமுரடான பண
யோலைப்பாயிற்சாயும் பொசுது பொன்னம்மா ஏறிந்த பெருமுச்சில் தங்கியிருந்
தது அவுடைய வாழ்வின் தத்துவமெல்லாம் பெருமுச்சு ! அதுதான் .

பெருமுச்சுக்களே அவுடையவாழ்வின் சாலைதமான ஜஸ்வரியம் . இன்று
நேற்று மட்டுமல்ல . அவுக்கீடு அறிவு வந்த காலங்களாட்டுப் பெருமுச்சுக்களே
அவுடைய வாழ்க்கையை நிரப்பி வந்திருக்கின்றன . ஒருவேளை அப்பெரு முச்சுக்
கள் அவுடைப் கூடப்பிறந்தனவோ , என்யோ . . . . .

அந்தப் பெருமுச்சோடு கலந்து வந்த "அப்பனே முருகா" என்ற வாழ்
த்துக்களில் பொன்னம்மாவைப் பொதுத்தமட்டில் ஒருவிதமான அர்த்தமும் முடிவு
கீடுதாமாத்திரயான வெறும் வார்த்தைகள் தான் .

அவுக்கு முன் அவுடைய தாய் "அப்பனே முருகா" என்றாள் . அதற்கு
மன் அவுடைய பாட்டி , ஓப்படிப் பரம்பரயாகவந்த முக்கீத்தினால்
பொன்னம்மாவும் ! அப்பனே முருகா" என்றாளே அன்றி அவுடைய மனத்தில்
அந்தவார்த்தைகள்ஒருவிதமானாய்வர்ச்சியையும் பெருக்கவில்லை அவுக்களை வார்த்தை
உருவத்திருந்து ஊர்ச்சி உருவத்திற்கு மாற்றி அறியவும் அவன் முயலவில்லை
ரே வேயள் இளமையில் தன் வேதனையின் அதற்கு கடுகடுப்பில் முயன்றிருக்கலாம் .

ஒன்றால் ஓப்போகுது தினஞும் உச்சரித்து நாப்பழக்கமாகிவிட்டன அவ்
வார்த்தைகள் . அவ்வளவுதான் .

அந்த "அப்பனே முருகா" வைப்போல அவுடைய பெருமுச்சுக்கும்
ஷப்பொகுது அர்த்தமற்றப் போய்விட்டன . ஓப்பொகுது அவுக்களில் வேதனையின்
தொளி ஓல்லை ! ஏக்கத்தின் பந்தபகதப்பு ஓல்லை ! ஏமாற்றத்தின் பிரதிபலிப்புக்
கூடால்லை . அவுக்கையில்லாம் எப்பொகுதோ மறைந்து போய்விட்டன - ஓல்லை
- அவுக்கையில்லாம் போய்விடவில்லை . ஒன்றால் பொன்னம்மா அவுக்களைப்
பொஞ்சுப்படுத்துவதான் யறைந்து போய்விட்டது .

மனித வாழ்வில் , ஓல்லை , தன்மையை பிரத்தியேருக வாழ்வின் ஒவ்வொரு
சம்பவத்திற்கும் , வேதனையும் , வக்கறும் , ஏமாற்றமும் ஓல்லை மறை காம் போலப்
பதங்கிக் கிடக்கியிருந்து என்ற மகத்தான உண்மையை அவள் எப்பொகுதோ அறிந்து
விட்டாள் . அவுக்களை அவள் தன் வாழ்வின் ஓன்றியமையாத ஒரு அம்சம் போலக்
கடுத கடுமீது விட்டாள் .

அவுக்கு அருசிற் படுத்தியிருந்த அவுடைய மகள் சின்னராசாவின் முச்சு
ஒருங்காக வந்துகொண்டிருந்தது . அவள் ஒழிந்த நித்திரயிலிருந்தாள் .

பொன்னம்மாவுக்குத் தாக்கும் பிடிக்கவில்லை. மீண்டும் ஒருதரம் பெருமூச்சு ஏறிந்தார்கள். உயோ பாவம்! சின்னராசாவுக்கு இன்றும் பதினொரு வயது கூட கூகவில்லை. அதற்குள் பொருள் தேடும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு குளாக நேரிட்டுவிட்டது. அவனோடொத்த மற்றப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் தழிப்பு படிப்பு முடிந்து; இங்கிலிங்க பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகத்தொடங்கிவிட்டார்கள். அவன் மட்டும் - ! யார் என்னசெய்யலாம்? எல்லாம் அவரவர் கொண்டு வந்த பலன் . . . . .

அவன் ஏதோ சிரமப்பட்டுச் சின்னராசாவிலும் தழிப் பூற்றாம் வகுப்பு வயர் படிக்கவில்லைவிட்டாள். தன் ஆரே குழந்தைக்கு அதாவது செய்ய முடியாவிட்டால் அவன் வன் தாய் என்ற முறையை தாங்கி இருக்க வேண்டும்? தன்மகனை இங்கிலிங்க படிக்க விவரத்து, அவன் காலைத் துக்குறை போட்டுக் கொண்டு கொழும்புக்குப் போய் உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்றும், அவனுடைய நிறுவில் தாங்கும் தன் தள்ளாத வயதில் கொஞ்சம் ஒறியிருக்கலர்ம் என்றும் குசைப்பட்டதன்டு.

மனிக்ரா குசைப்படுவதுபோல எல்லாம் முடிவுறுதிரதா? குசைக்குத் தான் அளவில்லை. மனம் கொண்டமட்டும் குசைப்படலாம், குசையில் தேவ ஜூபங்களைக் கூடச் சுவவித்தவிடலாம். தனால் நடக்கவேண்டியது. நடந்ததான் தீரும் அதை அதுவுள்ளது அவசக்க முடியாது.

ஒருவேளை "அவன்" உயிரோடிடுத்தால் - உறாம்! அதைக்குறித்து என்னி என்ன பிரயோசமும்? நடந்த போனவைகளைக் குறித்துத் தயரப் பட்டு குவது ஒண்டியில்லை.

பொன்னம்மா ஒரு நாள் ஒரு தேர்த் தீருவிழாவில், யானை கரும்பு சாப்பிட்டதைப் பார்த்திருக்கிறாள். ஒரு முருக்கரும்பை ஒரு சிரமமுறில்லாமல் நாலர்க் கூடக்கு அந்த யானை தன் அகண்ற வாய்க்குட்ட போட்டு அதக்கூடியதைக் கண்டு அவன் ரெர்மப் பூச்சரியப்பட்டாள். அந்தக் கரும்பில் ஒரு துரும்புக்கு வெளியே தெரியவில்லை. யானையின் கடவுராய் வழியாக வந்த கருப்பஞ்சாறு ஆங்குதான் யானையின் வாய்க்குள் கரும்பு ஜூப்பதற்கு ஆத்தாட்டு குழாம்; யானை வாய்க் கரும்பு! ஓபானது போனதான்.

அவன் செய்யமுடிந்தன அவளவுதான். சின்னராசாவு ஸுற்றாம் வகுப் பிற்மேற் படிக்கவைக்க அவளால் முடியவில்லை. அதன் பிறம் அவன் வீட்டிற் சும்மா ஜூப்பதா? சும்மா ஜூந்தால்! குசிச்சுருக்குட்டு சேர்ந்து கெட்டுப் போய் விடுவான். அதோடு, சாப்பாட்டிற்குத்தார் வழி வது? துதலால் அவன் தன் மகனைச் சுருட்டத் தொழிலிற் சேர்த்தவிட முடிவு செய்திருந்தான். காலையை வக்குறவும் அவிந்து உத்தியோகம். செய்வதற்குச் சுருட்டுச் சுற்றுவது, ஒரு வகையிலும் ஈடாகாதுதான். தனால் என்ன செய்வது?

"நான் தாசெஷ்டாஜம் தம்பி உயறாக்கட்டும்" என்று தன் மனத்திற்குப் பதித்து செய்த கொண்டாள்.

யாரோ ஒருவன் தெருவதியே "திரலோகம் புகும் சுந்தரா க...
க!....என்ற தீராகத்தை நீட்டி முழுக்கிக் கொண்டு சென்றான். எங்கோ
ஆரு வேலியருகில் இருக்க இராவிடு ஒரு புடையன் பாம்பு 'கிறொக், கிறொக்'
என்ற கொறித்தது. பொன்னம்மாவின் உடல்சிறிது நடங்கியது, "கயேர் தம்பி
நாளன்க்கு எப்படித்தான் சுத்துக்குப் போகப்போடுதோ எனகிழ்த் தெரியாது.
அதல் ஜதலாய்க் போகேக்கூகயே என்ன நடக்குதோ...". என்ற வாய்
விட்டுக் கூறியபடியே, அவன் தன் போர்யவனை இறுத்து ஓடுக்கொண்டு முழு
புறமாகத் திருப்பிப்படுத்துக் கொண்டாள்.

.. வயக்கறி, நாலு மனி நேரம். அதற் கோழி குவிற்ற. பொன்னம்மா
திருக்கிட்டு விழுத்துக் கொண்டாள். பயயயோ நேரமாசிவிட்டதே!

"தம்பி எழும்படா, விடிசு போச்சு, நீ சுத்துக்குப் போகவேணு
மல்லே, ம....ம் எழுப்பு".

சிங்னராசா தன் உடம்புப் பெனித்து முன்னான். சிற்றிர மாதத்தில்
ஷரவு பகல் சூயாமல் வீசும் சோளகக் காற்று உலர்த்து இதாங்கிய பண
ஷலக்கனாயும் வராயுமரங்கவனாயும், வெவிகவனாயும் வீட்டுக் கூரகவனாயும்
அயசத்துப் பெறிய 'கலாட்டா' செய்து கொண்டிருந்தது.

அதன் லேசான முளிரில் கால் விரல்கள் மட்டும் ஏவனியே தெரியும்
படி போர்யவனை கூத்துக் கொண்டு "வயக்கறத்துயில் செய்தல்"
க! எவ்வளவு ஜுனியமயானது. நித்திர செய்யதிலும், சினனவிற்கும் கணவிற்
மும் ஜூட்டில் உள்ள அயரத் தாக்க நிலையில் மனத்துமாழுமி. அற்றமரக்கலம்
போல் ஜுன்பமாசதினாவு அவலகளின்மேல் யதேச்சூசயாக அவலந்து செல்ல
விடுவது ஜுப்பம் எவ்வளவு ஜுனியமயானது! சிங்னராசா ஜுப்பொடுது அந்த
நிலையில்தான் கூடுத்தான்.

தாயாரின் அரல் அவன்து தாக்கத்துக் கணலத்துவிட்டது. மறுபடி
ஷலந்துபோய்ஜூந்த போர்யவனை ஜுத்துக் கூத்துக்கொண்டான். கண் ஜுயமக்கள்
தாமாகவே ஒன்றை ஒன்று கல்வின. துறை, ஜுனியரத்துக்கு சுருட்டு வேலைக்கா
போக வேண்டும்? அவனும் தாயும் கணத்தேயுவதற்கு அத்தான் வழிபேசுவும்!

முன்றாம் வறப்பும் புத்தகத்தில் வரும் ஒருவனைப் போல். அவனும்
தவவேடும் கொண்டு காட்டிற்குப் போடும் தவம் செய்யப் போசிற்றான் - தனக்கும்
தாய்க்கும் எவருக்கும் கிட்டாத பெரும் பேய வேண்டி

தனால் துங்கி எப்படி அவனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பார்கள்? அவன் எங்கோ
நின்ற கொண்டு காட்டிற்குப் போடும் தன் மகவனுக் கணகளில் நீர் சொறியக்
கூந்தல் அவிழுத்து விழ, வருந்தி அழக்கிறான்.

" அட தம்பி, எழும்படா, எண்டா ஜூப்படி நித்திவர, பொடியக்கள் வந்திடப் போறாங்கள். போய் முகத்தைக் கூவிப் போட்டுவா!"

சின்றாசா திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். இனிப்படுத்திருப்ப தென்பது முடியாத காரியம். குக்கி விடமாட்டான்.

தன் போர்வையை உத்திரித்து, பாண்யச்சுகுடி ஒரு மூலையில் போட்டுவிட்டு, குதலைத் திருந்து கொண்டு வெளியே சென்றான் பொன்னம்மாவுக் கூக்கிடு / என்க வகவிளக்குக் கீர்த்தினாள். பிறகு அருகிற்கிடந்த ஒரு பாதி ஏற்றித் தூக்கிடப்பற்றியவுத்துக் கொண்டு. அடுப்பங்கரையை நோக்கிச் சென்றான். அடப்பைச் சுத்தம் செய்து நெஞ்சுப்பு மூட்டிப் பானையில் நீர் கொதிக்க வைப்பதற்றன், சின்றாசாவும் முகம் குறவி நெற்றி நிறைய திருத்தம் பூசிக்கொண்டு அடப்பக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான். உடனே பொன்னம்மாள் ஓரவில் தண்ணீர் ஏற்றி வைத்திருந்த பழைய சோற்றை ஒரு பாத்திரத்தில் படிங்கறியோடு போட்டுப் பிசுசந்து மகங்களுக்கு திரட்டிக் கொடுத்தான்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் ஒரு கண்ணாடி டம்ளர் நிறைய தேநீரும் ஒரு திண்டு பணங்கட்டியும் கொடுத்தான். சின்றாசா வயிறு நிறைந்ததும் பல விதமான அங்கு சேல்கீட்டைக்களோடு ஒரு வப்பம் விட்டான்.

"பார்; ஜதிவத்துக் கந்தனை, பறையன் மாதிரி, போடா, போய் வத்லாப் பெட்டிக்குக் கூட வெளிலை வேட்டியும் சால்வையும் எஷ்டு உடுத்துக் கொண்டு வா" என்றாள் பொன்னம்மா.

பொது புலரும் சமயம், காகங்கள் சமுத்திரம் இருந்த திசையை நோக்கி ஒவ்வொன்றாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. பொன்னம்மாவின் வீட்டு வாசலில் நான் வந்து பையன்கள் கூடி நிஃ்ரனர் "எடே சின்றாசா நீ வரவில்லயே?" "நாங்கள் போறோம்" என்றாள் ஒருவன். "எடே வாறியோ இல்லவயோ?" என்றான் இன்னொருவன்.

சின்றாசாவுக்குத் தலை சீவிக்கொண்டிருந்த பொன்னம்மா "கொஞ்சம் பொஞ்சுகோ, ஜதோ வந்திட்டான்" என்றான் உள்ளிருந்தபடியே, தலை சீவி முடிந்ததும் " ஜந்தா, தம்பி, பத்துச்சதம் தேத்தண்ணி அடிக்கிழிக்கும் வைத் துக்கொள் "சரி மேனே, நேரம் போட்டு, போ, கவனமாய் வரவேணும் நீ வாறுவதப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்....."

அவர்கள் சுருட்டுக் கொட்டுக்கையை அடிடியும் பொது ஏழுவர மனி யாசிவிட்டது சுருட்டுக்காரர்களிற் பலர் தங்கள் தங்கள் ஜடங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள், அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் முன்னால் பயண சுலபப் பாய் களில் ஒவ்வொரு அவியல் புகையிலைத் தான் குறுந்தல். சின்றாசாவுக் கருட்டுக் கொட்டுக்கை முதலாளி தம் அருளில் வரும்படி வசைக் கொட்டார்.

"ஒடை சுட்டான், நீயும் சுருட்டத் தொழில் செய்யவா வந்தாய்? அத்தான் நல்லவு. உங்கே எல்லாரும் ஜங்கிலிசைப் படிச்செப்போட்டு என்ன செய்யிறது தெருத்தெலுவாய் ஆவலீற்றான் கண்ட மிச்சம் சரி, நீ போய் அதொ ஹருக்கிறாரே ஒதுத்தர், அவசுக்குப் பட்கத்திலே ஜூந்துகொண்டு அவர் சுருட்டிப் போயும் சுருட்டுக்களை எடுத்து ஜூந்த மஞ்சள் தூ லாலை கட்டிப் போட்டு ஒவ்வொண்டாய் அடுக்கியவ. ஜுதான் ஜூங்கட்டும் உண்ணர வேலை "போ", என்றார்.

சின்னராசாவிற்கு அன்ற வேலையில் அதிக நாட்டும் திசல்லவில்லை. அம்மாவின் நினைவு. சோம்பேறித்தனம் அதனியை அவன் கவனத்திற்கு ஜூந்ததன் அதனால் பலதரம் புகையில்லக் காம்பினால் அடியும் படவேண்டி நேரிட்டு ஒவ்வொரு அடியும் "தீங்கி" என்று தோலைப் பியத்தக் கொண்டு போவது போல்.....

மாஸல ரத்து முதி. சமயம், வேலை ஜூந்துவிட்டது. சின்னராசாவுக்கு நாற்பால் சுதம் திடைத்துவது. அவன் அவனத்தன் வேட்டித்தன்றப்பில் ஜூந்து கொண்டான்.

வீட்டுக்கு வரும்போது நண்ராக ஜூந்திவிட்டது. பொன்னம்மா விளக் கேற்றி வைத்துவிட்டு, வாசவில் மகள் வரவை குவலோடு சௌதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

சின்னராசா தாயைக் கண்டும் அவன்கீக்க கட்டிடை, கொங்கு ஒவ்வொட்டைய மார்பில் தீங்குத்துப்புதுதுத்துக் கொண்டான். "ஒச்சி -" அதற்குமேல் அவனால் பேச ஒடியவில்லை விம்மல் தொண்டையை அடைத்துப் பொன்று கொண்டு.

பொன்னம்மா மெதுவாக அவனையை தலையையும் குதிக்கும் வருடினாள்.
"சீ வெட்கங் கெட்டவதேய, ஜாக்கேன் ஜூப்படி ஜூதிறாய்? அதெல்லாம் வளரமுன்அப்ப மாறிவிடும் ஜூல்லை பார், நர்ஸ் பிள்ளைக்குக் கொழுக்கட்டை அவிச்ச மலுச்சிக்குக்கீற்றன். போய்க் கால் முகம் கஜவிப்போட்டு சுடியா, தமிபி எங்கையடா உண்ணர உங்குப்பு? எங்கே அடிச்சை அவிழ் பாய்ப்பம். சு! ஜூல்லை முப்பத்தான்....."

சீமு விடுமேங்கள்

ராமாயன பரிசயகுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கணத பிடிப்பாமல் (பிடிக்காமல் கூட) இருக்கலாம். அதை நான் பொருப்பெடுத்தவில்லை.

சாவலைலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்து பேரவுதசைக் கூட டத்திலும், வீரியத்திற்குள்ள வைக்கும் மோகன வடினம்; ஒர் அபர்வ சிற்பி புலோகத்தில் ஷத்ருகாகவென்றே பிறந்து தன் கனவுவெய்ஸ்லாம் கல்வில் வடித்து வுத்தாவோ என்ற தோன்றும் அவ்வளவு லாசிரியை ஆட்டுவது. தனால் அந்தப் பஞ்சயயில் கூக்களிலே ஒரு சோகம் - சொல்லில் அடைப்பாத சோகம் - விடந்து, பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தடை துசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களுடைய சோகத்தில் கூடித்தியல். அதுசிற்பி யின் அபர்வக் குவு அன்று. சாபத்தில் விளைவு, அவள்தான் அகவிகை.

அந்தக் காட்டுப் பாவதயில் கல்லில் அடித்து வுத்தை சோகமாக; அவளால் சோகத்தைப் பேதமற்ற கூக்களாண்டு பார்க்கும் தறவிபோன்ற ஷியற் யக்கியில் மடியிலே சிடுத்திராள். துரியன் காய்கிறது. பவி பெற்கிறது. மனது தொழிக்கிறது. ஓ சும்/அருண்யும் கோட்டாகும் அத்துசிற்று; பறக்கின்றன. தன் தியைவற்ற நடவியாக - கல்லாக - சிடுத்திராள்.

சுற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்ற திடுத்தடவில் கூடுதல் தனி தியைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் சிடுக்கிறாள் கோதமன். ஷியற் கை, அவளுடைய அபேதமாகத்தான் போக்கிறது.

ஷுங்கம் சுற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் கும்பகூடு கமிப்பு மற்று வீதிந்துபோல், ஷுவர்க்குக்கு நிழல் கொடுத்த கறையும் தமிப்பும் ஷுற்று வீதிந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்து விட்டது. சுவரும் கறைந்தது. பிண்சியது திரந்தான். ஷுவர்கள் மனசில் ஏறிய தன்பத்தின் வடுப் போலத் தெண்பட்டது அது.

தூரத்திலே கங்கையில் சலசலப்பு. அப்புவு கங்கை ஷுவர்களை எடுவது யாற்று. சோகத்தை அவிவாளோ என்னவோ!

ஷுப்பியாக ஷுபிலு கடந்தன, தமிப்பதிக்குக்கு.

ஒருநாள் . . . . .

முற்பகல் துரிய ஒளி சுற்றுக் குறையதான். என்றாலும் கொடுகளின் பசுமையும் திசைம், ஷுங்கான் வடும் காற்றும், உலகின் அப்பத்தையாறக்க அய்யும் நம்பக்கையையும் வழவுவழும் தரும் சமய தத்தையீபோல, ஷுபுற்று மயில் பூத அத்துமயைக் கொடுத்தன.

ஷ்டு சிங்கம்போல, பிரதி நடவடிக்கை, எடுத்த கருமப் பற்றி யதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனமில் இருக்க வேண்டும் என்று நடந்து வருகிறான், விசுவாய்த்திருப்பி. மார்ச்சும் சுவாசுவும் போன டூப் தெரி யவில்லை. தாடகூ என்ற கிழ்ச்சுக் கொடுமை நசித்து விட்டது. நில்க வடயில் குழந்தை, எறியோம்பியும் தற்யவிசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு திம்யதினைத் தடுப்ப சாதனமாகத் தனிவன் குத்திக் கொண்டதில் ஒரு திருப்பதி.

அடிக்காடு திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். பாப்ளவில் என்ன பறிய! சுரண்டு அழுந்ததான் அடிப் பிடித்து விழுதுயாடி வருகின்றன. அவர்கள் சேஷ யாருமல்ல; அவதார சிங்கிகளான ராம வகைமன்றகளே. ஏற்கூர் நகிலை தரம்பித்து வைத்திவிட்டு, அதன் பொசுப்புத் தெரியாமல் சுடிப்பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஆட்டம் புதியென்க தீர்ப்புப்பிற்கு. முன்னால் அது வருகிறான் வகுக்குமானால்; சிற்றிதில் வகுபவன் சாமன். புதியெட்டலம் சில்லயின்மீண் படிகிறது....

என்ற உத்திராகமோ என்ற உள்ளக் குடும்பத்தின் திரும்பிப் பார்க் கிரார் விசுவாயித்திரர். பார்த்த படியே திற் கிறார்.

ପୁଅତିପି ପଟଲପି ଚିକାଳ୍ୟାଣ୍ୟିମ୍ପିତ ପାଦକିରତି ।

எப்போதோ ஒருநாள் நின்ற கல்லான ஜுதயம் சிவால்யுள் தடிக்கிறது. போன போன கூடாத்தில் நின்ற ஜுதய ஜூக்கிப்போன ரத்தம் ஈட குரம்பிக்கிறது. கல்லில் கீவ உட்கூத்து பட்டவி உரிமீள தயசக் கேள்ளாமரா சிறங். பிரக்கிணங் வருகிறது.

குண்களை அடித் திறக்கிறாள் அகவீகக பிரதமன தெரிகிறது. சாப விழோசனம்! சாப விழோசனம்!

தெய்வமே! மாசிபட்ட சுந்தர் தலைசக்கிட்டப் பவித்திரம் அமைந்தன.

தனக்கு மாறிபடியும் புதிய வாழ்வைக் கொடுக்கவந்த தெய்வீக புருங்கள் எவ்வன? அந்த கூழந்தயா?

அவன் காவில் விழுந்து நயலூக்கிட்டிரான். ராமன் சுசீர்யத்தால் ரீல் பிளைப் பார்த்திறான்.

விசுவாயித்திருக்கிறப் புரிந்து விடத். ஜூவன் அக்வியக் கூட்டுறவு ஆண்டும் மாய் வேலைகளுக்கும் ஏமாறிய பேசுத். கூரவன்மீதிதழ்த்து அன்றையில் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக, தன் உடம்பிப், மாய் வேலைகளுக்கும் ஏமாறி, மாசு படுத்திக் கொண்டவள்; கோத்யயின் மனைவி. அவ்வளவும் ராமவிடம் சொல்லதிராற். அதோ நிற்கும் புற்று ஜூருக் கிரதே; அதிலே, வளவு சட்டையில் மோசித்தவுக்கு சிடக்கும் பட்டுப் புச்சி போலத் தன்னுடைய பற்றித் திடுக்கடயில் தடித்து கூருக்கிறான். அதோ அவுடை என்று விட்டாயே!

நிலங்கட தறந்த கண்கள் சர்வை நட்டிய கந்திபோல் சுருள்சின்றன. உடலிலே, காயகற்பட செய்துபோல் வச பிண்ணிப் பாய்கிறது. மிக்காக பெண்ணி கேவலத்திலிருந்து விழுவிட்டது, கொள்ள முடியாதவன்ப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மதுபடியும், ஓந்தத் தனிப் வகையா? சாப விமோசனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி எப்பதை மனசு அப்பொழுத மினாக்கலில்லை? ஓப்பொழுதோ அது பிரம்மாவட்மான மதிலாக அவனு வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டவிக்கிறது. அவன் மன்றம் பிரஸ்சிரா.

ராயங்கடய கல்வி, தரிசுக்கண் கொண்டு பார்த்தது. தெளிவின் ஒளி பூந்தை. நூயால் அங்குச் சுர்ணையில் பட்டை பிடிக்காதது; வாழ்வின் சிக்கவிட ஒவ்வொரு தாலையும் பிண்ணலோடு பிண்வல் ஜடியாமல் பார்த்து வசீக்டாக்டய போதனாக நூயால் சிறையைய் அறியாதது. புறவழியில் அவிட்டுக்கொக்குத் தெழுப்பு கொடுப்பது.

உயக்குப் பதினால் என்ன, ஓப்படி விபரீதமாக முறக்கேறி உங்கிறு ! மயசுக்கும் காரணசுக்கியிப் பிதான்துக்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காறியத்தக்கா பாத்திரத்தின்மீது நஷ்டனா? "அம்மா!" என்று சொல்வது ஆண்ணி காவில் விசுந்த வணங்குகிறான் ராமன்.

ஷர்ப் ரீசிவினும், (ஒயவன் அவிச்சலையே அறிவாக்க கொண்டவன்; மற்றவன் பாசுத்தயே தர்மத்தின் முத்தலமாகக் கண்டவன்) சிலவுடைய நியங்குக் கொண்டதில் எனுந்த கருத்துக்களை கண்டு முன் கவிக்கிறார்கள். எவ்வளவு சேசான, அங்கு மயமான அவிச்சலாலே உண்மை!

"நெஞ்சிவால் பியறு செய்யாதவளை நீ, ஏற்றுக் கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும்" என்றால் வீசுவாயித்திரண் செலுவாக.

ஞானம் பூண்ட காற்றில் அவனு வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம், காட்டு கிறது.

கேர்த்துமுய், அவன் பத்தினியும், அந்தத் தப்ப மற்றுத்திரடேறிப் போன மேறுப் புவிட்டுத் திட்டு அகலவில்லை. மூன்பு உயிரற்றிருந்த ஷட்டுதில் தீவுகளை தவள நியங்கிறது.

சாட்டுமின் கொருக்கூடப் பொலப் போக்குத மாற்றியுமும்கு வூந்த சத்திகள் அவவிட்டு விட்டப் பெயர்ந்து விட்டன. மிதியலக்குப் பொது சாயும் பொதுாவத பேருக வேண்டாமா? மயவினை, ஷட்டு ஏககணன் நீட்டி அமைக்கிறதே.

கோத்துக்கு அவளிடம் மூன்போல் மனக் களுக்கமண்றுக் கேச தொல்வழி வில்லை, அவனா அங்கு விலையான் என்று சொல்லு, தன் நாக்குக்கேய் பொசுக்க வைத்து விட்டுப் போல ஜருக்கிறது. எனவே பேசுவது? என்ன பேசுவது? "

"என்ன வேண்டும்?" என்றான் கோதமன். அறிவுத் திறம் எல்லாம் அந்த உரைச்சீடு சுழிப்பிலே அகன்ற பொருள்கள் வார்த்தையை உந்தித் தள்ளியது.

"பசிக்கிறது" என்றாள் அகவிலைகு, முழுந்தைபோல்.

அருளிலிருந்த பழன்தில் சென்ற குவீரக்கங்களைச் சேகரித்து வந்தான் கோதமன். அங்கு, மதல் புதல் மாவினை நிகழ்ந்த புதிலில் அவசியதை செயல் களில் தவண்ட அசையும் பரிசும் விரல்களில் ஜியக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டினார்கள்.

'அந்த மாவினை! உள்ளப்பரிவு பிறந்த பின்றப் புத்திருந்தாலும், ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்தது தானே! பசுமை வலம் வந்து பறித்து வந்ததானே!' என்ற கோதமானதைய மனசு, திசை மாறித தாவித் தண்ணேயே சுடுதீக் கொண்டது.

அகவிலைக் பசி மீற்றதான்.

அவர்கள் மனசில் பற்றாமான குவீர ஜிருந்து. தனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்கும் இருந்து நிவித்தார்கள்.

கோதமாக்குந்த தான் ஏற்றவளா என்பதே அகவிலையின் கவுலல்.

அகவிலைக்குந்த தான் ஏற்றவளா என்பதே கோதமானை கவுலல்.

சாவலயோரத்தில் புத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

2

அகவிலைக்கிண் விருப்பப்படி, அவசப்படி அயோத்திவளி மதில்கஞ்சுக்குந்த சுற்று ஒன்றுங்கி, மாங்க பரம்பாரங்கின் செஷிப்பாத சாரத்தில், சரயு நதிக் கரையிலே ஒரு அடிசை கட்டிட்டுக்காண்டு தற்ப விசாரம் செய்த கொட்டிருந்தான் கோதமன். ஜப்பிபாஜது கோதமாக்கு. அகவிலைக் கீரி பரிசுரம் நம்பி கீலக். ஜந்திரன் யடியீசு அவள் பரிசுத்தவதியாக நம்பினான் அவன். அவளுக்கிற தலை கூட்டுரு தற்ப விசாரம், தவிரபொடியாளிலிரும் என்ற நிலை அவசிக்க வர்ப்பட்டது.

அகவிலைக் கீலக உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத சூர் அன்பால் தவழுக்க விவுத்தான். அவனு நின்றீதில் விட்டால்; அவளை மனமும் அங்கங்கும் புது மனப் பெய்திருப்பதையன் போலத் துணித்துவிடும், தனால், அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகவிலைவில்லை. தண்ணெப் பிறர் சுந்தேகிக்காதபடி, விசேஷங்கமாகக் கூறந்து பார்ஹ்கக்கூட ஜடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள். அதுவால் அவன் நன்றில் ஜுயற்கூரியின் தண்ணை மறந்து ஜூயல்சுபாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாவருமே ஜந்திரர்களாகத் தெண்பட்டார்கள்; அகவிலைக்குப் பயம் நெற்றில் உலையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்து பேசுகூம் விளையாட்டும் அடியோடிப் பேயின். ஜிரம் தட்டுவ மனசுக்குள் திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தைத் தரிபானா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் குராய்ந்து பார்த்தவிட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவான். கோதமாக்கு சாபாமாக்கு சொல்லும் வார்த்தைக்குக்கூட உள்ளற்றதும் உந்தோ என்ற பதைப்பார்.

வாழ்வே அவங்கு நரக வாதயையாயிற்று.

அன்று மரீசி வந்தார். முன்னாலும் நாள் தத்தீ வந்தார். மதங்கரும் வாரணாசி செல்லும்போது கோதமணிக் கூலம் விசாரிக்க எட்டிப் பார்த்தார். அவர்கள் மனசில் கணிவும் பறிவும் ஓருந்தபோதிலும் அகவியைக் கிடைத்து. மனசும் கூடிபிக் கிடைத்து. அதில் உபசாரங்கூட வகுவி விடும்போல் ஓருந்தது. ஏற்டுச் சாதாரணமாகப் பார்க்கிற வர்களையும் கணக்கீர்க்க கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடியது. அதிகசயில் ஒளிந்து கொண்டாள்.

கோதமணிடய சித்தாந்தமே ஓப்பொது புதைத் திசாரணையில் திரும் பியது. தற்யத்தின் வேவிள்ள யாவும் மனமறிந்த செய்பவர்களுக்கே. சுயப் பிசுக்குல ஓலீஸாயல் வசூ ஏற்பட்டு, அதனால் மறுஷங்களுக்கு முலுவனுமே நசித்து விடும் என்றாலும், அது பாவும் அல்ல; மனலயிப்பும், சுயப்பாக்களுடுத்துக் கூடிய செயல்லுபொடுமே கறைப்புகுதிதுபவை.. தனு இடிந்தபோன அடிசையில் மறுபடியும் பிறர் கூட்டிலவுத்த ஒரு தன்மையில் ஓருந்து கொண்டு புதிய கோண்டில் நன் சிந்தனையைத் திடுப்பி விட்டான். கோதமன். அவற்றைய மனசில் அகவியை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினாள்; தன்கே அஞ்சித ஓலீஸல்; சாபத் தீவிய எடுப்பிய கோபமே மனம் மாசுபடுத்தி விட்டது என்ற கருதி வான்.

சீஷ்டும் ராமாய் உல்லாசமாகச் சமயா சமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரத்துர்த்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமணியில் மனசில் வாசுக்க வாயிப்பாக, உருவாக்கி தொன்றினான். அவனு சிரிப்புப் பிள்ளையாட்டுமே மரிசாளத்தின் தாண்டாவினாக்களாகச் சாயனம் (வியாக்கி யானம்) பட்டின. அந்த ஜூன் தமிழ்திகளின் பந்தந்தான் என்ன? அது கோதமாக்குத் தனு அந்தத் காலத்து வாழ்வை காபகப் படுத்தும்.

அகவியைக் கிடையில் மனப் பார்த்துத் தீக்க வந்த மாடப்புறாசீதத். அவனு பேச்சும் சிரிப்பும், நன் மீதுள்ள குறையைத் தேவ்திக்கு கருவுன போல் ஓருந்தை அகவியைக்கும். அவன் வந்து பொலதான் அகவியைக்கின் அதரங்கள் புங்சிரிப்பால் நெனியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசீஷ்டரின் பார்வையிலே வளரும் ராக்கை வல்கையங்கள் அல்லவா? சுரு நதியின் சுரத்தில், ஒதுங்கி, ஓரு நனி வேச உலகங்களில் சுஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பாதைய கலகலப்புத் தனுக்கூ வந்து வந்தார்கள்.

அகவியைக்கு வெளியே நடமாட நான் ஜூடும் போவதற்குப் பிடிப் பறிய ஓருந்தது. சீஷ்டும் நெருக்கட்டும் அவனு மனசுக்கமயை நீக்கிச் சுற்று தெழியப் பளித்தல்.

பட்டாபிஜேஷன்கு ஈவுபவத்தின் போது அகியாத்துக்கு வருவதாக ஒப்பு கொண்டிருந்தாள். ஏனால் அரண்மனைக்கள் ஏற்பாட்ட ஈவுரச்சுக்கீசு சூழிப்புக் குத்தான் என்ற வலிமை! ஆரே முச்சில் தசராட்டு உயிரை வாழ்கி ராமனுக் காட்டுக்குலவிரட்டி, பரதவன்க் குப்பீரும் கும்பஸலமுமாக நந்திக்கிராமத்தில் அடியேற்றிவிட்டது.

மறை அளவுகளுக்குள் எல்லாம் அபைபடாத அந்த சக்தி, ஏதோ உண்மத்தை வேகத்தில் காட்டியுடன் சிசாக்கட்டான் கடியல் போல், நடந்து அடிந்து விட்டது.

வசிட்டாடர்தான் என்ன, சர்வஜாக்ஷிரவத யேர்டு மாலூகதர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராக்ஷஸ்தா ஸ்தாபித்துக் கூப்பில் என்னெழுற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குள் யாவும் தவிருப்பாடியாகி, நாட்டிக்கிராமத்தில் நின் ஏற்றியும் பிசுக்கு வெளிச்சமாயிற்று.

சராய் நதிக்கடியை மறுபடியும் தம்பமற்ற விழந்தது என்ற சொல்ல வேண்டும். மோதமன் கூர்ய விசாரமெல்லாம் ஓந்தப் பேய்க் காற்றில் குறை போயிற்று. மனசில் நம்பிக்கைவறங்கு குன்றமாயிற்று.

அகவியைக்கேளா? அவனது அப்பத்தை அனந்தால் வாரித்துக்கூள்ள அடைப்படாது. அவற்கும் புரியவில்லை. நந்த உய்ந்து விட்டாள்; ரர்மன் காட்டுக்குப் போனாள். அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தாள்; சீதையும் போம் விட்டாள். அங்கு கற்சிகலயாகிக் கிடந்தபோது மனசு ஜூர்க்கு சிடந்த மாற்றிரி குவிட்டது. தனாக் மனப்பாரத்தின் பிரக்கவஞ்சமட்டும் தாங்கு முடிய வில்லை.

காஞ்கவில் கோத்தமர் குபத்பங்களை குடித்துக் கொண்டு கூரடேயறிக் குடியசுக்குள் அவுத்தார்.

அவர் பாதங்களைக் குதுவுவதற்காகச் செங்கில் கூலத்தை வந்தி நின்ற அகவியையின் உதடு அங்கந்தது.

"எனக்கு ஜூங்கு ஜூங்குப்புக் கொள்ளவில்லை. பிதியலக்குப் போய் விடுவோமோ?"

"சரி, புறப்பீ; சதானந்தனயும் பார்த்து வெல நநாட்கனாயி" என்ற வெளியே ஜூங்கினார் கோத்தமர்.

ஜூங்கும் மிதியை நோக்கி நடந்தார்கள். ஜூங்கு மனசிலும் புல சூடியேறி அமர்ந்திருந்தது. கோத்தமர் சுற்று நின்றார்.

பின்னதாடர்ந்து நடந்துவந்த அகவியைக்கிடையெடுக்கப்பட எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்; நடந்தார்; "பயப்படாதே" என்றார்.

புருங்கும் மிதியை நோக்கி நடந்தார்கள்.

பொசுது புலர்ந்து விட்டது. கங்கைக் கூரமேல் ஜூங்கும் சென்ற கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யாரோ குற்றக்குள் நின்ற கர்வென்ற அரவில் காயத்திரியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பூமி முடியும் மட்டும் தம்பதிகள் கூரயில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்,

"சதானந்தா!" என்ற கூப்பிட்டார் கோத்தமர்.

"அப்பா... அம்மா!" எனில் உள்ளத்தின் மலர்க்கியுடைய கொட்டிக் காலில் விழுந்த நடக்கிடறித்தார் சுதானந்தர்.

அதனிலே ஆவியூட் பஞ்சால் தலைவர்கள் அடைந்தத் சுதானந்தர் ஏவ்வளவு அண்ணியோசி விட்டான், தாழைம், மீசையும் வைத்துக் கொண்டு ரீதி மாதிரி!

கோதுமருக்கு மகங்கு தேஜே மனக்கு முன்முழுஷ்டியு.

சுதானந்தன், குருவுறையும் நன் அதிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

சிரபயறிகாரம்ப் செய்து கொள்ளவதற்கு வசதி செய்து வைத்துவிட்டு, சுனகங்கு தத்துவவிசார முப்படபத்தகீர்ப் புறப்படலானான்.

கோதுமருக்கு உடன் வருஷதாகப் புறப்பட்டார். மகங்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் நிரியந்தான். நிநுந்து ரத்தப் பிரயாணமாக்கே என்க ரத்த பந்தத்தின் பறிவால் தினங்ந்தான். ஆழிகாலம் நீலகிடையில் கழித்தும் வாடாத சுசைக் கூட்டமா, ஒந்த முட்டக்குத் தளர்ந்துவிடப் போகிறது? அவனுக்குப்பின் புறப்பட்டார். அவனுடைய தத்துவவிசாரரங்கள் புதிய போதுகை அகர ஒனசப்பட்டான் மகங்கு.

மிகின்லைன் ஏற்றுக்கொள்வதியாகச் செல்லும்போது, அயோத்தியில் பிறந்த மனத்தொய்வும் சோகுப்பு ஜுங்கம் படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன கோதமருக்கு. அடங்கியிட பெறுவதே, காற்றிலை ஓட கலந்து ஜூதுந்தன.

கனங்கள் போகிறாத்தன், ஒருக்கிறார்கள்; முருரியங்களாக கவனிக்கி முரர்கள்; நிலக்காம்ய சேவையோல் எல்லாம் நடக்கிறது; பிடிப்பு ஜில்லா; லயிப்பு ஜில்லா;

திரும்புசனக் அடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானனின் நடையில் விசுவியப்பு ஜில்லா; உடன்கீல்வும், அரசுக்கும் முக்கியத்தில் அருளின் முன் கவிப்பு ஜில்லா.

இலுவரும் அரசால்லடைய பட்டிமிக்கப்பத்தகீர்கள் அழைந்தார்கள். தத்துசங்கம் கேளா சமூத்திரயாக நிலைந்திருந்தது. ஜந்து ஜங்காடியில் துராயக்கு எப்படி அழையும் ஏன் பிரயித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்துத் தலை தான்.

தயக்க கூட்டுகளில், குவர்கள், உடனே பிறப்பட்டார்கள்.

அவன் உடோடியும் வந்து அவியூக்கு அரசுக்கியும் அதனை உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச் சென்ற அவர்கள், நன்பக்கத்தில் உட்கார வைத்தது கொண்டான்.

ஒன்றாகவுடைய முகத்தில் சோகத்தீர் சோபை ஜுந்துது துவால் அவன் பேச்சில் தாதுப்பு ஜில்லா; அவனுடைய அத்தம் நிதானம் ஜுந்துகவில்லை, என்பதைக் காட்டியும்.

என்னத்தைப் பேசவது என்ற கோதமர் சுந்துது ஜியங்கினார்.

"வளிட்டன் தாடு கட்டிய ராஜ்யத்தை உரிச்சிக்க மது அமைக்க வில்லை". என்றால் ஜனகள், பெறுவாக்கத்தாடியை நெருஷிக் கொண்டு.

உயிர்யிச் வாக்கு, வர்மத்தைத் தொட்டாவிட்டது.

"உரிச்சியின் ஆழிப்பிலேதானே உரிமை பிறக்கும்" என்றார் கோதமர்.

"அன்பழும் பிறக்கும், உரிச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாத போனால் ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஒருசப்படும்போது அதற்கும் ஜுடம் போட்டு வைக்க வேண்டும்; ஜுல்லாவிட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது" என்றால் ஜனகள்.

"தங்களோதோ?" என்று சந்தேகத்தை எடுப்பினார் கோதமர்,

"தான் ஞானில்லை; தட்சியம் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறேன்" என்றால் ஜனகள்.

ஷுருவரும் சுற்று நேரம் மென்னாக ஷுருந்தார்கள்.

"தங்களது தரியவிசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?" என்ற விநாயமாகக் கேட்டான் ஜனகள்.

"ஷ்ணம் அரம்பிக்கவே ஷுல்லை; ஷுனிமேல்தான் புரிந்து கொள்ள முயலவேண்டும்; புதிர்கள் பல புலன்களா யெல்லாம் கண்ணியிட்டுக் கட்டுகின்றன" என்று சொல்லிக் கொண்டே எத்தார கோதமர்.

மாநாள் முதல் அவர் ஜனங்களைப் போகவில்லை. புது தியிலே பல புதிர்களி உறிமாசலத்தைப் போர்க் கூங்கி தின்றன. தனியென்ற விரும்பினார். ஜனால் நாடுச் செல்லவில்லை. அகவிகை மனசு ஜுடந்து விடுகூடாதே!

மாநாள் ஜனகள், "முசுவரரி எங்கே?" என்ற ஒவ்வுடன் கேட்டார்.

"அவர் எங்கள் தீட்சைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில் தான் பொழுதாக கழிக்கிறார்" என்றார் சதான்தர்.

"நிட்டடயிலா?"

"இல்லை; மோசனனில்."

"அவை அடங்கவில்லை" என்ற தள்ளுகளினே மென்வாகச் சொல்லிக் கொண்டான் ஜனகள்.

அகவிகைக்கு நீராவுநில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக் கரையுக்கே நியமதி ஷுருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்று விடுவாள்.

ஷுந் நீடிக்கவில்லை.

மளித்தவிட்டத் திரும்பிக் குவிந்த நூத்தாக்டம், மனசை ஷுறுபை விட்டுக் கொண்டு நடத்த வந்து ஏகாந்திரதா.

எதிரே மெட்டுச் சுப்தம் போல நூபத்திலிகள் யாரோ!

அவர்களும் நீராட்தொன் வந்து வோய்க்குந்தாரன். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைச் சுங்கிபோல் ஓடி விலகி, அவளை விழுத்துப் பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

"அவள்தான் அக்ளிக" என்பது னா ரத்தில் கேட்டது கோதமாக்கு அன்று அடிவிற்றில் பற்றிக் கொண்டு பிறந்த சாபத் தீவியவிட அதிகமாகச் சுட்டன அல்லார்த்துள்ளன்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்த தசித்தது. சிறு தனி விரிந்து, "தெய்வமே! சாப விமோசனம் குக்காறும், பாபவிமோ சனம் சிட்டயாதா?" என்று தேமிப்பான்.

யந்திரப்பாவை போல அங்கு கோதமருக்கும் சுதானந்தருக்கும் உணவு பறிமாறினாள். 'மகாம் அவ்வியலாசி விட்டான்; அன்வியரும் விரோதிகளாகி விட்டார்கள்; ஜங்கென்ன ஜிருப்பு?' என்பதே அகவிகயின் மனசு அடித்துக் கொண்டபல்லவி.

கோதமர் ஜிவடயிடையே பிரக்ஞலு பெற்றவர் பேர்ஸ் ஒரு கவளத்தை வாயிலிட நினைவில், தோய்ந்திருந்தார்.

ஜிருப்பேர்களை முன் அவக்கால் பேர்ஸ் தோனந்தனையும் மூச்சத் தினாற யவுத்து.

பழுவாக் குறைப்புத்தர்காக, "அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார் அகத்தியரைப் பார்த்து விட்டு வருகிறார். மேருவுக்குப் பிரயாணம். ராமாம் சீஷ்டாயும் அத்தியரைத் தரிசித்தார்களாய். அவர்கள் ஜிருவரையும், 'நல்ல ஜிடம் பஞ்சவடி, அங்கே தங்களுக்கு' என்று அகத்தியர் சொன்னாராம். அங்கே ஜிருப்பதாகத்தான் தெரியிறங்" என்றான் சுதா அந்தன்:

"நானும் தீர்த்தயாத்தியர செய்தால் என்ன?" என்று அகவிகய மெல்வாகக் கேட்டாள்..

"புறப்படுவோயா?" என்று கைகளை உதற்றிக் கொண்டு எந்தார் கோஷமர்.

"ஜூப்பொதேயா?" என்றான் தோனந்தன்.

"எப்பொதானால் என்ன?" என்ற கூறிக் கொண்டு மூலயிலிருந்த தன்டு கம்பாலங்களை எடுத்துக் கொண்டு சாசலை நோக்கினால் கோதமர் அகவிகய பின் தொடர்ந்தான். சுதானந்தன் மயம் தசித்து.

பொது சாம்தி, ஓரைக் கட்டுத் தீருவர் சுரூ நாக்கரை யோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொட்டிருந்தார்கள்.

பதியான்ம வருஉங்கள் கூக்காவறாமல்த்தில் பக்ஷியமாசி விட்டன். அவர்கள் பார்க்காத முடிபுங்கவர் ஜூலில்; தரிசிக்காத சேங்த்திரம் ஜூலிலை தணால் மன்றிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு ஜூலிலை.

வழவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டால் நிபிரந்து நிற்கும் சங்கராஜடய சிந்தனைக் கோயில் போல, திட்டமற்றவர்களின் கால்கூக்குள் அடைப்பாத கைலங்கிரியைப் பணிச்சிகரங்களின்மேல் நின்ற தரிசித்தார்கள்.

தமது அண்பச் சுமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின. பாஸ்ஸையத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளக் கோல்க் கொஞ்சவிட்டுப் புகையங்கிச் சாம்பலையும் புதியையும் கூக்கும் ஏரிமலைகளை வலும். வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம்பேரல் ஜயாச் சுல்லமோதிக் கொண்டுசிடக்கும் சமுத்திரத் தின் குரரையை எட்டிப் பின்கிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாயத்போன்ற மேரு பள்ளங்கூட்டுக் கடந்து வந்து விட்டார்கள்.

‘இன்றும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பி விடுவான்; ஜனிமேலாவுது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும்’ என்ற ஒரு நாள் அவர்களை ஜூத்து வந்தது.

பதியான்ம வருஉங்கங்கூக்குமுன் காட்டுத் தூய ஆழசை ஜற்றுக் கீடந்த. ஜடத்திற்கு அடைந்தார்கள்.

‘ஷ்ரவோடு ஷ்ரவாக், அடியிருக்க வசதியாகக் கோதம்ர் அதைச் சொப்பு பணிடார். வேலை முடியும் பேர்த் தூயவெள்ளி சிரித்துது.

ஷுருவரும் சர்யுவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கணவரூக்குப் பணிவிடை எடுப்பதில் முனைந்தாள் அகவிகை, ஜூவரா மனும் ராமமும் சீஷ்டமும் வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. ஜூந் தாலும் காலக்களத்தின் நியதிவைய் மனவசக் கொண்டு தவிர, மற்றப்படித் தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒருநாள் அதிகாலையில் அகவிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவுக்குமுன், யாரோ ஒருத்தி விதவை அளித்து விட்டுத்திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள்; யார் என்ற அடையாளம் கூடு கொள்ள திட்டவில்லை; தணால் எதிரே வந்தாள், அடையாளத் கூடு கொண்டு விட்டாள். ஜடோடியும் வந்து அகவிகையின் சர்வாங்குமும் தரையில் பட விழந்து நம்பிகரித்தாள்,

தேவி கைகேயி! தணிந்தவியாக, பறிசனங்கூம் பறிவார்தும் ஜூல்லாமல் தறவியாசி விட்டானே!

அடத்த ஜூத்துக்கி வலத்துவிட்டு அவனை ஜூது கைகளாலும் னாக்கி நிறுத்தினாள், அவுக்கும் கைக்கூடியின் கொட்டு புதுவில்லை.

“தர்ம துவேசுந்திலே பரத முன்வடிய மத்தில் எனக்கு ஜடம் கொடுக்க மற்றுவிட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

முரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை; புத்தக்யம் தள்ள வில்லை. தான் மினங்தீத கைகேயில் வேசு; பார்த்த கைகேயிலேசு. படர்வதற்குக் கொடு. கொம்பற்றுத் துவிக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தான் அகவிலை.

ஷுருவரும் தலவிய ஓர் மஞ்சாமல், சுரழிவை நோக்கி, நடந்தார்கள்.

"பரதன்யடைய தர்மவாயாக்கியதுஷ்டா? யார் காரணம்?" என்றாள் அகவிலை. அவன்யடைய உதட்டின் கோணத்தில் அத்தாபம் கனிந்த புஞ்சிரிப்பு நெளிந்த மறைந்தது.

"அழந்தீத வைத்த நெருப்பு ஆரைச்சுட்டு விட்டால் குழந்தையைக் கொன்ற விடுவதா?" என்றாள் கைகேயி.

"அழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் ஜிடையில் வேலி போடுவது அவசியந்தான் என்று என்னினாள் அகவிலை. "துனால் ஏரிந்தலு ஏரிந்ததுதானே?" என்று கேட்டாள்.

"எரிந்த ஜிட்டதைச் சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே அவித்து வைத்துக்கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?" என்றாள் கைகேயி.

"சாம்பலை அகற்றுகிறவுன் ஜிரவைடாகு நாட்களில் வந்துவிடுவானே?" என்றாள் அகவிலை.

"ஞாம்" என்றாள் கைகேயி: அவள் ஒர்லில் பரம நிம்மதி தொனி தந்து. ராமனு எதிர்பார்த்தியிப்படி பராதனல்ல; கைகேயி.

முழநாள் அவள் அகவிலையைச் சந்தித்தபொடுது முகம் வெறிச்சோடி யிருந்தது; மனசு நொடிந்து திட்டந்தது.

"ஶுற்றுர்களோ நாலு தியாககளிலும் விட்டு அழப்பிப் பார்த்தாகிவிட்டது. ராமனுப்பற்றி ஒரு புலசும் தெறியவில்லை. ஜனங்கும் நாற்பனு நாழியக நேரத்துக்கள் எப்படி வந்துவிடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிராயோப வேசம் செய்யப் போகிறானாம் அக்கிணி ஒண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்த வருகிறான்" என்றாள் கைகேயி.

பரதன் எறியில் தன்னு அவித்துத் கொள்ளுவது தன்மீது சுமத்தப்பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் என்று அவள் குழுவது போல் யிருந்தது பேசு.

நாஞ். நிலாங்குது, "நான் எறியில் விழுந்து விடுவேன்; துனால் தனி யாக, அந்தரங்கமாக" என்றாள் கைகேயி, அவள் மனசு வூராக்கியத் தூதி: தெறித்தது.

புதினான்மு வருடங்கள் குறித்த முப்படியும் அதே உரைச்சிச் சுழிப்பு அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சமபத் தீ தீங்கவில்லையா?

அகவிலையின் மனசு அக்குத்ததாக்கு திட்டாக்கும் ஜிடியது. தனது காவின் பாபச் சாயை என்றே அந்தசீத்தாள்.

"வசிட்டயரக் கொண்டாவது அவனதுத் தடை செய்யக்கூடாதோ?" என்றாள் அகவிலை.

— 2 —

"பரதன் தற்பத்துக்குறைான் கட்டும் மூன்; வசிட்டருக்குக் கட்டுப் படமாட்டான்" என்றாள் யகங்கேயி.

"மனிசுருக்குக் கட்டுப்படாத தற்மம், மனித வம்சத்துக்குக் கந்திரு" என்று கொதித்தாள், அகவியக.

தண்ணெடுப்பு குவூர் பேசுக்குப் பரதன் ஒரு வேண கட்டுப்படக்கூடாதோ! என்ற சந்திப்பாலை மறபடியும் அயோத்தியில் ஆப்பச் சக்கரம் சுழல தரம்பித்துவிட்டுக்கூடுத என்ற பீநி.

கோதமன் தூங்கியான். தனால் பேச்சில் பலன் கூட வில்லை.

பரதனை உணர பலினாளாள் ஆங்கிளி தேவைன விரும்ப வில்லை. அது மான் வந்தான்; நெருப்பு அவிந்தன தியசகளின் சோகம், குரை உடன்தான் கல வெறியாயிற்ற. தற்மம் தலை சுற்றியாடியது.

வசிட்டாக்கும் பதினாண்டு வருடங்கள் கழித்த பிறகாவது கனவு பவிக் கும் என்று மீயச் மறைவில் ஓள்ளாடியது.

இன்ப வெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேணல என்று திரும்பிவிட்டான் கோதமன்.

சீய்தியும் ராயும் தன்னைப் பார்க்க வகுவர்கள் என்ற அகவியக உள்ளம் பிரதிஹாள். வரதேவரப் பிரஹாரம் அதெலியதும் அவர்கள் ஜிஞவும் பரியாரம் ஒன்றி வந்தாட்கள்.

ரத்தன் விட்ட ஜாங்கிய ராமனு நெற்றியில் அப்பவும் வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தது. சீயதயின் பொலியு அப்பவத்தால் பத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் லயமும் மோகங் லாகிரியை எட்டியது.

ராமன் அழுத்துக் கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்று விட்டான்.

தன் கருப்பையில் சிடந்து வளர்ந்த அழுத்தயால் சுரக்கும் ஒரு பறியுடன் அகவியக அவனை உள்ளே அழுத்துச் சென்றாள், ஜுவூரும் புனிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ராவனன் அ க்ஷீச் சென்றது, தன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் தன் பக்கறை படியாமல் சொல்லாள் சீயத். ராமாடந் சேர்ந்துவிட்ட பிற அன்பத்துக்கு அவளிடம் ஜடம் அனு?

அக்கிளிப் பிரவேசத்தைச் சொல்லாள். அகவியக திட்டவிட்டான்.

"அவர் கேட்டாரா? நீ உண் செய்தாய்?" என்று கேட்டாள்.

"அவர் கேட்டார்! நான் செய்தேன்" என்றாள் சீயத் அழுதியாக.

"அவன் கேட்டானா?" என்ற துத்திங்காள் அகவியக; அவன் மனசில் கண்ணாரி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகவியக்கு ஒரு நீதி, அவற்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் அடலோடு பிறந்த நியாயமா?

ஜுவூரும் வெடு தெடும மென்மைக் ஜுவூந்தனர்.

"உலகத்துக்கு நிறுபிக்க வேண்டாமா?" என்று குறி மென்வாகச் சிரித் தாள் சீயத்

"உண்டுத்துக்குறை அதிர்ந்தால் போடானா? உண்ணமல்ல உலகுக்கு நிறுபிக்க விடியுமா?" என்றாள் அகவிகை: "வார்த்தை வறங்குது..

"நிறுபித்து விட்டால் மட்டும் இது உண்ணமயாசி விடப்போதிற்கால்; உள்ளத்து தெர்டவில்லையானால்? நிற்குட்டும்; உலகும் உது?" என்றாள் அகவிகை. வெளியிலே பேசுக்கு அரல் கேட்டது. முவர்கள் நிறுபித் திட்டார்கள். சீக்கு அரங்கமலைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தாள். அகவிகை வரவில்லை.

ராமன் மன்னாசு சுட்டு; காவில் படிந்த னாசி ஆவன்சுச்சட்டு. ரழம் உஞ்சுது; உஞ்சளுகளின் சுப்பும் ஜெயந்தன. கோத்யன் நின்றபடியே யோசனையில் ஒங்ந்தான். நிலைகர்ணாவுதலிக்கும் திருச்சுங்க மர்டலம் அவன் கண்ணில் பட்டு:

புதிய யோசனை ஒன்று மனக் குடுக்கியில் யின் வெட்டிப் பாய்ந்தது மடிந்தது. மனச்சுமியை நீக்கிப் பழைய பந்தத்துத் தாங்குவிக்கு, மழுந்துத் தூங்கும் வரித்தால் என்ன? அதன் பசுமை விரல்கள் அவன் மனசில் சுயமலை ஜெறக்கியிட்டா?

உள்ளே அங்குத்தான்:

அகவிகைக்கு பிரக்குல ஏன் நிலை. மழுபடியும் ஜெந்திர நாடகம் மறக்க வேண்டிய ஜெந்திர நாடகங், மனத்திருப்பில் நடந்து கொண்டிருந்தது. கோத்யன் அவன்து நடந்திருந்தான்:

கோத்யன் உருவில் வந்த ஜெந்திர தேவடமாகப் பட்டு அவனுக்கு. முன்னுத்தான் கல்லால் ஜெறுவியது. என்ன நிமியதி!

கோத்யன் குதுக்கள் கிடைக்க சிடத்துத் தூது. கற்கிழவு.

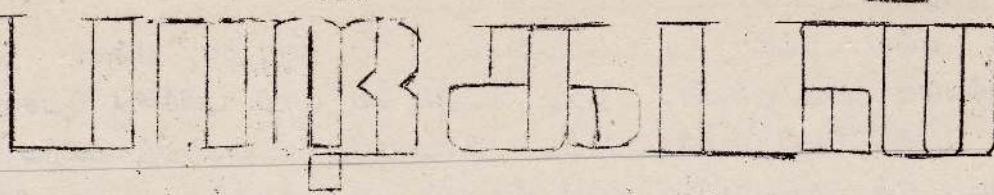
அயனியை மீண்டும் குஸ்ஸாணான்.

மனச் சுயம் மடிந்தது.

* * * * *

உகலயுங்கிரியர் நாடி ஜெற்றை மயித உருவும் பனிப் பாலைவன்தீன் வழியாக விவரந்து கொண்டிருந்து. அதன்துதிகாலில் விரச்தி, வைரம் பாய்ந்து அடந்தது.

அவன் நான் கோத்யன்
அவன் ஜெறுவியாணான்.

நமஸ்காரம் சேஷமயி சேஷமுத்திரிப் எழுத வேலூமாயிக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன். நீங்களோ எனக்குக் காடிதம் எதுதப் போவதில்லை. உங்களுக்கே, அந்த எண்ணமே ஜிருக்கிறதோ இல்லயேயா? ஜிங்கே ஜிருக்கும் போதே, வாய் கொப்பு விக்க, செம்பில் கலத்துத் என் மூக்கியித்து வாங்க, சுற்ச முற்றும் திருட்டுப் பார்வை, துயிரம் நான்ஸ் கோவல், நீங்களா கடிடின் மனவிக்குக் கடிதம் எழுதப் போன்றிர்கள், அதனால் நானே முத்திரி விளாவிடதாகவே ஜிருக்கட்டும் அகமுடயான் உங்கள் மாதிரி ஜிருந்தால்தானே, என் மாதிரி விபச்சோட்டிக்குப் புக்ககத்தில் கெட்ட பேரே நீங்களே வாய்ச் சுவத்தை குஷாரி? அவன் என்ன படிச்ச பென், படிச்ச படிப்பு எல்லாம் வீணாயிப் போகலாமா? புப்பவடயாகுக்குக் கடிதாசு அழுதிக். சிறாள் என்ற வீட்டுப் பாதைய பெரியவாள், புரப் பெறியவாள் லில்லாம் என் கண்ணத் தில்க்காமல், தன் கண்ணத்திலேயே ஜிருக்குக் கோவிடு, எனம், பண்ணவால் பண்ணட்டும், பண்ணட்டும், நான் எழுதியாச்சு, எழுதினால் எழுதினதான். எழுதி எனத் தீங்கள், தலை தீபாவளியும்புதுமாய், அவ்வளவு காரத்திலிருக்கிறவர், படித்தது படித்தத்தான் எழுதினதப் படித்தபோ எழுதினவானும், படித்தவானும் அற்றத்தில் ஒன்றுதானே, வேறு அதிலும் ஒருங்கயிழுகிறதோ ஜில்லயேயா,

ஜிதென் அதல் கடிதமே குத்திலீல் அதுறயறமாதிரி குரமிபிக்கிறது என்ற தோன்றுகிற தோன்றோ? சுரி நான்அசும், போங்களேன் திருப்பதிகானே? நான் வெறுளி, எனக்கு மனசில் ஜிருக்குட் சுவத்துக் கொள்ளுத் தெரியாது. அப்பாகூட், அடிச்சுப்பார்; " ஜகதாசிட்டே யாகும் அசுதுமிறத்தியாக்கூட ஒரு ரகஸியத்தைச் சொல்லிக்கூடாத என்றால் ஒரு கடிதாசத் தீப்பிலாவர அதை எதுதி எறிந்தவிடுவார். ஜில்லாவிடில் அவருக்கு மீண்டு வெந்திரவிடும். குத்தா அவீவளு குபத்தான மஜுஷி. குமாம் அப்படித்தான் உவராக்குக் கொள்ளுங்களே. நான் பின் யாரிடத்தில் சொல்லிக் கூலத் தீபாவளிக்கு என் கணவர் என்டான் ஜில்லாத கஷ்டத்தை? என் அப்பா அம்பாவுக்கு எஅதலரமா? எழுதினால் புக்ககத்து விடக யங்களைப் பிறந்த வீட்டுக்கு விட்டுக் கொடுத்தேஷ் என்கிற பொல்லாப்பைக் கட்டிக்கவா? நான் அசுடாயிருக்கலாம். குனால் அவ்வளவு அசும் ஓல்லவ. அப்புமிகு ஏனைக்கு யாரிருக்கா நீங்களே சொல்லுங்களேன்.

தீபாவளிக்கு ஜிருக்கு நானால் குவினால் அம்மா வந்திருந்தாள். திசையா பெண்ணையும் மாட்பிள்ளையையும் தலைத்தீபாவளிக்கு துழுமுத்துப் போகஞும் என்று, நீங்கள் ஆரில்/ஜில்லை விழுந்தவதைப் பார்த்ததுமே, எத்து மறுபடியும் சேர்த்து ஒட்டவகுக்கிற திசையாய்த்தானிருந்தப்.

சுரி மாப்பிள்ளைதான் ஜில்லவ. கலதாவளுக் கூடிடுக் கொண்டு போகிறேன நாங்களும் பிரிஞ்சு கொஞ்ச நாளாசீ, உங்களில் டப்பட்படி கல்யாணமாசி நாலாம் நாள் கிருநப்பிரவேதத்துக்கு விட்டதானே! என்ற சொல்லிப் பார்த்தான்.

குனால் அம்மா (உங்கள் அம்மா - பெப்போ எனக்கு ஜிருக்கு அம்மான்னா குமிட்டா) ஜரக்கண்ணால் என்னப் பார்த்தன்டே, " என்பிள்ளை எப்போ அங்கே வர அடியல்லியோ உங்கள் பெண் ஜிங்கேயே நாலுபேரோடு ஸலலோ புலலோன்னு ஜிருந்துப் போறாள். ஜினிமெல் எய்கள் எப்பீழுப்பதானே! அப்புமிகு உங்களில்கடம். அவளில்கடம் ஜிங்கே ஒத்தும் கையைப் பிடி சிறாக்கிலே! என்றார் .

ஜெதனன் அவ்வளவுடைய காலத்தில் இருப்பதால் பூமி சமாசாரம்? என்ன அம்மா குழுப் பார்த்திருப் புறியாதா, என்ன நான் ஒன்றும் அவ்வளவு அசுத ஜூஸ்லை. உந்து வீட்டிலேயே யார் பளிச்சுத் பேசுறா? இங்கேதான் பேசியதுமிப் பேசிர் அர்த்தம் சிட்டாதே! எனக்குத் திட்டர்த் சபலம் அடிச்சண்டு என் கையொட்டின தமிழி சீஞ்சவப் பார்க்காதும்ஆல். ஒரு நியிடகம் என்னப் பிரிசு குருந்ததில்லை. தாவுலயில் கையலமியி நன்னால் சட்டயடைய மாத்துத்திலிருந்து, ராத்திரி ஏதாட்டில் அதன் படக்கூடைய விரிக்கிற வரைக்கும் அக்காதான் எல்லாம் பணியாகாதும். ஜப்போ அந்தை என்ன பந்தானோ? ஆனால் நான் இங்கேயே இருக்கேன்று சொல்லவிட்டேன். அம்மா கண்தமும்பிற்று. அம்மா சோமே போயிட்டான். நான் சிளாத்த டாழி விகபிரவும் பிடிசுசு நின்றேன். அம்மா மஞ்சிரிப்புடன் என்ன ஒரு நியிடகம் குடுந்து நோக்கிவிட்டுக் காரியத்தைப் பார்க்கப் போயிட்டான். அவருட்கூட உள்ளுறசந்தோடகம். எனக்குத் தெரியும். நான் பரீங்காது யில் கையித்து விட்டேன் என்று. என் பரிசுதா? பெண்ணாய்ப் பிறந்தயின் ஸ்வத்தந்திரம் ஏது என்றிடுதான்.

அமாம், நான் கேட்கிறேன் - ஜெதனன் உத்தியோகம், ஒரு நாள் சிழுவமக் குக்கட பெற்றவர் உற்றவர்க்கட ஜல்லாபல்பாட்டுக்கு? என்னதான் 'காம்பில் சிளம்பிப் போனாலும் சமயத்திலே. வீவு வாழ்விட்டாகான்து திருப்பிவர முடியாதா?

ஆனால் எனக்கே தெரியிற்க, பெண்கள் என்ன, புறைக்குக்குலந்தரன், என்ன சுதந்திரம் குருக்கிறது? எட்டுப்பீடு என்றால் உயிகுக்குல உத்தியோகம். பார்க்கப்போனால் யாரான் விருத்தவாழிருக்கிறாரீகள்? எல்லோருப் சேர்ந்து ஒரு பெயிடும் சிறுறயியிருக்கிறோமே, உந்த உலகத்தில்! பயக்காரன் தங்கக் கூண்டில், சூது: பரந்த கூட்டில், உந்த ஜப்பாக்கு ஸ்திரியீயில்லாமல் நம்மைப்போல் இருக்கிறவர்கள் சூதியில்லை; அதேயில்லை, தாவுல அன்றக்கட ஒதாரமில்லாமல், அந்தரத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஜல்லாவிடில் இந்தச் சமயத்தில் நாம் பிரிந்த நீங்கள் எங்கேயோ ஜபுப் பானேன்? நான் இங்கே இருப்பானேன், ஏங்கி உருசித் தவித்துக் கொண்டு? உட்டுப்போக்குத்து உத ஸிட்டு சடி வந்து முடிகிறதா? எங்கே தெரிகிறது, நான் சூதும் காவடி அகுத ஜில்லை. மனஸ் வெச்சேன்னா எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஜப்போ முனை ஸுக்ரீகுக்கேள்!

உனரால் அகற்காக என்னோடு பேசுக்கிடால் எவ்வ இருந்ததா? போகிற சமயத்தில் என்னிடம் வந்து, "ஐக்கா, நான் போயிட்டு வரட்டுமா?" என்ற என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஏகாண்ட போனால், தவாலடைச் சீவி விடுவார்களா? அதையும்தான் பார்த்துகிறேன்; என்ன பூவிலிடும்? சாந்தியைத் தொக்குத் தள்ளிப்போட்டு விட்டாலும் வாய் வார்த்தைக்குடப் பேசிக்கக் கூடாது என்றால் பின்னாகள் கவியாண்டு பயங்கு கொள்வானேன்? ஜந்த வீடே வேடிக்கையாய்த்தானிருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் ஜப்பாடியிருக்கிறதான் என்றால் எல்லாம் வெட்கும் கெட்டவர்களாவி விடுகிறோம்?

ஆனால் அப்பாடுவ சூர்யீயிசிருக்கிறான், கடல் உடத்தும் என்றால் னுப்படி தானிருக்கும் என்று. ஆனால் சம்சாரி கீட்க்காத வாத்துக்கூப் பட்டானாம். ஜடம் போதாத வீட்டில் நான் ஜோடிகள் வாசம் பண்ணாலுமானால் என்ன பன்றுது? வீட்டுக்கு விருந்தாவி வந்து ட்டால் கேட்கவே வேண்டாம், திடர்க் குரு ஜோடியின் ஜடு. பயக்கை தானாகவே திப்பாயைலி ஏடு விழுந்துவிழுமாம், கீட்டைப் போட்டுக்

வலும் முடியாத, மெல்லும் அடியுாத, குருத்து தேன் கொட்டின மாதிரி வாயை முடியிட்டுக்கூட வேண்டியதான், அம்மா சொல்றப்போ எனக்குச் சிறிப்பாய் வரும். ஜந்துச் சம்பந்தம் பண்ணுவதற்கு அண்ணால் ஆப்பாகூட சொன்னார்; "ஜதெண்ணி, ஜாரு அங்களை உசிதமோ? ஜரே சும்சாரி வீடாயிருக்கிறது, பெயன் நாலுபேருக்கு நடவில் நாலாமவனாயிருக்கிறான். ஜங்கும் கலியாத்தாக்கு ஒன்று ஜருணு பெண்கள் காத்திடுக்கிறாப் போவிருக்கிறது . . ."

"ஜஞக்கட்டும், ஜஞக்கட்டும், திருந்த அத்தனமாயிருந்த நிழைய பொடு கட்டும். நாளர்வட்டத்தில் ஜதானி நம் பெர்துக்கு நல்லதா விளையும், பாடுங் கோ, ஜப்போ நமக்க என்ன அறந்து போக்கு? எந்தத்திட்டனே திக்கு பிடுங்கல் ஜல்லாமல், வகையைக் கோத்துக்கு போவாளெல்லாம் கடைசிபில், உலகம் தெரி யாமல், எப் திலசீசுர் தெரியாமல்; நாயும் சுனையுமா நாறின்டிருக்கிறதை நான் பார்த்துக்கூனே ஜிருக்கேன்! பயன் நல்லவேண்டியா நாலாம் பின்னாயாத்தா வேயிருக்கான்? என் மாதிரி, என் பெண், வீட்டுக்கு முத்த நாட்டுப் பெண்ணாய் வாழுக்கைப்பட வேண்டாமே?"

அம்மா அப்படிச் சொல்றப்போ நன்னாத்தானிருக்கு, நாவில் கதாநாய சிபாயிருக்க யார்தான் தனசப்படயாட்டார்கள்? ஜாலி தனக்கென்று வரப்போத்தா கேரே தெரியறா? திக்கம்பா, நீங்கள் அனிறக்கும் குத்ரவாய் எனக்கு ஒரு வார்த்தை கூட ஜல்லாமல் வாடியிடல்திபி போட்ட பிறகு, எனக்கு அனிக்கயா வந்தவிட்டது. என் நெஞ்சின் பாரத்தை மாரிட்டு கொட்டின்தோன்வேன்? எல்லாரும் எனக்குப் புதிச் சுாயில் முன்றானை அனியை அடைச்சூன்று கிணற்றுக்கும் ஏடிப்போயிட்டேன்.

எத்தனை நாழி அங்கேயே உட்காந்திருந்தே னோ அறியேன்.

"என்னடி அட்டு, என்ன பயிரே?"

எனக்குத் தாக்கிப் போட்டது அம்மா எதிரே நின்றுவிட்டிருந்தார். உங்கம்மா செக்கிச் செவேல் என்று நெற்றியில் டத்கூடு மாதிரி அங்கம்பிட்டுக் கொண்டு கொழுங்கு பசுப்போல் ஜரேராகு சும்மட் எவ்வளவு அசுகாயிருக்கிறார்!

"ஏடாடா! ஏடாடா! குத்ரோகு ம் துக்கையும் கண்ணயும் கொட்டறதா? குத்ராத்திரி மோர் சேர்ந்துகொடே." (கபுரு குத்ரோகு கண்ணில் கூடி அம்மா கண்ணச் சிபிட்டுப் போது, அதனும் ஜரு ஜாகாய்த்தானிருக்கிறது) "என்னவோ அம்மா புதப் பெண்டாயிருக்கோ; உன் உடம்பு எங்கங்குப் பிடிப்பறவனரக்கும், உடம்பை ஜாக் கிருக்குயாய்ப் பார்த்துக்கொ - அடடேடி ஜுதெண்வ ஜங்கே பாருங்!"

அம்மா குத்ரசியத்துடன் கிணறின் எட்டிப் பார்த்தார். அவசரமாய் நானும் எழுந்து என்வென்று பார்த்தேன்; குணால் எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

"ஏ அட்டு, எனக்குத்தான் கண்ணயது மாற்கிறதா? கிணற்று. ஜலம் ஜிருக் கோ?"

"இருக்கிறதே! "

"அயறுங்கிருக்கா? "

"ஆல்லயே, நிறைய இருக்கே! "

"இருக்கோன்னோ? அதான் கேட்டேன்; அதான் சொல்ல வந்தேன், சிற்று ஜலத்தை சமுத்திரம் அத்தகையோடு போக முடியான்து! நேரமாகச் சவாயி பிற்றின் கீழ் கோலத்தைப் போடு!" என்ற அதிரிப்புடன் சொல்லிக் கொட்டே போய்விட்டார்.

நான் சிற்றுநிலையே கண்ணும் தசந்ததெரம் நிற்றிருந்தேன். நெஞ்சில் சின்னதாய் அகல்லினாக்கை ஏற்றி வெச்ச மாதிரியிருந்தது. மேலே மரத்திலிருந்து பலத்திலே உதிர்ந்த சிற்று விஸந்தாக் கொட்டிருந்தது. அம்பூய்வுத்துக் கொண்டு கூவுக்கூட்டிடி உக்கதை என் கூகில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது,

ஷந்த வீட்டில் யாப்பாய் பனிச்சென்ற பேசுகிறார்கள்? வெளிச்சம் எல்லாம் பேசுகிலே ஆல்லய, அதற்கு நான்து அதன் நான் இருக்கிறது.

அமு

அமு

அமு

அமு

துனால் அமுக்கு மாத்திரம் உனர்ச்சியில்லயா? அவர்களுக்குத்தான் அதிகாரம் என்ற சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன். துனால் நீங்கள் அசல் அமையில் வைதேய, அமு மாதிரித்தானே! எனக்கு ரெஸபெக்டே! ஆல்லயேயான்னோ? அமாம், அப்படித்தான் போங்கோ நான் உங்களுக்கு ஆப்போ கடிதம் எதுவில்லவ. உங்களுடன் கஷத்தில் பேசிப்போகாண்டிருக்கிறேன்; சுல்ல, கடிதாசியில் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் யோசனை என்பதையு. அதை யாராவும் தடுக்க முடியாது. என்னாலேயே தங்குக் குடியாதே, நான் என்ன செய்வேன்? நான்தான் அப்பவே சொல்லிவிட்டேனே, என் நெஞ்சிலிருக்கிறவத் அப்படியே கொட்டிவிடுவேன் என்று!

எனக்கு மாத்திரம் தத்தியாதா, தீங்கள் நெஞ்சில் மூன்மாடின்ட மாதிரி, கூண்டத்தை முழுப்பிடின்று, முகம் நெருப்பாய்க் காய, வாசசுக்கும் உள்ளுக்குமா அவற்றுக்கா? அப்போ உங்களுக்கு மாத்திரம் என்னோட பேச துசையில்லவ என்று நான் சொல்ல முடியா? அதை நியங்கித்தால் நான்எனக்குத் தந்துக்கும் ஆப்போ கூட நெஞ்சையடைகிறது. என்ன பேசுவேண்டும் என்ற நியங்கித்தீர்களோ? அதைக் கேட்டும் பாக்சியப் பெய்க்கு சுல்ல. புதர்ம முன்யால் நீங்கள் யாரோ? பரதேசிக் கோலத்தில் படி தாய்து உள்ளந்து நீங்கள் என் வகுபித்ததும் கண்மேதி ஜன்மங்கள் காத்திருந்த காரியம் நிறைவேற்றி விட்டாற் போலி எனக்குத் தோன்றவாயேன்?

அப்படிக் காத்திருந்த பொருள் வகுக்கிய பிழியரும், ஜன்னமும் காத்திருக்கும் பொருளாவே ஆப்பொயேன்? ஆப்பையும் கண்மங்களின் காரியம் நிறைவேறவில் வையா? ஆப்பொடு நெருப்பு என்றால் வாயி வெந்த போய்விடான். தாவிகட்டின வீட்டில் அத்தை விழுதிராயே என்ற கடவுள்கள், ஆப்போ நான் சொல்லப் போவதைத் தத்தியமாய்த்தான் சொல்ல வேண்டும். நீங்கள் எந்துகூயோ 'காம்பு' என்ற அரதேசம் போய்விட்டிருளை, ஜந்த நியிலகும் அந்த ஒரில் எந்த கேராட்டில், சத்திரத்தில், எந்தக் கூரவை அண்ணாது பார்த்தபடி என்ன

என்ன யோசனை பண்ணுவதற்காலோ? நாடப் புதுவிக் கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் திரும்பிவருவதற்குள் எவ்வளம் நேரா? என்ற என்ன நிச்சயம்? நினைக்குக் கூட நெஞ்சு குசிவாழப், நினைக்குத்தாப் போய்விடு. உங்களைப் பற்றியும் அப்படித் தானே? அந்தந்த நாள் ஒரு ஒரு பூஜை எவ்வகுறியும் குத்த நாளில், நாடிருவரும் ஜவ்வளவு கருக்க, ஜவ்வளவு நாள் பிரித்திருப்பத் தந்தீச் சமயத்தில், நம்பிருவரிடம் யிலும் நேர்ந்திருக்கும் ஒரு ஒரு பார்வையும், ஒத்திலும் நாடிந்த ஒன்றிரண்டு பேச்சுக் கூம், நாட்டோ, அக்காத்தாவோ, அவர்மேல் ஒருவர் பட்ட ஸ்பரிசமோ, நினைவில் பொக்கிழக்கமாய்த்தான் தோக்கிறது. நாங்கள் அம்மாதிரிப் பொக்கிழங்குளைப் பத்திரயாய்க் காப்பாற்றவதில்லை, அவுக்கள் நம்பிக் கொண்டிருப்பதிலும் தான் உயிர் வாழ்கிறோம்:

என் தகப்பனாலும் வாசவின் யாராவது வயதானவர்கள் போனால், அவரை அறியாமலே அவர் கூகுள் கூப்பும் "என்னப்பா?" என்ற கேட்டால் சொல்வாற் "அம்மா, ஜந்தகி, திழவாரி வயசு நாள் ஆருப்பேவா என்ற எனக்கு நிச்சயமில்லை காலமே அல்பாய்க்கு காலமாயிருக்கிறது ஜந்த நாளில் ஜந்தன் வயசுவரைக்கும் ஆருக்கிறதே, கார்லத்தையும் வயசையும், ஜவர்கள் கலம் கொண்ட மாறிந்தானே? ஜிவர்களுடைய அந்த வெற்றிக்கு வணக்கிக்கிறேன்;" அவர் வேறுமென்றே அரலைப் படிவாய் கூவத்தைக் கொண்டு ஆப்படிச் சொல்வகயில், ஏதோ ஒரு திசையில் உருக்க மாயிருக்கிறது.

வன், அவ்வளவு காரம் போவாலேயா? எந்தக் குடும்பத்திலேயே, தழகை அல்லது ரணமாய், தீபாவளிக்குத் தீபாவளி முதலாற்றானே சுப்பிடித்துச் சொன்னும் திரு உக்டாந்தம் குல்லென்றா? தீங்கள் கூட்டியோடு நான்கு ராயித்திப்பவர்கள், ஒவராயித்தித் தவர்கள் நானே :

காட்சியில் ஓய்க்கப்பற்றி எத்துவேங்குமான்று திணுத்திருந்தே னோ : அங்குகோவந்துவிட்டேன் . நீங்கள் ஒவ்வொயலே தாங்கள் தலைத்திருவிக் கொண்டாட்டத்தைப் பற்றித்தான் .

அம்யாவுப் பார்த்தால் ஒரு ஒரு சமயம் பிரமிப்பாய்த்தானிடுக்கிறது. அந்த பாறி சர்வத்தடி அவர் எப்படிப் பப்பரமாய்ச் சுற்றுவிறார், எவ்வளவு வேலை செய்கிறார், அய்ச்சல் ஓழிவில்லாமல், சிறிச்சன் எங்களால் அவருக்குச் சரியாய்ச் சமாளிக்க வேடியவில்லையே! மாடுக்கப் போய் அவர் மாயியாகுக்குச் சிசுஞ்சைக் குண்ணிவிட்டு, மூலம் புதர் கொட்டி எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது - வேறொருவரையும் பாட்டி பவிவிடக்கூட விட்வதில்லை - உங்கள் புப்பாவுக்குச் சிசுஞ்சைக் குண்ணிவிட்டு - அப்பாவுக்கு என்ன, ஒந்த வயசில் ஆவ்வளவு கோபம் வருகிறது! ஒரு புளியோ, பிளக்ரயோ, குளி சும்மயவின்றா கீசி விட்டால், தாலத்தையும் சாமான்களுள்ளும் அப்படி அம்மானை தூக்கிறாரே! அவற்றுக் கண்டாலே மாட்டுப் போகுக்கெல்லர்ம் நடக்கும், அத்தாழித்துக்கிறார். முதிர்ந்த குதி மர்திரி, ஒல்லியாய், நியிர்ந்த முதலடி; இந்த வயசில் அவர் தாலுயில் அங்குளவு அடர்ந்துஇராய்த் தும்புமயிரிடு; குள்ளன் எப்பவும் தனது பிழும்பாவேயித்திருவது அடிமா எனால்திரார். "என்ன சௌமிவார் பிராமி மாண்பு? உத்தியோகத்திலிருந்து! ரிடையர் நூற்று பொதுத் தேவையில் போகுத் தேவையில் வேலை செய்தில் அல்ல பார்த்திரார். குபிசில் புப்பிப் புப்பிப் பழக்குக்கூடி! இனியேல் அவருடையும் எஃகுமூடுப் பூப்பை செய்கிறது? எந்தன ஒளிமேல் வளாக்கிற வயசா?

வயங்தால் அவர் "டபி" பெண் முறுக்கீரோவர்க். நான் பொத்துப் பூச்சிக் காட்டி, பெரட்டென் உடன்சீர்வேண். நாங்கள் ஓருக்கிற வயரக்கும் நீங்கள் எல்லாம் ஸ்ரீஸ்ரீக்கும் போடு வேண்டியதான். இந்த மாடியிலிருக்கிற சிழுவியை வந்த இடத்தைக்கும் சேர்க்க வேண்டிய பொழப்பு பூஷ்ணு ஓருக்கு அப்புறம் - "

"வன் அம்மா ஜப்படியல்லாம் பேசுறேன்றே?" எஃபார் நீங்க ஶர்ப்படி.

"பின்தின் எங்கு, நாங்கள் ஓருந்தும்பேயிருந்தால், நீங்கர் உங்கள் ஓர்க்கடப் படி எப்போர் ஓருக்கிறார்?"

"இப்போ எங்குக்கு என்னம்யா அறநுக்கள்?" ..

அம்மாவுக்கு உள்ளறச் சந்தோஷந்தான். துணால் வெளிக் காண்பித்துக் கொள்ளடாட்டார். "அப் சுரிதாய்தி நீ எல்லோருக்கும் அண்ணாலே வந்தவாறுக் கெல்லாம் அப்படியிருக்குமோ? ஏன் பெண்ணேயே எடுத்துக்கொயேன், அவருக்குக் காலேக் கூரியா விளக்குவிட்டு நூசூயாயிருக்கி, ஓர்க்கடப்படி வந்துண்டு போயின்து, உடம்பு தெரிய உடத்தின்து..... நான் ஒருந்திதான் அதுக்கெல்லாம் அந்தசுயாயிருக்கேன். அவள் பிறந்ததினிருந்து அப்பா உடன்பிறந்தமாற் செல்லம். நான் வகையைப் பின்தேன்றா முதல் அதனில் பின்னொயாகுக்குத் தேங்காய் உடைப்பவள் அவர் தான். என் வயிற்றுப் பிட்டமே ஜப்படியிருந்தால், வீட்டுக்கு வந்ததா நீங்கள் என்ன ஈன் பேசுவைக் கேட்டுடெப் போறேன்?!"

"ஆலோம்மா; நாங்கள் நீங்கள் சொன்னுதைக் கேட்கதேம்மா..." என்ற ஏக்குக் காலையில் பள்ளிப் பயணிகள், வாட்டிபாடு அப்பிப்புபோல், கோஞ்சியாயச் சொல்லுவார்.

"அமா, என்னமோ சொல்லேன்; கமரியத்தில் காணோம், என்னச் சீர்றி அங்கேர் ஓருக்கென், அவரைப் பின்கீருவா; குறுகு அஞ்ச நாள்- வன் நானும் செய்யறேன். எப் பென் செய்யமாட்டான்; அவள் வீதத்தை நான்தான் செஞ்சாக கூபும். குறுகு அஞ்ச நாள் காவலயிலைந்து காப்பி யோடுங்களேன் என்கிறேன். கேட்டுக்குப் பலன் எல்லோரும் ஒன்றும் அவர் மனி நேரம் அதிகம் ஊங்கரேன்."

எங்குக்கு தேரங்கூயா யிருக்கும். ஓருந்து என்ன பங்குவு கிறது? அம்மாவுவ எவிர்த்து ஒன்றும் சொல்ல அடியார். நாங்கள் 5 $\frac{1}{2}$. முனிக்கு. எனுந்தால் அவர் 4 $\frac{1}{2}$ முனிக்கு எனுந்து காப்பியியுக் காலந்து எகாவிடிருப்பார் 4 $\frac{1}{2}$ முனிக். எனுந்தால் அவர் 4 முனிக்கு ஒருந்துப் போட்டிக்கு யார். என்ன, பக்கு முடியும்?

"வர்த்தோ, வாங்கோ! காப்பியியுக் குடிசீசுட்டு போயிடுக்கோ, குறி அவலாம்ப்போய் அதை முற்படியும் ஒட வகுக்காதபடிக்கும்; அதுவே நீங்கள் பள்ற உபகாரம், நான்தான் சொல்லறேனே; நான் ஒன்றியாயிருந்தப்போ எல்லாத்தையும் நானேதானே செஞ்சாக்குவூம்; செஞ்சியிடுத்தேன். ஜப்போ எண்டான்னா கூட்டும் பெருத்துப் போக்கு; வேறுவயய் ஏலம் போட்டிருத், அம், அம்..... நடக்குட்டும்..... நடக்குட்டும். எல்லாம் நடக்கிற வயரயில்தானே? நானும் ஒரு நாள் ஒஞ்ச நடு ரேதியில் காவல் நீட்டிட்டுதேன்னா; அப்போ நீங்கள் செஞ்சுதானே ஒக்குவுப்பி? நீங்கள் செஞ்சுதாயும் நான் ஏதுங்குதானே ஒக்குவும்? மடியோ விழப்போ, ஒசாந்மோ அநாசாரமோ.....?"

அம்மா, அவர் காரியத்தைப்பற்றிய சொல்லிக்கூட்டும் எல்லாமே அவரே . சென்னிடாத்தான் அவருக்குப் பாந்தமா விருக்கிறோ ? எங்களைப் பெற்றவர்களும் ஏதோ தங்களுக்குத் தெரியும்சுதை எய்துவிட்டு, சொல்லித்தான் வெற்றிக்கிறார்கள் . எங்களுக்குத் தெரியும்சுதை, எங்களால் அடிக்கவுடை நங்றாய்த் தான் செய்வேர்ம் , தனால் அவர் கூடாரத்தைப் பற்றிப் பெறுமைப்பட்டுக் கொள்வதில் குடும்பங்களை நியாயம் கூட விடும்யான் . கலம் அடிக்கும் போது ஒரு வேண்டியாவது பல்லவு தமிழர் ஜிடிக்காத நான் விட்டியான் ; இதை யாராவது சொன்னால் - இதற்கென்று கொடுசப் பதியமாய் முத்த ஒருக்கத்திதான் கேட்க அடியும் - ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார் . "எனக்குக் காலு கேட்கல்லயே ! " என்ற விடுவார் இதென்ன, காலத்துக்கீட்காவிட்டால், பல்லுக்குத் தெரியதா? என்ற?

உங்கள் தங்கை எங்கேயாவது திரித்துவிட்டு, ரேழியில் செருப்பை உதறிவிட்டு, காலங்கூட அல்ப்பாலும் நேரே அடுப்பங்களூயில் வந்து " என்னமா பண்ணியிருக்கே?" என்று வாணாயிலிருந்து ஒற்றை விரலால் வழித்துப் போட்டுக் கொண்டு போவாள் . அற்றக் கேள்வியூற விடும்யான் . அதுக்கென்ன செய்வது? நான் அப்படியிருந்தால், என் தாயும் என்னிடம் அப்படித்தான் ஜுந்திருப்பானோ என்னவோ? கணால் அம்மா வதோ, நன் வார்த்தை செல்லுதல்ல சொல்லிக்கலாமே ஒழிய, ஜில்லவு பெரிய சப்சாரத்தில் ஜுத்தவன் சிரிச்கள், பெரிச்கள், விதவிதங்களினை உழல்லாகயில், எந்த சீலத்தை உண்மையா கொண்டாட அடியும்?

ஒரொடு சமயம் அழியா சொல்வதைப் பார்த்தால், என்னவோ நாங்கள் அஞ்சபேரும் வெய்யென்றும் தெரித்து வரும் வஞ்சிற மாதிரி நினைத்துக் கொள்ளலாம் . கணால்ஜுந்த வீட்டுக்கு எத்தனை நாட்டுப் பெண்கள் வந்தாலும், அத்தனை பேருக்கும் யின்சி வேலையிருக்கிறது சமூயமை விட்டால், வீட்டுக்காரியம் ஜில்லவையா, விசப்புக்காரியம் ஜில்லவையா, அதுநூதகள் காரியம் ஜில்லவையா, சுற்றுக்காரியம் ஜில்லவையா, அதுநூதகள் காரியம் ஜில்லவையா, சுற்றுக்காரியம் ஜில்லவையா, புலுங்காருக்கே செய்யற பாரிஷட்டுக் காரியங்கள் ..... ஜில்லல் வாம் காரியத்தில் சேர்த்தி யில்லவையா? நூத வீட்டில் எத்தனை பேர்கள்..... ஜில்லக்கிறார்களோ அத்தனை புந்திகள் . ஒவ்வொருத்தருக்கும் சுமயத்துக்கு ஒரு குணம் ஒதுத்தருக்கும் ஒழும்பு, ரஸம், மோர் எல்லாம் சிங்குங்களில் கலத்துத்துச் சுற்றி வாத்தாக வேண்டும்; ஒதுத்தருக்கு எதுரே நிப்புக் கொண்டு கரண்டி கரண்டியாய்ச் சொட்டியாக வேண்டும். நீங்களோ பொன்விரதம்! தலை கலத்தின் மேல் கலிழுந்து விட்டால் சிப்பலைச் சாயக்கூட முகத்துக்கும், ஜில்லக்கும் ஜில்லயில் ஜிடம் சிடாயாது; ஒதுத்தர் சதா சளசளா வளவளா, மலத்துதைப் பார்த்துச் சாப்பிடாமல் என்றபிறும் ஜின்சும் பசிக்கிறதே, ரஸம் சாப்பிட்டேனே? மோர் சாப்பிட டேனே? என்ற சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டேயிருப்பார். அதுத்துக்களைப் பற்றியோ சொல்லவேண்டாம். எல்லோர் வீட்டிலும் தீபாவளி அந்தனை ராத்திரியானல் நம் வீட்டில் ஒது நாட்சுங்கும் அன்னதாக வந்துவிட்டது. அரைக்கிறும், ஜிடுக்கிறும், கரரக்கிறுத்தமாய்.....அம்மா ஈக எப்படி வாசிக்கிறது! ஈமுசுர்ப்பால் சினாய் போது கம்மென்று மூடுக்கிறதை காக்கிறான். நாக்கில் பட்டும் மணலாய்க் கரரகிறது. அது மூலம் கொப்பா, வெங்கோயா? எதுவாயில் போட்டாலும் உங்களை நினைத்துக் கொள்வேன். நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? மென்னம்கூட மென்று ஒன்றைத் தவிர வேறுறுத்த தனியாய் அப்பவிக்க அடியும்? மென்னம்கூட ஒரு ஸடே! ஜீக்குப்பிறும் அப்பவிக்கிற விழுங்கயில்லவு. வழியில்லாமல் ஈறித் துக்க கொள்ளும் சுமாசாரம்தான். உங்களுக்கும் எனக்கும் மென்னமாயிருக்கிறவையசா?

நெங்கீக் கிளர்ச்சியை ஒந்துவதுக் கொடுவுப் போல்வது சொல்ல, அதுக்காமல், இன்னு அப் ஜூண்டும் சொல்வதை கொள்ளும் நான் வாரா நீங்கள் என் ஜூப்படி வாயில்லாப் பூச்சியாயிருக்கிறேன்? நீங்கள் புறைக்கிறீர். உங்களுக்கு உண்மையிலே விரக்கியிருக்கலாம். நான் உங்களை விட்டீர்கின்றானே! உங்கள் அறிவையும் பக்குவத்தையும் என்னிடம் எதிர்பார்க்கலாமா? உங்களுக்காக ஜூலாவிட்டாலும் எவ்வகைானாவது என்றால் நீங்கள் பேசுவதும் எனக்கூட் தேவே வேதும். உங்கள் அணு வேதும்... ஜூயேயோ, ஜூதவன் உங்களைத் தொயையப் பிடித்த ஜூக்கிர மாதிரி நடந்த கொள்கிறேனே! என்ன மன்னிச்சுக் கொங்கோ. தப்பா நினைச்சுக்காதேங்கோ, குயால் எனக்கு உங்களை யும் என்னையும் பற்றித் தவிர வேற நினைப்பில்லை. நானும் நீயும்! எம் இந்த சூதாரத்தை ஒட்டின சாக்குத்தான் மற்றதெல்லாம் எனக்கு. ஜூதப்பற்றிச் சிந்திக்க சரம்பித்தவிட்டால், எதுத வந்தங்கூட மறந்த விடுகிறது.

குயால், 'நானும் நீங்களும்! என்ற எல்லாம் என்னையும் எதுவும் சுவையாயிருந்தாலும் அதேபோல் என்பதை எங்கே அதுக்கி வாக்கை அடிகிறது. அல்லது மறந்து விட அடிகிறது? முடிபும் என்பதை ஒரு கூஞ்சாப்தி அதிவிருந்துதான் வகுக்கி, கூரா வழம், உச்ரவஸ் எல்லாம் உண்டாகின்றது. முடிபத்தினிருந்து நீங்கள் முனைத்ததனால் தானே எனக்குக் கிட்டியிர்கள்? கலகால விழங்கும் அதிவிருந்துதான், உடனே அதற்கு மாற்றான அம்சத்தும் அதில்தான் ஒன்றுமில்லை. அல்ப விழங்கும்! ஜூந்தக் குடும்பத் தினிப்பதால் தானே, தீபாவளியை நான் ஆபரவிக்க அடிகிறது! நீங்கள் எங்கேயோ ஜூக்கிரீர்கள்.

எனக்குத் தோன்றுகிறது, நானும் ஜீய்டிரிசுடு பிறந்த பெருக்கிய குடும்பத்தில் நானும் நீயுமாய் ஜூந்தா, முப்படியும் அடிப்பத்தன்னேயே மறைந்துவிட நானும் நீயும் ஒரு தோற்று சாசுக்கிதான் தீபாவளியை? முடிபமே நானும் நீயுமாய்க் கூட்டான், ஜூந்திரும் என்ற வித்தியாகம்?

எனக்கு ஜூப்படித்தான் தோன்றிறிது, தீபாவளிக்கு அதல் ராத்ரி குடுத்து அது சலில் புது வேஉடிக்கும் புடவைக்கும் சட்டைக்கும் ரவிக்கைக்கும் போராயிக் குவிந்திப்பயதப் பார்த்ததும். வன் இத்தனை அவிகளையும் நானே உடுத்திக் கொண்டு விட்டால் என்ன? பொம்மனாட்டி அவிகளை நானும் புருஞ்சாள் அவிகளையும், உங்களுக்காக நானே! நீங்கள் தான் ஜூலையே. எல்லாமே ஜூந்த விசுவங்குப் நானும் நீயுக் கந்தானே?

அம்யா ஒரு மரச்சீப்பில் கருமிபச்சையாயு ஒரு உருண்டையை ஏந்திக் கொண்டு எவ்விடம் வந்தார்.

"மட்டி, சாப்பிட்டுடையா?"

"தூசீசு அம்மா"

"தீவிய வேண்டியதெல்லாம் ஜூங்காச்சா?"

"ஆசீசு - " (அந்தக் கோதுமை அவ்வாளில் ஒரு ஜூங்கு வாங்கிக்கூடால் தேவலை. நான் தான் ஜூங்கு போட்டேன். குணாலீ கேக்கிறதித்துக்கு வெக்குமாயிருக்கே)

"அப்படியானால் உக்காந்துக்கொ புதாயிடுமேறன்."

அம்மா என் பாதங்களைத் தொட்டும் எனக்கு உடல் பதறிப் போச்சு
"என்னம்மா பயிரேன்? அப்பா வகயில்தி: பேராராக்கம் என்ற நினைத்துக்
சொன்னிருந்தேன். தனால் என் பெருச் சுமார்களிலேக் காசு கேட்கவில்லை. என்
பாதங்களை எந்தேகா நினைவாய் வருஷக் கொண்டிருந்தார், ஜித்தனை வேலை செய்ய
அப் பூப்போன்ற யெத்திட்ட சுகங்கள் எனக்கு ஒருப்பே கொள்ளவில்லை. அப்பா திடீ
ரென் என் பாதங்களைக் கொட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு அவன் மேல் அனிந்தார்.
அவர் தோறாம் உடலுக்கு அனல்சி சுழல்கள் போல் விதிர்ந்தன. உயர்ந்த சென்
பட்டுப்போல் அவர் கூந்தல் பவிபளத்து என்பாதங்களின் மேல் இரு அனல் சொட்டுக்
கள் உதிர்ந்து பொறித்தன.

" அம்மா! அம்மா! எனக்கு அழுகை வந்துவிட்டது, அதுவே ஒட்டவாரோட்டு
எனக்கும் தாங்கிக்கிற மணச் சூல்லை. " ஒன்று மில்லேடி குட்டி, பயப்படாதே"
அட்மா மீண்டும் உறிஞ்சிக் கொண்டு கண்ணாத் துடுத்துக் கொண்டார்.

" எனக்கு என்னவோ நினைப்பு வந்தது. எனக்கு ஒரு பெண் ஜிருந்தாள்.
முகம், உடல்வால் எல்லாம் உன் அச்சுத்தான். ஜிப்போ ஜிருந்தால் உன்வயத்தான்
இடுப்பான். என் நெஞ்சை அறிஞ்சவன் அவன்தான். மூது நாள் ஜாரம். மழந்தை
அதற்கு நாள் மூடிய சுண்ணா அப்புறம் திறக்கவேயில்லை. முனையில் குபம் தங்கி
விட்டதாம். ஜிப்பொத்தான் காலத்துக்கேற்ப வியாதிகள் எல்லாம் புதுப்புது திறசாய்
வரதே? பின்னால் வந்த விபத்தில் அவனை நான் மறந்தவிட்டேன். என்ற நினைத்தேன்.
தனால் ஜிப்பேர்ப்பதான் தெரியறது. ஜங்காமீன் எதுவுமே மறப்பதில்லை. எதுவுமே
மறப்பதற்கில்லை. நல்லதோ கெதுதலோ ....., சாப்பாட்டின் சுத்தி ரத்தத்
சிட்டி கலந்து விழவது போல், உடலிலேயே கலந்துவிடுறது. நாம் மறந்தவிட்டோம்
எனில் மனப்பால் அடிக்கையில், 'அடி அட்டானே! ஜிதோ ஜிருக்கிறேன்; பார்
என்ற தயவுகூடுவிக் காண்பிக்கிறது. ஜூன்னம்பீப் அதுவே போகப் போக நம்மைத்
தாங்கும் எனோ சக்தியாகுக் கூட விளங்குகிறது. ஜில்லாவிட்டால் என் மாமியாகும்
நான், எங்குமுக்கு நேர்ந்ததெல்லாம் நேர்ந்தபின் ஜூன்னம் வன் ஜிந்த உலகத்துலே
நீடி சீசு ஜுந்துண்டிருக்கக்கூடிய து?

ஒருச் சொல்லவிட்டு அப்பா அப்புறம் பேசவில்லை தன்னை அழுக்கிய ஒரு
பெரும் பாரதியத உதற்றி தள்ளிவாற்போல் ஒரு பெருசுசெறிந்தார்; அவ்வளவு
நான், என் பாதங்களில் மருதாயி ஜுநுவதில் முனைந்தார். தனால் அவர் எனக்கு
ஷிட்டில்லை, என் உருவகுத்தில் அவர் கண்ட தன் ஜிருந்த பெண்ணின் பாவனங்கும்
ஷிட்டில்லை; எங்கள் ஜுநுவரயும் தாய்க் காங்கு எங்குமுக்குப் பொதுவாய் ஜிருந்த ஜிளமைக்
அ சுதாங்கிட்டு வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஜிந்த சமயத்துக்கு அந்த ஜிளமை
யின் சிய்யமாய்த்தான் அவருக்கு நான் விளங்கினேன். எனக்கு அப்படித்தான் தோன்
மறி. ஜிப்படி யெல்லாம் நினைக்கவும் எனக்குப் பிடிக்கும் அதனால்தான் எனக்கு
அப்படித் தோன்றிற்கு. ஜிப்படி யெல்லாம் நினைக்கவும் எனக்குப் பிடிக்கும். அத
னாஸ்தான் எனக்கு அப்படித் தோன்றிற்குத் தோன்னுரோ?

ஜந்த வீட்டில் சில விழுதுகள் தோடிடுகின்றன. ஜிங்கே நானு
சந்ததிகள் வாட்டிற்கன. உங்கள் பாட்டி, பிழு - மா - அப்பா, பிறங் நாங்கள் - தீங்கள், பிறங் உங்கள் அண்ணான் மன்னிவாரகளின் மழந்தைகள். தனால்
ஆங்குக எல்லா உயிர்களின் ஒருமையின் வழிபாடு ஜுநுக்கிறது, ஜிங்கே புயசை புனை

புரஸ் காரம் பூல்வை. அனால் சில சமயங்களில், ஜந்த வீடு கோவிலூக்கே தொன் அசிறுத். மலைக் கோட்டை மேல் உச்சிப்பள்ளியார் எந்தற்குமிழுப்பது போல் பாட்டி இன்றா மாடியில் எதிர்க்கியிருக்கிறான். அங்குநான் அவர் செலுத்தும் தட்சி எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. பர்ட்டிக்ஸ் தொந்தரவு கொடுக்கலாகாத் எதக் குத்து அட்ட இன்றா மாடிக்கு அழமதிசிட்டயாது. அது அம்மா அவிர வேச யாரும் அட்கூடாதப்ரகாரம். குதகால் ப்பிள்போல், அப்மா பாதி சரீராடியத்தே கொண்டு, உறைந்தது நாளைக்கு ஒது தடவையாவது ஏறி இரங்கு சிரார். பாட்டிக்கு ஒகார்ம் தவியாய் அம்மா வேதான் சுமக்கிறார். அவுக்கு சியா, சூழா, சுந்பபாகமா, சாதமா எனவுமே எங்களுக்குச் சரியாதீ தெரியாது. அவுது ஒரு தட்டிலே, நிவேதனம் மாதிரி, ஜில்லாயைப் போட்டு முடித் தாங்கிக் கொண்டு, அகத்திலும் காவியும் பளிக்கொன பற்றிய மஞ்சளடன், நெற்றியில் பதக்கூட்டுப் போல் அங்குமத்துடையும், ஈரம் காயத்தனர முடிந்த கூந்தவில் சாமந்திக் கொத்துடன் அம்மா மாடியேறிக்கூயில் எனக்கு உடல் புல்வரிக்கிறது.

சில சமயங்களில் அப்பா ஜிரங்கு பேருமே மேலே போய் ஒன்றாய்க் கீழிறங்கி வருகிறார்கள், ஸ்வாமி தரிசனம் பக்கி வருவது போல், ஒரு சமயம் அவர்கள் அப்படி சேர்ந்து வந்துக்கூயில் 'சடக்' கென்று இவர்கள் காலடியில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டேன். அம்மா அகத்திலே ஒரு சீர் வியப்பும் கருணையும் தனம்புசின்றன. அப்பாவின் கண்ணங்களில் ஜிருகிய கடினப் பூட்டு சுற்று வெறித்திறுத்.

"என்னடி பட்டை, ஜிப்பேட்டான் கீருகாம்?"

எனக்கே தெரிந்தால் தானே? உரிச்சிதான் தொண்டிடயை அடைக்கிறது. வாயும் அடைச்சுப் போச்சு, கண்ணங்களில் ஜிருக்கிருப்பதானார். தானரயாய் வழிகிறது. அப்பா அகத்தில் புன்னியகு தவித்திற்கிறது. அப்புடன் என் கண்ணத்தைத் தடவி விட்டு ஜிருவரும் போலே நடந்து செல்கிறார்கள். அப்மா தாழ்ந்த அரவில் அப்பாவிடம் கொல்விக் கொள்கிறார் "பரவாயில்லை.. பெண்ணைப் பெரியவா சீன்வா மரியாதை கீரித்து வளர்ந்திருக்கா".

அதனால் ஒய்யபில்லை என்றாலோ. எனக்குத் தோன்றிற்கு, அவ்வளவுதான். ஜிருக்கி சமயத்தில் ஜிவர்களன். நான் நயலீகரித்தால், மேலிருந்து ஜிவர்கள் பெற்று வர்க்கது. அருளில் கொஞ்சம் ஸ்வீதரித்துக் கொள்கிறேன். சுந்தியிலிருந்து. சுந்ததிக்கு ஜிருக்கி. வரும் பரம்பரை அருள்.

அங்குஞ்சி கெல்லாம் என்னையுட் அளி துன்பிற்கு மாடிக்குப் போன அம்மா, வழக்குத்தெவிட்டு சுந்தகாகவே திடுப்பி வருகிறார். சமாசாரம் தந்தி பறக்கிறது "பாட்டி கீழே வர ஜிருக்கூடும்" அப்பாவும் அம்மாவும் மேலேறிச் செல்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லோரும் சொர்க்க வாசல் தரிசனத்துக்குக் காத்திருப்பது போல் பயபக்கியுடன் மௌனமாய்க் காத்திருக்கிறோம், சட்டென நினைப்பு வந்தவனாய் ஒரு கொள்ளப் பேரவாண்டு 'ஸ்ரீவை!' வைத்து மேலேறி மாடி விளக் கி 'ஸ்விட்டைப்' போடுகிறான்.

திடீரை மாடி வளவில் பாட்டி தோண்டுகிறார். விமானத்தில் சுவாமியை எழுப்பினார் போல நாற்காவியில் அவர் ஜிருக்க, அம்மாவும் அப்பாவும் இரு பக்கங்களிலும் நாற்காவியைப் பிடித்துக் கொண்டு வெறு. ஜாக்கிரயதயாய், மெதுவாய்,

கீழே கூறுகின்றவர்கள் : விடப்பட்டிருப்பது அப்பா பாட்டுமாய் ஒரு கைகளில் வாரித் தா கீசிக் கொண்டு போட்ட முயக்கு உட்கூட்டுத் தொகீரார் . அப்பா பிடித்துக் கொண்டிருக்க , அம்மா , பத்தீட்டில் வெந்தீர மொன்று மொன்டு அற்றி , பாட்டு உட்பைத் , நடவியாற்போல் தேய்த்திறார் , நாங்கள் எல்லோரும் சுற்றி நின்ற பார்த்திரோம்.

இது துராதனை ஜுல்லாலு என? அமாட் , பாட்டியின் உடல்நிலை அடிக்கடி அளிப்பதற்கில்லை . எந்த சாக்கில் மாரில் சளி தாக்கிவிடுமோ எனும் பயம் , உத்திலுக்கு விடுமேசு நாட்களில் மாத்திரம் அபிஷேகக்கும் நடப்பதோல் , பாட்டிக்கும் , நார் , சீழையும் , பண்டிகை தினம் போததான் , சுற்று சூக்கிரத்தயாய்க் களிப்பாட்டு நடக்கும் , சுற்று அத்தித் தேய்த்தால் எங்கே அதுயோடு சுடுகட பிழிந்து வந்துவிடுமோ எனுப்பது உடல் அவ்வளவு நளினப் , அந்த உடலில் , மானம் , வெட்கும் எனும் உணர்ச்சி விகாரங்களுக்கே எங்கே குடம் ஜுகுக்கிறது? எந்த மேறத்தில் ஒந்த உடல்விலங்குக்கு கழுப்பு ஏறியப் போகிறோம் . என்றால் அந்த உயிர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறதே ! மறும் சாய்ந்துவிட்டாலும் வேற்கள் புதியினிட்டு கழுவதாட்டேன் என்கின்றன . பாட்டு நா அ தாண்டியாட்டுவேன் நினைக்கிறேன் . விடுத்தினிப் பூடுத்தில் , அங்கங்கள் , சுக்காய் உலர்ந்து , உடனே சுங்கிய உண்ணிட துவிவிட்டது .

பாட்டியின் உடம்பைத் துவட்டி அவர்மேல் புடவையை மாட்டி நாற்காவியின் யலுக்குக் கூடத்து விவரிக்குத்துக்கும் கொண்டுவருகிறார்கள் . நாங்கள் எல்லாரும் நமது காரிக்கிறோம் . பாட்டி ஓயல் கல்லூல் போல் மென்னம் இறங்கிப் பல வருஉங்கள் குழிபிட்டன . வாதத்தில் சாக்கால் முடங்கி தாக்கும் புதுத்தவிட்டபின் , ஜெக்கள் தாம் பேசுகின்றன . சூர்களில் பஞ்ச புதுப்பிட்டாலும் , உடையிலிட்ட விளக்குகள் போல் , அளிகளில் அரிசின்றன . நான் தலை அவியக்யிலே எனக்குத் தோன்றுகிறது ; இவராஜுவா? கோவிலில் நாம் வனங்கிடும் சின்னத்திற்குப் பூவருக்கும் எந்த முயற்சில் வித்தியாகும் ? கோவில்தான் என்ன ஜுகுக்கிறது?

"யோ ஹயோ -" என ரேஹி அயற்யினிட்டு ஒரு கூசுரல் சிளம்புகிறது . என்றாலோ எனப் பதறிப்போய் , எதிரோல பிண்டபடி எல்லோரும் மூங்கக் குழிக்க கடுகிறோம் . 'எல்' என அதுபடி கூற்றுத் துவன் பாட்டி மேல் வந்து விழுதிரான் . "என்டா ஜெனோ! அம்மா அபபடியே வாரி அண்டுக்குக் கொண்டார் . சேஷர் எப்பாலும் செல்லப்பேரன் . ஜிருட்டாயங்களிப் பொல்லமில்லயா?"

"பாட்டி! பாட்டி! பயயன் ரோஸ்தில் ஜுவ்வூம் விக்கி விக்கி அச்சிறான் . ஆம்மா அடி அடிக்கு அடிச்சுட்டா -"

"அடிப்பாவீ! நாம் சீழையுமாய் என்ன பய்விட்டாடா உன்னன! " அம்மா வுக்கு உவ்வையிலை வயிலு ஏறிந்த போய்விட்டு . கண்ணத்தில் அங்காரமும் பதின்து ரூப்பைப் பார்த்தாலும் .

"காந்தீ! வண்டி காந்தீ!!!"

ரேஹியநூற்றுக்கணக்கில் , நாட்டிடையில் கூவிட்டுக்காட்டுத்திருந்தாள் . ஒரு காலத்தோங்கவிட்டு ஒரு காலத்தோந்திட்டு , அந்த முட்டுமல் கைகளுக்குக் கேள்வுக்குக் கொண்டு கூந்தல் அவிழ்ந்து தோளில் புரள்வதை அவுக்குக் கெற்றியில்லை . அவள் கண்ணில் கோபகீர்யம் வீசுகிறார் . உள்வலியுல் புதுவங்கள் நெரிந்து , கீழ் உதடு

விடுதலை அம்மாயுவக்குட்டி தட்ட அதி சுத்திப்பூட்டுவுல் .

"எய்யோடு!" எவ் பத்திரிகீ விஷய மனிதிலிருந்தாள். முழுங்கையைப் பிடித்துக் கரத்திட, "காந்தி மணிக்கு வெறி வந்திருக்கு" என்றாள், காந்தி மணிக்கு டிப்படி நினைத்துக் கொண்டு, இம்மாதிரி மன்றாரிக்கையில் வாத அணக்குக்கு வந்தவிடம். ஒன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ, ஆக மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ முன்வு நாட்காக்குக் குதலுவயடுத்துக் கொண்டு விடுவான். அன்னத்தாரம், அறி ஒன்றும் கிடையாது. நெந்திரனன் ராகுபிடித்துபோல் பெறிய மனச் சோர்வு அவளுக்கு கவ்விவிடும். அப்போது அம்மா உள்பட யாரும் அவள் வழுக்குப் போகமாட்டார்கள்.

காந்தி மணியின் வாழ்வே தீராத்தக்கமாகிவிட்டது. சினிமா மனிதி அப்புறம் என்னிடம் விவரமாய்க் கொண்டால். என்னால் நிஜமாவே கேட்கவே முடியவில்லை காலத்திடம் பொத்திக் கொண்டு கண்ணயும் ஜிஹக முடிகீகொண்டு விட்டேன். அந்தக் காலத்திடம் நினைத்தப் பார்க்க முடியவில்லை உங்கள் ஜிரண்டாவது அண்மா, தீபா வள்க்குச் சீவி வெடி வாந்தப் போய்ப் பட்டாக்க சண்டில் வெடி விபத்தில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டாராமே! எந்த மற்றாபான் சிகிரெட்டை அவர்க்காமல் தாக்கு ஏற்றந்தானேர், அல்ல வேறு என்ன தேர்ந்தெடா? வெடித்த வெடியில் கடிடச் சாமான்கள் பணா மருத்துவமாமே! அண்மாவுக்குப் பிராண்ஸ் அங்கேயே போய்விட்டதாம். அண்மாக்கீசு முகமே ஜில்லாயாம். சில்லு சில்லாய்ப் போய் விட்டதாம். முடிந்துகொட்டாது அவ்விடப் போடு ஒரு வந்தார்களாம்.

சேந்து அப்போ வயிற்றிலே முதலமாசமாய். ஜிப்போ சேதருக்கு வயது ஏட்டார்.

நின்மா கேக்கிறேன்; இந்தக் கஷ்டத்தில் நீங்கள் எல்லோரும் எப்படிச் சூல் ரிசிஸ்டிருந்தீர்கள்? அம்மாவும் அப்பாவும் எப்படி ஜிதியிருந்த ஜிப்டார்கள்? நீங்கள் எல்லோரும் அதனில் எப்படி உயிரோட்டுக்கிறீர்கள்? காந்திமதி மனிதி கருவிப் போனதற்குக் கேட்பானேன்? ஜில் தேர்வதற்கு முன்னால், அவள்தான் ரொம்பவும் கலகலப்பாய், எப்பவும் சிரிசீசு முகமாய் ஜிஞப்பாளாமே!

ஜிப் போக்குட, அந்த முகத்தில் ஆழு முற்றிலும் அழியவில்லை. அவள் சீற்றம் எல்லாம் அவள் மேலேயே சாப்புக்கிறீர்கள், நெஞ்சுப்பில் பொன் உருசி நெளிவுச் சோல, தன் வேதனையின் தாய்யாயில்தான் க்கவிக்கிறான். அவனுக்கு அவள் கதி நேர்ந்தபின், மற்றவர்போல் தெரித்து, கொண்டு பிறந்தகும் சோகாமல், எங்கோடு ஆஸ்வராய், ஜில்லா ஜங்கேயே துவர் தங்கியிருப்பதிலும் ஒரு ஆழு பெரிசின்றது.

அவனை அவள் கோலத்தில் கூட்டும் அம்மாவுக்குக் கூட்டு சுற்றுக் குரல் தயித்து.

"வணி காந்தி, பாம்மா குளிக்கடல்? வா.வா, எந்திரு - முழுந்தயை ஜிப்படி உடப்பு வீங்கு அடிச்சிமுக்கையே, ஜில் நியாயமா?"

‘தியாவால் தியாவு! அதே தியாவுட் எங்கே யிருக்கு?’

• காந்தியின் மன்ற பிரவீல் தெரு : சென்ட் ஜி

للمزيد من المعلومات يرجى زيارة الموقع الإلكتروني www.mca.gov.sa

"பாட்டி! பாட்டி! தாம் யூனிலைப் பண்ணல்லே. அதி மத்தாப்பைப் பிடிச் சென்ற வழகை! குத்தாரா! பாரு அப்பா! வினா கூவள் சுகந்திக் கெதிரே நீட்டினேன். அவைளாய்தாம். என்னால் மக்கள் பிடிச்சு குத்தக் காலைய் வெச்சு ஒரு விலேயும் மூலிகையேயும் கோத்துக் கோத்து குறைஞ்சுட்டா, பாட்டி!" பெய்துக்கூச் சொல்லும் போதே அக்குப் புதிதாய்ப் பெருக்கிறது, அப்பா அவைன் அவைத்துக் கொண்டார்.

"ஷங்கே வா தோசி, உன்னாத் தொயலுக்கு முழுகிப்பிடமேன்! வயத்திலே ஜிப்க்கிறபோதே அப்பழக்கு உயர வெட்சாக்கு. உன்னன என்ன பண்ணால் தகாஞ்?"

ஆப்யாவுக்குச் செய் கோபம் வந்தவிட்டது.

"நீயும் நாம் பண்ணின பாபத்துக்குக் குழந்தையை விட காலுமே? என் பிள்ளை நினைப்புக்கு, அவனையாவது குண்டவை நயக்கப் பிரசுரசியிட்டிருக்கான்று மாபகம் வெசுக்குகிறோ, விட், ஓய்விழுமத்து நான் நாள் பார்த்தியெடுயா சுக்குத்துக்கு வொன்டாடுகிறோ? நான்தான் பிள்ளையைத் தோத்தோட்டு நிக்கிறேன். எனதுத் துங்கயில்லையா? நான் உதறி எறிஞ்சுட்டு வரைய வர்வை?"

மன்னி சிறிவாள் " உங்களுக்குப் பின்னள போனதும் எனக்குக் கணவன் போனதும் ஆண்ணாயிருமா?"

நான்கள் அப்படியே விதமிட்சுப் போன்றோம். அம்மாலை நேரிடையாகப் பார்த்த ஜப்பாப் பேசுநவாய்த் திட்டங்களா? ஜப்பாப் பிடித்து வேலை என்ன வேலனா?

அட்டவாடு பதில் பேசுவில்லை, அழுந்தயைக் கீழேயிருக்கி விட்டு நேரே முழுமகளை வாரியன்றிக் கொண்டதார்.

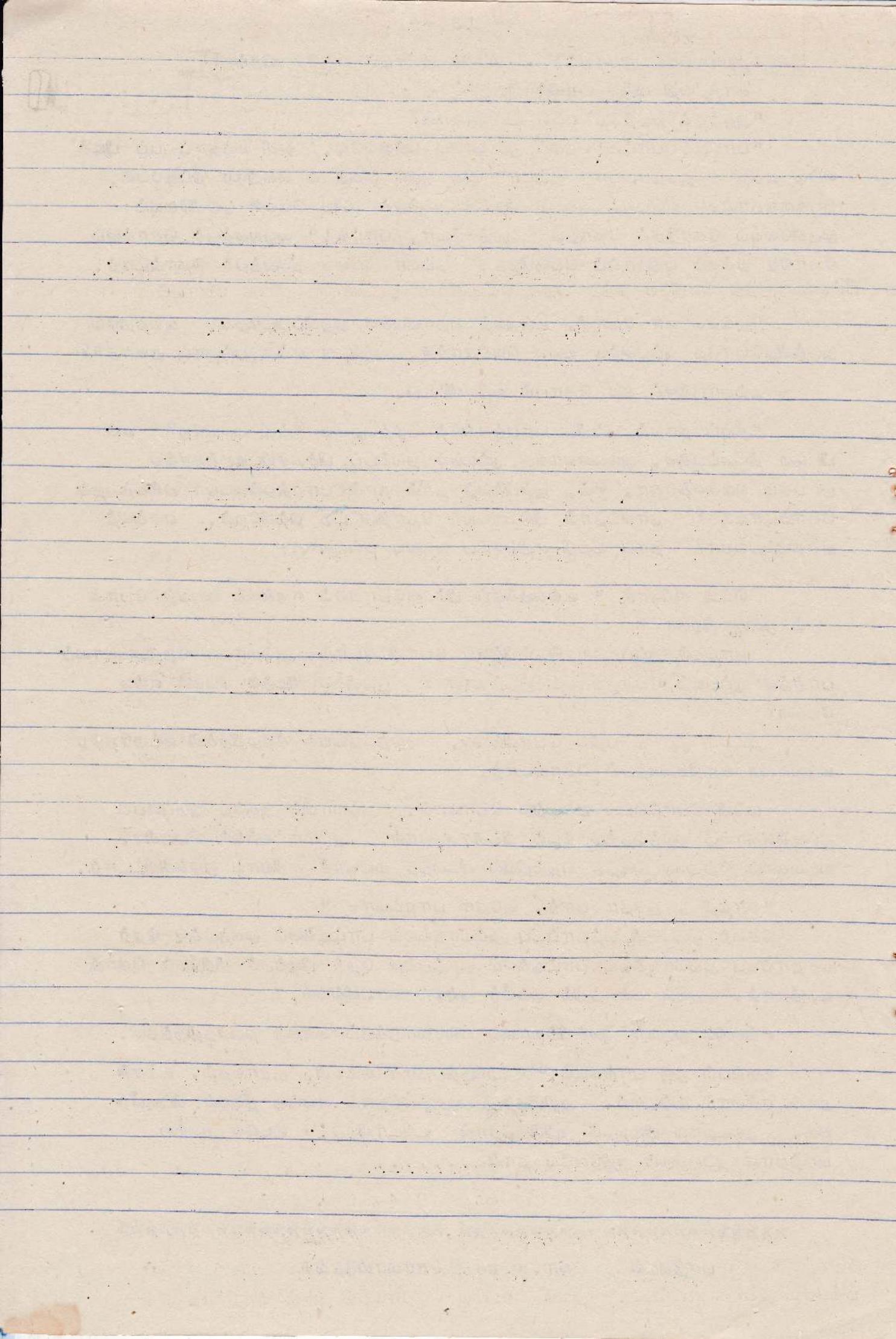
மணிப்போட்டோ உடந்தே போனாள். அம்மாவின் அகண்ற இடுப்பைக் கட்டிக்கொண்ட அழுந்தைத்தில் மேல் விட்டி அழாள். அம்மா கண்கள் பெருகின. முழுமகுவியில் வைத்தனால் அடித்து நெற்றியில் கூனந்த மயிழரச் சுறியாய் ஒதுக்கிவிட்டார்,

"காந்தி , ஆதோ பார் , ஆதோ பாரம்யா - "

சேகர் ஜாரி மத்தாப்பை அப்யாவுக்கும் பாட்டிக்கும் முகத்துக்கு நேர் மத்தாப்பை அப்யாவுக்கும் பாட்டிக்கும் முகத்துக்கு நேர் பிடித்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கான். ஆவன் குண்டுத்தில் குண்டிர் குண்டுக்கு காய்வில்லை.

எங்களில் ஜருவுப் பிளக்டில்லாயல் எல்லோயாகுக்கும் கஷ்கள் தயவு செய்யும்படி வருகின்றன.

அடும்பம் ஆகு பாத்தடல். அதிலிருந்துதான் வல்கயி, ஜராவதம், உச்சஸ்ராலீ எஃ்ளாம் உண்டாயின் அதிலிருந்து சுவாஸ்தாத்தான் எனக்கு நீண்ணள் அடிடிவீரகள். பலறையில் விழுநியும் அதிலிருந்தான் உண்டாவிறது; உடனே அதற்கு மாற்றான ஆப்புதயும் அழிவேயே தான். . . . .

ஏழ்தங்கி விளைவுக்கும்

ஆப்பா! அன்ன இப்பற்றி என்ற ஒரு சமயம் தோன்றியது. ஜயோ! தெரிந்தே அவள் சாவுக்கியரயாக விட்டவிட்டு வந்தேனே என்ற ஒருசமயம் நெஞ்சும் தடிக்கிறது.

நான் என்ன சொல்ல முடிந்தது? அவள் பூட்டும் கிகாட்குகவில்லயே! அந்த வீட்டில் ஜிருந்து வெளியே வந்த பிறகு எவ்வளவோ தடவகள் அங்கே போடும் அவள்ப்பார்க்க முடியவில்லை.

நேற்றுப் போனேய். அவள் மாரடப்பால் இந்த போடு விட்டாளாம்! மாரடப்பா? அந்த மார்பில் ஜிருந்து எவ்வளவின் ரகசியங்கள் மூண்டு அதை அடைத்து விட்டனவோ? அவ்விரவு சிலவற்றைத்தான் வெளியேற்றினாள் போல் இருக்கிறது.

“போன்று, சிறிது வெளிச்சுப் போடும்; ஜிவிமேல் திறந்து சொல்ல முடியாது.” என்றாள் கடவுசியாக.

திறந்து சொன்னதே என் உள்ளத்தில் விருந்து விடாத வேதனையாகிவிட்டது. அது தெரிந்தான் அவன் திறந்துகொண்டாள். மாய்!

ஜிவிமேல் என்ன; கூர்ஸ்துகிறேனே, அன்ன ஜிவிட்டு அவனுடு தீங்கிவிட்டது.

நான் சென்றவயில் சென்ற வருடங்கள், ஒரு வீட்டு ரேழி உள்ளில் குடிக்குந்தேன். உள்ளே ஒரேஒரு அடித்தனம். புதுக்கூவில் பெண்சாதி, உலகத்திற் சொல்லிக் கொள்கிறபடி புதுக்காலுக்கு. எங்கோ ஒரு பாங்கில் வேலை, பகல் முழுவதும் வீட்டில் ஜிருங்கமாட்டான்; ஜிரவில் வீட்டில் ஜிருப்பதாகப் பெயர். சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே போவான்; ஜிரவு ஜிரன்மகிக்கு வந்து கதவுவத். தட்டுவான்.

அந்தவீட்டில் நான் தனியாக ஜிருப்பது எனக்குச் சங்கமாக இருந்தது. நான் எந்தாளன்-ஜிரவும் பகலும் வீட்டிலேயே ஜிருப்பாவன். காலையிலும் மாலையிலும் தான் சிறிதுதான் வெளியே போனேன்.

அந்த மனிதன் முந்திக் கொண்டு விட்டான். ஸார் நீங்கள் இங்கே தனிக்கு ஜிருக்கிறாரே, என்ற சங்கோசப் படவேண்டாம். நான் சுந்தேகப்படும் பேரி வழி அல்ல; நீங்களும் உங்கள் ஜோகியோ, நீங்களோ என்ற ஜிருக்கிறீர்கள். மற உங்கமான் தன்மையை அறிய எவ்வளவு நேரமாகும்? உங்களைப்போன்ற தூசாமி வீட்டில் ஜிருப்பது; நான் ஜிரவியே போவதற்கு கௌகரியமாக ஜிருக்கிறது.

“உங்களைப் போல்” என்ற சொல்லி என்னிடம் என்னத்தைக் கண்டான்?

அவள்-சாவித்திரி - என் கற்களில் படவுதே ஜிருவில். நானும் சாதாரணமாகப் பெண்கள் முகத்தைக்கொடுத்திரியமாகக் கண்ணுத்துப் பார்க்கும் தன்மை இல்லாதவன். எனவே எனக்கு அவள் முரல் மட்டுந்தான் சிறிது காலம் பரிசீலியமாகி ஜிருந்தது.

~~அவன்... .~~ அவன்... . பெயற் தோபால்யயர்-துபிசுக்கும் போலும் பே நான் முற்றத்தில் ஜிருந்த முழாய்ய உபயோகித்துக் கொண்டு விடுவேன்.. பிறகு அந்தப் பக்கும் போகமாட்டேன். அவன் வெளியே போனதும் அவன் ரேழிக்கதவுத்

தாளிட்டுக் கொண்டு விடுவான். சாவித்திரி யாடுசம் வட்டு பேசுவதில்லை; வெளியே வருவதே ஜில்லை.

இப்படி ஒரு வாரமாயிற்று. இரவு இரண்டுமூன்கிஞ் அவன் வந்து குதலவுத் தட்டவதும், சாவித்திரி எந்த போய்க் குதலவுத் திறப்பதம், பிறகு குதலவுத் தாளிட்டுக் கொண்டு அவன் அவன்டன் உள்ளே போவதும் ஜில்லு அறைத்து கூகுத்தில் கேட்கும். ஒரு நாள் அவன் தாங்கிப் போய்விட்டான் போல் ஜிருக்கிறான். நாலெந்து தடவை குதலவுத் தட்டிவிட்டான். நான் எந்தபோய்க் குதலவுத் திறந்தேன்.

"ஓ!, நீங்களா திறந்தீர்கள்? மன்னிக்க யேங்கும்!" என்ற எண்ணிடம் சொல்லிவிட்டு அவன் உள்ளேபோனான். நான் என் அடையில் போய்ப்படுத்து குதலவுத் தாளிட்டுக் கொண்டேன்.

உள்ளே போனவன் தாங்கிக் கொண்டிருந்த மன்னியை என்னசொய்தானோ தெரியவில்லை. பிறகு தெரிந்தது; உடற்றான் காலால்.—, அவன் வாரிசு சுருாதிக் கொண்டு எந்த, "ரொம்பநாடு தட்டியீர்களா? மத்தியானமெல்லாம் தவசவலை உடம்பு தெரியாலே.....". என்ற அவன் மெல்வாகப் பயந்து சொன்னது என் காஷிற்பட்டது.

"உடம்பு தெரியுமா உனக்கு! உடம்பு தெரியச் சொல்லிறேன்!" என்ற சொல்லிக் கொண்டு அடித்தான். அவன் அடித்தது என் காதில் விழந்தது. எனக்கு என்ன சொல்வது என்ற தெரியவில்லை. புழைகள் பெண்சாதி கலகுத்தில் பிறமுதித்து தலை யிடப் பட்டால் என்ற கடத்தியாகச் சும்யா ஏறுந்து விட்டேன்.

பிறகு இரவு முழுவதும் முசீசுப் பேச்சு ஜில்லை. தனால் அவன் தாங்கவே ஜில்லை. என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. வரென்றால் நானும் தாங்கவில்லை.

முதலாள் இரவு குதலவு அவன் விடுத்திருந்து திறந்தாள். தனால், அங்கும் அவனுக்கு அடிவிழந்தது. முதலாள் போல அவன் பேசாமலிருக்கிறில்லை.

"என்னை ஏன் இப்படி அடித்துக் கொல்கிறீர்கள்? நீங்கள் செய்வது கிதையாவது நான் வேண்டாம் என்கிறேனா?"

"ஓ கோ, ஜிப்பொகுது உனக்கு வாய்வேறா?" "எவ்வளவு நாள் தான் நானும் அந்த நாள் வாயைத் திறந்தால் பல்லை உதிர்த்த விடுவேன்?" "உதிர்த்த விடுகின்கள்!" பள்ளரென்ற கணிதத்தில் அதற்கு விரும்த சுத்தம் கேட்டது. என்னையறியாமல் நான் அந்து ரேட்டிக்குதலவுண்ட போய், "ஆர், குதலவுத் திறவுங்கள்!" என்றேயீ!

அதற்குமேன் என்னோடு பல்லிநித்துக் கொட்டுப் பேசி வந்த மனிதன் உள்ளே ஜிருந்து போல்க் கீழியாவி. "ஏதுற்காக?" திறவுங்கள், சொல்கிறேன்!. முடியாத ஸார்! என்றான். "உங்கள் மன்னியை நீங்கள் அடித்து போல் காதில் பட்டது."

"இருக்கலாம், அதற்பற்றி உங்குறுத்துகின்றே?" "நீங்கள் அந்த மாதிரிச் செய்யும் படி நான் விடுசூடியால்!" "பொன்னில்லத் தகவல் கொடுப்பேன், முதலில் நானே பலாத்துக்காரமாக உங்களைத் தடுப்பேன்." அவன் அடித்தில் சோகமும் திரியும் தென் பட்டன். திரித்திருவெங்கு சுற்றி விடுத்தான். என்றாடய திடமான பேச்செக்கண்டு அவன் கலக்குத்துப் போனான் என்று, தெரிகிறது. ஜில்லாவிட்டால் ஒருவன் பெண் பிள்ளையை அடிட்பானா? ..

"நீங்கள் சால, ஒரு வழிக்குப் பூர்மாட்டர்கள் என்ற உங்களை ரேறியில் குடியவத்தேண்." நீங்கள் அனாவசியமாக என்விசயத்தின் தலையிடுவதாக இருந்தால் காலையிலேயே காவிசெய்து விட வேண்டும்."

"நான் காவி செய்வதைப் பற்றிப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளுவோடு, இனி யேல் நீங்கள் விடசிறவரயில் உள்ளே போகக் கூடாது." "நீர் யாவரயா, இந்த மாதிரி எல்லாம் உத்தரவு செய்ய?"

"யாராயிருந்தால் என்ன? ஜப்போஅருந் நீர் நான் சொன்னபடி செய்ய வேண்டும் தான்; பீறியீரானால் உமக்கு நல்லதல்ல?" "பயஞ்சுத்துச் சிரீர்க்களே?" "பயஞ்சுத்துச் சிர மாத்திரயல்ல செயலிலே காட்டி விடுவிவேன். சாரும், என் அறையில் படுத்துக் கொள்ளலாம்."

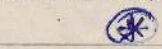
"அம்மா குதலவு உள்ளே தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்!" என்றேன் அவள் பக்கந் திரும்பி. "போட்டு விடுவாளோ அவள்?" "நான் ஜுங்கே இருக்கிறவரயில் நீர் ஜுங்கேயில் அந்த அம்மாள்மேல் விரல் வாக்கமுடியாது."

அப்பொது சாவித்திரி குதலவுத் திறந்து கொண்டுவந்தாள். என்றான் அவள் பேசினாலே தேஜஸ்ஸை.

"தயவுசெய்த நீங்கள் தலையிடவேண்டாம்" என்ற என்னிடம் சொல்லிடப்படும் கணப் பார்த்து, வாருங்கள் உள்ளே!" என்றாள்.

"நீ போடி உள்ளே! உண்ணொயாற் ஜுங்கே வரசீசொன்னால்!" என்ற அவன் அவள் மேல் சீரி விழுந்தான். "அம்மா விசயம் உங்கள் கையில்லை. என்னகயிலுயில்லை. நான் தலையிடாமல் இருக்கமுடியாது. பொலிசுக்குத் தகவல் கொடுத்தால் அனாவசியமாக உங்களுக்குச் சம்கடமே என்ற தான் நானே தலையிடுகிறேன்" என்றேன் அவளைப் பார்த்து.

"நீங்கள் ஜயதயெல்லாம் காதிர்போட்டுக்கொண்டு தலையிடுவதான் எனக்குச் சங்கடம்!" என்ற அவள் சொன்னாள்.

"நான் ஜுங்கே படத்துக் கொள்ளுமிடியான். எனக்கு வெளியே போக வேண்டும். ஜோலி இருக்கிறது!" என்ற அந்த மனிதன் வெளியே போக குயத்தமானான். என்ற மனிதன் அவன்! அவன் போக்கு எனக்கு அர்த்தமே குவில்லை.

சாவித்திரி உள்ளே போய்க் குதலவுத்தாளிட்டுக் கொண்டாள். அவன் வெளியேபோனான். நான் வரசற் குதலவு குடிக் கொண்டு என் அறையில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டேன்.

நா கீகும் வரவில்லை. சாவித்திரியின் உருவும் என் முன் நின்றது. நல்ல யெளுண் - தந்திர் உன்னது! சோபயில் குத்துத் தக்குக்கு உன்ற அழகிய குழுமத்தில் மேகநீர் பாய்ந்து போலத் தென்பட்டது. பதின்னட்டு வயதான் ஜுருங்கும்.. சிவப்பு என்ற சொல்லிரோமே, அந்தமாதிரி குத்துக்கு ஜாமான் சிவப்பு. ஜுத்துகள் மாந்தளிர்கள் போல ஜுங்கடி. அப்பொதுநான் பிச்சார் வெளிச்சுத்திற்கூண்டேன். கணக்குக்குப் பச்சை விளக்கு அளிக்கும் அளிர்ச்சியைப் போன்ற ஒரு ஒளி அவன் தேகத்தில் ஜுங்கடி வீசிற்று.

அவ்வள்ளுயா ஜிந்த மயிதன் ஜிந்த மாதிரி.....! தாழ்ப்பாள் எடுபடும் சத்தம் கேட்டது. நான் பகுக்கயில் சுட்டென்ற எந்த உட்கார்ந்தேன். அவள் என்று வாசவில் வந்த நின்றாள் போலத் தோன்றிற்று. உடனே எழுந்த மின்சார விளக்கப் போட்டேன்.

“வேண்டாம்; விளக்கு வேண்டாம், அன்றைத் தீவிடுகின்றன!” என்றாள் அவள். உடனே அதை அன்றைத்தவிட்டுப்படுக்கயிலே யேஷு உட் கார்ந்த கூறுகின்றேன். அவள் என் காலதி யில் வந்த உட்கார்ந்த கொண்டாள். ‘புருஷன் ஒருவிதம், மனவி ஒருவிதமா’ என்று எனக்கு ஆசிசரியம். “உங்குட்டன் தவியாக இப்படி இருட்டில் பேசுத்தனிந்தேனே என்ற நீங்கள் யோசனை செய்யவேண்டாம். நீங்கள் இதற்காக என்னை வெறுக்க மாட்டிர்கள் என்ற எனக்கு எதனாலோ தோன்றிற்று... வந்ததுண்.”

“அம்மா...” என்பெயர் சாவித்திரி. “எதற்காக இந்த மயிதயிடம் இங்கே இருக்கிறீர்கள்? பிறந்தகும் போகுக் கூடாதா? ஜிந்தப் புருஷனிடம் வாழாவிட்டால் என்ன கெட்டுப் போய்விட்டது?” “இருக்கவேண்டிய காலம் என்ற ஊர் ஏற்படுத்தி இருக்கிறதே. அதற்குமேல் பிறந்தவீடில் ஜடமேனு?” “பெற்றோர்களாவது, புருஷனாவது, எல்லாம் சுத்த அபத்தம். காக்குக அருவிதோலத்தான் மயிதற்கும். இறுது முன்னதை அல்லசுக் கூட்டில் துழியவிடுகிறதா பட்சி?” “புருஷன்.....”

“என்னா ஜிந்தப்பென் ஜிப்படிப் பேசுகிறாள் என்ற நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் எனக்கு ஒன்றுதான். புருஷனா! புருஷனிடம் வந்தசில மாதங்கள் பென் புதிதாக இருக்கிறாள். பிறகு புதிதான பானம் மடித்ததி தீர்த்த பாத்திரம் போலத்தான் அவன்.” “நீங்கள் அப்படி....” நங்கள் என்ற ஏன் சொல்லுகிறீர்கள். நங்கள்தானே பெரியவர்கள். என் நெஞ்சு புண்ணாசி, அதன் குழுத்தில் இருக்கும், எரியும் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்குக் கூல்யானம் குழிவிட்டதா?” “ஆஸ்வ! ஆசி, மனவி வந்த சிலமாதங்கள் ஆசியிருந்தால், நான் சொல்லுவது உங்களுக்கு அர்த்தமாகும்.”

வாசற்புறம் கேட்காதபடி சர்ய மெல்லிய தூரவில்தான் பேசினாள். தனால் அந்தப் பேசுகில் இருந்த ஏடிப்பும் வேதனையும் தாங்கமுடியாதவையாக இருந்தன.

“அம்மா..... சாவித்திரி, உன்புருஷன் வந்த விடப்போகிறான். ஏதாவது தப்பாக நினைத்துக் கொண்டு.....”

“இனிமேல் என்ன என்ன செய்துவிடப் போகிறான். கொல்லதானே செய்யலாம்? அதற்கு மேல்?”

“நீ ஜிப்படிப் பேசலாமா? இன்றும் உன் புருஷனுக்குப் புத்தி வரலாம். நீயே நல்ல வார்த்தை சொல்லிப் பார்க்கலாம்....”

“நல்ல வார்த்தையா? புத்தியா? ஜிந்த மூன்று வருஷங்களில் ஜில்லாததா?” “பின் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?” “என்ன செய்கிறது தற்கொலை செய்யும் பார்த்தேன், முடியவில்லை-அதாவது என்னால் முடியவில்லை. என்னால் பொழுத் சொல்ல முடியாது. உயிர்ஜிருக்கிறவரை ஆடிப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டியதான்.”

“அட்டா, ஆப்படியா”. “வேஷவழி என்ன இருக்கிறது?” என்னால் ஜிந்தக் கேள்விக்கும் பதில்சொல்ல முடியவில்லை. “என்ன! பதில் இல்லை?” என்ற அவள் சிரித்தாள். “நான் என்ன சொல்வது..... அதாவது நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா?” என்ற நிட்டிரெண்டு கேட்டேன்.

"கேட்கிற தெரியும். உங்களுடன் அடிவந்து விடச் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்களும் ஜதே மாதிரித்தானே சில மாதங்களுக்குப் பிறகு...?" "என்ன சாவித்திரி..." "அதாவத், நீங்கள் அடித்துக் கொல்லாமல் ஜருப்பீர்கள். மிகுஞ் குச்சை யிங்கப் படும் போத என்னிடம் கொஞ்சவீர்கள். ஷுச்சை அந்தங்கும் முகம் திருப்பிக் கொள்வீர்கள். புன்றத்தூப் பார்ப்பீர்கள்."

"நீ ஷுவ்வளவு பட்டவர்த்தனமாகப் பேசும் போத நானும் ஜேசலாமா?" "தாரளமாக!" "என்னக் கவர்ந்து வைத்துக் கொள்ளும் சுக்தி உண்ணிடமல்லவா ஷுக்கிறது!" "அதெல்லாம் சுத்தக்கூது. அதை ஷுங்கே புகவிடாதீர்கள். வெட்க மற்றும் உண்மயை நான் கூறுகிறேன். நீங்கள் எதுயோ சொல்லுகிறீர்களே? எந்த அழுகும் நீடித்து மனிதனுக்கு அழுக கொடுக்கால்..."

"நீ எப்படி அந்த மாதிரிப் பொதப்படியாகத் தீர்மானிக்கலாம்?"

"எப்படியா? என் புருங்கனப்போல் என்னிடம் பல்லவக் காட்டின் மனிதன் ஜுருக்கமாட்டான். நான் குந்பியல்ல ஶிழவியல்ல, நோய் கொண்டவள் அல்ல, ஷிதையும் சொல்லுகிறேன். மிகுஞ் குச்சைக்குப் புதில் சொல்லாதவஞ்சமல். போதமா?"

"சாவித்திரி, உன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சோகத்தால் நீ ஷுப்படிப் பேச சிறாமி. என்றாவது நீ சுகம் என்றால் குசி பார்த்திருக்கிறாயா?"

"எந்த சுகம்? நடக்கன் போட்டுக் கொள்வதா? நான் போது நடக்கசிட்ட யான். என் தகப்பனார் நாகப்பட்டினத்தில் பெறிய வகீல், பணக்காரர், புடவை, ரவிக்கை நான் அபியாத திருச்சி திருச்சியடையாது. சாப்பாடா, அது எனக்குப் பிடிக்காது. வேறெங்கொகிக்கி? சரீரசுகம், நான் ஒருநாளும் அடையவில்லை. இது வரையில்."

"அதாவத்... என்புருங்கன் என்னன் அங்பவித்துக் குவலத்திருக்கிறான். நான் சுகம் என்பதுக்கு காணவில்லை."

"பின் என்றத்தான் சுகம் என்றிராய்?" "நான் உள்ளத்தின் திறந்த பேசுவதற்கும் ஒரு எல்லை ஷுல்லயா?" இதற்கும் மேஜமா என்னச் சொல்லச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"உன் புருங்கன் ஏன்...?" "என் புருங்கன்கு என் சரீரம் சுதந்துப் போய் விட்டது. வேஶ பெண்ணத்துக் கொண்டுவிட்டான், வியல கொடுத்து."

"காவித்திரி! தூத்திரியமாக ஒன்று செய்யாலாமே." நான் எனதயும் செய்வேன். குனால், உபயோகப் பூல்கள். சிறிச்காலம் உங்களாதி துப்புத் தெய்யாம். அவ்வளவுதான்."

"உன்னனத்திருப்பதி செய்யத்தான் அயற்சி செய்து பார்க்கிறேனே!"

"வீணாக உங்களனுயே நீங்கள் ஏமாற்றுக் கொள்ளாதீர்கள். என் குபத்துதக் கண்டு நீங்கள் மயங்கி விட்டுர்கள். அங்கள் ஷுச்சை பிரத்தியாதுதற்காக, என்னனத்துக் கிருப்பு செய்வதாகச் சொல்லுகிறீர்கள்?" "என் சொன்னாலும்...?" "ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம், ஷுனிமல் விளக்கிக்கூப் போடுகிறீர்கள்." நான் எந்தால் விளக்கிக்கூப் போட்டேன்.

"நான் போய்ப் படுத்தக் கொள்ளட்டுமா?" "ஓ கீகம் வருகிறதா?" "ஓ கீகமா? இப்பொழுது இல்லை." "பீி சுற்றுத்தான் இரேன்." "உங்கள் ஓ கீகமும் கெடவா?"

"சாவித்திரி!" "உன்றும் சொல்லாதீர்கள்!" "நீ சொல்வதெல்லாம் சரி என்று தான் எனக்குத் தோன்ற தரம்பிக்கிறது." "நிஜமீமா!" என்ற ஏதுந்த என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"பொய். சொன்னால் தான் நீ உடனே....." "அம்மா, இந்தக் கட்டைக் கூக் கொஞ்சம் துவதல்!" "சாவித்திரி, உன்னால் இன்று என் அபிப்பிராயங்களே மாற தல் அடந்து விட்டன." "

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இந்த அந்த ரங்கம் நம்முடன் இருக்கட்டும். என் கட்டை சாய்ந்த பிறகு வேண்டுமானால் யாரிடமாவது சொல்லுங்கள்."

"என் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?"

"இல்லை, இவிமேல் ஒந்த சர்ரம் என்னோட்டியதக் தாங்கான தூரால், எதனாலோ இப்பொழுது எனக்கேதோ ஒரு திருத்தி ஏற்படுகிறது."

"நான் சொல்லவில்லையா?" என்ற நான் என்னையும் அறியாமல், தவண்டு விழுப்பவன் போல் இருந்த அவளிடம் நெருங்கி, என் மேல் சாய்த்தக் கொண்டேன்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் செய்யாமல் கண்களை முடிக்கொட்டு சிறு நேரம் அப்படியே கிடந்தாள்.

இவ்வளவு மாதங்கள் கழித்து, நிதான புத்தியுடன் இதை எழுதி போத கூட, நான் சொய்ததை பிரசினமேசூழ்த்தி சொல்ல மனமியரவில்லை. எனக்கு இப்படி மனம் விட்டு ஒரு பெண்சொன்று வாரித்தியதகளைக் கொஞ்சமிக்க முழுப்பாமல் என்னிடப்பிறகு கட்டளையில் ஒரு பொய்யைக் கேர்க்குமுடியவில்லை.

மெள்ள அவளைப் படுக்கையில் படுக்க வாத்தேன்... என் படுக்கையில்! அப்பொழுதும் அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவ்வளவு ரகசியங்களை ஒரே இடாக வெளியே கொட்டின ஜத்திகள் சம்பந்த போன்ற போலப் பிறத்த படியே கிடந்தான்.

தீட்டிரன், - "அம்மா! போசுமதி!" என்ற கண்களை முடியவன்னுமே அனுசியாள். "சாவித்திரி! என்னம்யா?" என்ற நான் அனிந்து அவள் அகத்துடன் முகம் வைத்தக் கொண்டேன். "போசும்!" "சாவித்திரி, விளக்கு... ." அவள் தீட்டிரன் எனுந்து உட்கார்ந்தாள். "குமாய், விளக்கை அயாத்துவிட்டப் படுத்தக் கொள்ளுங்கள். சுற்று நேரம் ஒருந்த வெளிச்சம் போசும்!" என்றாலும் நின்றாள்: "நீ சொல்வது அர்த்தமாகவில்லை, சாவித்திரி! இவிமேல் திறந்து சொல்ல முடியாது. நான் பேர்க்கிறேன். நாள்கள்க்கு வேறு ஜாகை பார்த்தக் கொள்ளுங்கள்!"

"என், என்! நான் என்ன பட்புச் செய்விட்டேன்?" "ஒருத்தப்பும் இல்லை. இவிமேல் நாம் ஒந்த வீட்டில் கேர்க்க இருக்குக்கூடாது, துபத்து! என்ற சொல்லி என்னப்பார்த்தவிட்டு சிறிதம் தயங்காமல் உள்ளே போய்க் குதவுத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

சட்டென்ற என் உள்ளத்திலும் சுற்று எறிந்த விளக்கு அயங்கந்தது. போதும்! எது போதும் என்றாள்? தன் வாழ்க்கையா!, தக்கமா?, தன்முழுகா?, என் குறுதலா?, அல்லது அந்தச் சிறிது வெளிச்சத்தில்.....?

உறவுகள்

"உலம்! . . . மாடுக்குக்குக் கொஞ்சம் வைக்கல் இருத்துப்போடு மேனே" அலம் மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்தான். ஓலைப்பாயில் தலையணகூட இன் நித்தான் இவன் படுப்பான். முனு வவுக்குமா, இல்லையா? இவன் ஏன் ஒரு காட்டுப் பிறவிமாதிரி இருக்கிறான்!

அம்மா தியேனாக் அந்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தவாறே திரும்பத் திரும்பச் சொல்வீக் கொண்டிருந்தான்.

"கொஞ்சம் வவுக்கல் இருத்துப் போடன் அப்பன் . . . மாடுகள் கத்துதெல்லே! . . . ."

உலம் நெற்றியில் முழங்குக்களை அனுந்தப் போட்டவாசு, கால்களை ஆட்டியவாசு படுத்துக் கிடந்தான். அம்மா இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்ஸ். மார்பில் உரோமட்டன் பார்சிறவயது. முரட்டுத்தன்மான் உடல்வாடு. குரல்கூடக் கட்டடக்குரல், இவாடைய அப்பா மாதிரி.

நெற்றியில் தூக்கிப் போட்டிருந்தனக்களைப் பார்த்தான். நரம்புகள் புடைத் துக்கொண்டு விம்பித்தெரிந்தன. உள்ளங்குக்கள் முதலையின் முதல் மாதிரி காய்த்துப் போயிருந்தன. விரல்கள் ஒயிழுப் பிரீஸாம் படிந்தது. போல் பாப்புநிறமாகத் தெரிந்தன. நீக்க கண்களில் கறுப்பாக ஒயில் அழுகுப் படிந்திருந்தது.

"உலம்! . . . கொஞ்சம் வவுக்கல். . ."

அவசரமாகப் பாய்த்து கூட வெட்டியவாசு மகன் சிருகிடுத்தான்.

"நீயே இந்துப் போடன். . . எனக்கு ஒரே அஜப்பு,"

அம்மா சற்றே வேதனையின் சாய்வு படியச் சுப்த்தார்ஸ்.

சீலன் இருந்தால் இப்படியா எல்லாம் இருக்கும்? அம்மா சொல்லாமலே வேலை எல்லாம் செய்து கொடுப்பான். மாடுகளுக்கு வேளாவேளாக்கு வைக்கோல் இருத்துப் போடுவான். தண்ணீர் கொண்டு போய் வைப்பான் கோழிகளைக் கவனித்துக் கூருகினில் அடைப்பான். சமயத்துக்கு தேங்காய்க்கட அம்மாவுக்கு துருவிக் கொடுப்பான். எவ்வளவு அடுமையான மகன்!

அவன் ஏன் அப்படிப் போனான்?

அவர நீங்கித் தூரே வயல்வெளிகள் பரந்திருக்கின்றன. இடையிடையே பணங்கூடல்களும் திடல்களும் தனித்துக்கிட்டிரின்றன. மாலைநேரங்களில் அம்மா அவ்விடங்களில் புல் செதுக்கிக் கொண்டுவரப் போவாள். சைக்களீ' ஒட்ட அடியாத அவ்விடங்களில். சீலன் உதுக்கினில் சாய்ந்த படியே ரோட்டில் காத்து நிறிபான். அய்மா புலங்குட்டுடன் திரும்பி வரும் நேரங்களை அவன் நன்ற அறிவான். அம்மாவின் ஒவும் மிகத்தா ரே மங்கலாகத் தெரியும் போதே ரோட்டை விட்டிறங்கி அப்மாவை நோக்கி விரைந்து போவான். பாரத்தை மாற்றுக்கொண்டு அம்மாவுக்கு முன்னே வீட்டுக்கு சைக்கினில் பறப்பான்.

அம்மா வழியே துரவில் உட்டிவபக் குழிகள்காள்ளு முருகன் கோவில் மனி சிறுங்கி அழைக்கும். அம்மா உருசியவாசு கோயிலுக் கூப் போவாள். ஆசை அடிய நன்றாக இருள் சூழ்ந்து விடும். உள்ளங்குக்கில் பொத்தியப்பி விழுதியும், சந்தனமுமாக திரும்பி வரும்போது சீல் வீட்டிலே 'பளிச்' சென் விளக்கேற்றியிடப்பான்.

மேசைக்கு முன்னால் தூண்டிகளிலிருந்து குகம் விகுசித்தத் தெரியும் படிக்கு அவன் உட்கார்ந்து ஓருப்பான். ஏதாவது பஷ்டித்துக் கொண்டோ, எழுதிக் கொண்டோ ஓருப்பான். சூஜீங்கால் பெண்களில் ஓசைத்தபடி ரேடியோ அவன்றைக்கும். பக்கத்திலே சைக்கிள் முன்சில்லல் ஒயிலாக ஒடித்துச் சாய்த்தபடி அவனைப் பார்த்து பள்ளியில் சிரிக்கும்.

மகள் அழுகிப் பொட்டு, மிகவும் சின்னவள்தான். ஆயிரம் குசினியில் தேநீர் தயாரிக்க ஆயத்தயாகிக் கொண்டிருப்பாள். அலக்கத் மட்டும் காணக் கிடைக்காது. அவன் வீட்டில் ஓருக்கும் நேரங்களை அம்மாவுக்கு அழியிட்டுக் கூறுகிற்றான். அவன் தொழில் அப்படி!

மாடுகள் குத்துமயிகள் சிறுகிழஞ்சுக் குல்லல் அரைக்கின்ற சத்தம் கேட்டும். கூடவே மாடுகள். பலத்து முசி முசிசுவிடுவதும் வாலைத் தாக்கி ஸ்க்களை விளாசி விரட்டிவதும், கேட்டும்; சாக்கியின் மணத்திடன் பசுமிடுவின் வாசனை நாசியில் உறைக்கும். கோழிகள் எல்லாம் ஏற்கனவே கூடுகளில் அடைக்கப் பட்டிருக்கும். முழுமூச் வெனக்கொக்கரிக்கும். 'பட்டபட!' வெனக் கிறுக்கிலை உல்லாசமாக அடிப்படி கேட்டும்.

சுடச்சுட ஒரு கோப்பை தேட்டி . . . கடுஞ்சும்யான உழுப்புக்குப் பின், தொழுகயின் பின், மோசுமார்ன் ஓரவில் பிறப்பு நேரத்தில் . . . அருவமயான தனது பின்னக்காலை அட்சீ அந்தீநால், அவன்லவோ வாழுக்கை!

எல்லாமே சீலாப்பு கூட்டு சேர்த்து அம்மாவிடம் பிரிய சொல்லாமலே போயினவோ?

அம்மா அஜத்தபடியே, வவுக்கூர்ல் போறை நோக்கிப் போனாள். ஒரே வயிற்றி உதித்த பின்னாகள் வணேஷ்ஜுவாச வேயுவேய குணம் கொண்டவற்களாய் கூகிப் போனார்கள்? ஓரண்டு பேரையும் அம்மா ஒரே மாதிரித்தான். சீராட்டினாள். ஒரே மாதிரித்தான். உணவுடினர்கள். ஒரே பள்ளிக்கூடத்திலேதான் கொண்டுபோய்க் கேர்த்து விட்டாள். புத்தகங்களைத் தாக்கிக்கொண்டு, என்னைய் துசி படியச் சீவியா தலைக்கடன் அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போவதை வாசவில் நின்ற பார்த்து ரசித்தாள்.

அலம் மட்டும் படிப்பை ஒரேயிடியாகக் குழப்பினான்.. குணங்கடன்! நெஞ்சு கலும் சுய்ணா போட்டான்.. அம்மாவுடன் கோபித்துக்கொண்டு சிலவேளை சாப்பிடாமலே போனான். தநாயி: வுப்புக்குமேல் அவனால் ஏறவே ஒடிய வில்லல். அம்மா அறிவாள். அவனை குணாய்யகுன் பிகவும், புத்திசாலி, தனாலும் உள் அவனால் படிக்க முடியவில்லை என் அம்மாவுக்குப் புறியவில்லல்.

சீலன் அமயதியாகப் படித்தார். அவன் மிகவும் அமயதியான மகன். இயரந்து கலந்துகூத் தெரியாதவனாக ஓருந்தான். நட்ப்பது கூட மிகவும் மென்னம். ஒரு கம்பீரம் ஓருக்கத்தான் சொல்தது. கூயிலம் புல்லுக்குக் கூட நோகாத நல்லி, கங்கள் பெற்றாக இருந்தன. நகங்கள் ரோஸ். நிறமாகவும், நீர்மாகவும் . . . விருங்கள் கூட வெயித்து நீர்மாக நளினமாக இருந்தன, பெண்களைப் போல்.

சீலன் ஒரு மோகனமான மாஸை நேரம் பிறந்தான். பழவைகளின் கீச்செக்காவிகள் அடங்கிய பிறகு, மாடுகள் எல்லாம் மேய்க்கல் நிலங்களிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்ட பிறகு, மென்மத்சட்கத்திற்குக்கண் மண்ணெண்ணேய் விளக்குகள் உழித்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில்... அம்மாவின் ஜிடு தொட்டிய சற்றே உரசியபடி ஒரு வளர்ப்பிறை நாள்கூல் சல்லி பிறந்தான். புனர்பூச நடசத்திரம், 'இவர் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கப் பிறந்தவன்' என அவனுடு சாதகம் சொல்லிற்கு.

அலம் அத்த நடசத்திரம் அது தான் அவ்விடம் முரட்டுச் சுபாவங்கள் சேர்ந்து விட்டனவோ? அத்தம், ஏதுமல்ல என்றார்கள் சாத்திரிமா?"

மத்தியான நேரம் கொடுத்தாரானது. மென்னமானது. காற்றுற வெயில் விரட்டிவிடும். ஒருங்கைகளில் படிந்திருக்கிற புதுதியில் கச்சான் வருகிற கலாம் எனத் தோல்கிம். மூரசு மரங்கள் கொடு வெயிலில் வாடித்துவரும். சனங்கள் வெளியில் தலை காட்டவே மாட்டார்கள். கொறி பிடித்த நாய் கள் மட்டும் நாலுத்தொங்கப் போட்டபடி ஜனளத்தவாசு நிழல் தேடி சித்திரியும். 'கர்ரர்' எனக் கருரமாகக் கத்துகிறை காங்கைகள் நீர் தேடிப் பறக்கும்.

அலம் ஒரு மத்தியான நேரம் பிறந்தான், பிறந்தவுடன் எடு ஜிராத்தல் நிறை காட்டினான். அம்மா ஜிராஜவியில் துவண்டாள், மயக்கம் தீர நெடு நேரமாயிற்ற, காய்ச்சல ஜய சில நாளாயிற்ற.

என்னவோ அம்மாவுக்கு அலத்தூவட சீலன் மிகவும் பிடித்தது. அவன் அவனை விட வளர்ந்து விட்ட பிறகும், ஒழுக்கு அரும்பிய பிறகும்.... அவனுடு கேசங்களை வகுகுவதில் அப்பா துபுற்றாள். ஒரு குழந்தையினுடு போல் மிகவும் மிருக்குவான தலையிர்க்க.

அலத்துக்கு, மிகவும் முரட்டுத் தனமையிர், சுருங்கு சுருங்கு ஜிருக்கும். கண்கள் சிறத்து உள் வாங்கி ஜூஷ்ஸி ஜூஷ்டதன், மேனியில் மண்ணெண்ணேய் நாற்றும் ஒயில் நாற்றும், வியர்வைவாடையும் சதாகாலமும் வீசிற்று, அவன் தொழில் அப்படி! அவம் ஒரு செமக்காளிக் குகவேண்டி தூயிற்ற, அவனுடு மாமணப் போல, நேரங்காலமற்ற வேலை; சில நாட்கள் சேர்ந்தாற் போலவராமல் ஜிருக்கு நேர்ந்தாது. நேரத்துக்கு உண்ண முடியாமல் போயிற்ற. தன்னுடைய நினைத்தானோ, என்னவோ? அய்வொழிச்சல் ஜில்லாமலை வேலை வேலை எனப் பறந்தான்.

நினைக்க நினைக்க அம்மாவுக்கு நெற்றசப் பிழக்கும்படி நெடு முச்ச ஏறிந்தது.

சீலன் ஏன் அப்படிப் போனான்?

அம்மா மெல்ல மெல்ல போற்றுதல் கூடகோலைப் பிழங்கி ஜிஅத்தாள். நார்ம் அம்மாவிடம் ஒரு வந்தது. காங்கூடி, 'சில்லென்' ஜிருந்த ஈரழுக்கைக்குத் தேயித்தது. வாலைத்தா கீசி சுற்றிச் சுற்றிரி கூட்டியது. அம்மா காலாலு எட்டி உயர்க்க நினைத்தாள். நாயின் குங்களில் நன்றி வழிந்தது. அது சீலன் கொங்குவந்த நாய். அம்மா அதை உதைப்பாரா? கால்களை மடக்கிக் கொங்காள்.

'சொத்சொத்' வென்ற மாரி காலக்கிள் சோம்பலான ஒருநாளில் சீலன் அத்தான் க்கிக்கொண்டு வந்தான். வந்தபோது வெள்ளன நிறமாக ஜுந்தது. ஸுப்போ புப்பு நிறமாக வர்ந்து விட்டது.

மயமுநீர் ஸுடிக்கொண்டிருந்த தெருக்களில் மிகவும் நன்றாக போய் அறங்கிய அரவில் கத்தியபடி தடுக்கிக் கொட்டிருந்தது. யானுக்கும் தோன்றாத ஜூரக்கம் அவசுக்குள் சுரந்தது. நா க்கில்கொண்டு வந்தான். ஓலைப் பெட்டியால் கவித்து ஆழான். பெறிட காரியாதி போன்ற பாவனையுடன் அம்மாவுக்குச் சொன்னான்.

"வளர்ந்தாப் பிறம் உல்லத்.... மரநாய் வராதம்மா.... கோழி குக்குக் காவலாயிடுக்கும்."

ஞாந்து ஊட்டுக்கொண்டு அடிக்கூட்டுக்குக்கொண்டு எதியும் எந்தே தீவிணி பால்
தீவிணும் சீங்காரிப் பசுவின் பால் ருசியும் கொடுப்பும் மிக்கதென்று. அம்மா மாடுகளை தோக்கிப் போனாள். நாய் அம்மாவின் கால் தனித் தடுக்கப் பட்டு விளையாடியபடி இன்னே ஸுடியது.

வாலிபத்தில் அள்ளுகிறது நாய். கொடுப்பேறி உடல் பளபளக்கிறது. நன்றாகத் தான் கொடுத்து விட்டது. சீலன் கூட கொடு கொடு என்று தான் ஜுந்தான். திரட்சியான குன்றக்கும், காந்தக் கூக்குமாக.... எவ்வளவு அழகனாக ஜுந்தான் ஜுந்த அம்மாவின் மகன்.

அமைதியாக கூந்தான். ரேஷனோவுக்கீட் சத்தமாக முடுக்கி விடமாட்டான். அவனுத் திற்கி மட்டும் இன்றை இருக்கும். ஜிரங்டாம் பேறைத் தொந்தரவு செய்ய அவர் விடுமேலுமில்லை. அவன் படிக்கும்போது கூட ரேஷனோ, முன்னாவிருந்து ஏற்றாற்றுதலுக் கொண்டிருக்கும். சைக்கிளினத் தடைக்கும் போதும் பாதியவாத பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொடு நானும் உதயகாலத்தில் 'ஸ்டோ' விவர பின்னமாய் சைக்கிளினத் திட்டப்பான். காற்று ஜிரங்கிறநாடு எனக் கவனித்து திருப்பதியுடன் தவில்லைக் குறுக்குவான். எதியும் ஜுந்த அழுந்து ஆவனிடம் ஜுந்தது.

அவன் போன பிறம் எல்லாமே ஆபங்கறியும் போயிற்க. ரேஷனோ அதேகமாக மெளவித்து விட்டது. அந்த வீடே ஜீவனற்றுப் போயிற்க. சைக்கிள் சீந்துவாரற்கு நா சி படிந்தபோய், ரயற்கள் காற்க ஜுந்து மெவிந்துவிட, கவரோட சாய்த்து வைக்கப்பட்டு விட்டது.

அலத்துக்கு சைக்கிள் அவசியமென்றில்லை, அவற்கு நேரத்துக்கு ஒரு வாகனம். காரோ, வானோ, மோட்டார்ஸ்பக்கோ.... காற்றுக்கு சிறித் தக்கொண்டு வருபவனை வந்து நிற்பான்.

சீலன் போன பிறம் ஜுந்த வீட்டில் உரட்டுத்தனமும், மென்னும், அம்மாவின் ஏக்குப் பெருமூச்சுக்கும் மட்டுமே விண்கிதிற்கின்றன. மகனோவெனில் மிகவும் சின்னவன். முறியாதவேந்து. அதுகிற் ஜூ மொட்டு.

சீலன் ஏன் வீட்டிடப் போனான்?

அம்மா நன்றாகவே கவனித்தாள் சீலனுமாட்களாக சீலன் சரியர்கவே ஜூவன்னை. பரீட்சை வேஷ ஜெநகுந்துக் கொண்டிருந்தது.

— ०५ —

எஷ்டேயா முறக்கு தவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது; எதுதேயா குறித்து மிகவும் கவலை கொள்பவனாகவும் தெரிந்தது.

பந்தேசையை நினைத்துக் கலவரப் படுகிறானோ? ஏன் நன்றாகத்தான் படித்தான்!

பிடிப்பில்லாதவன் போலக் காண்டிப்பட்டான். அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்குத் தவிர்த்தான். வாய்க்குளி ஏதோ முனகிக் கொள்பவனாய் தலையை அடிக்கடி குலுக்கினான். ஓரவு நேரங்களில் நித்திரையைத் தொலை த்து விட்டான். புரணு புரணு முஞ்சின்ற அரவங்கள் கேட்டன். காலை நேரங்களில் அவன் சைக்கிளாதீ துடடிப்படில்லை. ரேடியோவை மீட்டுவதில் வரு. ஆம்! ரேடியோவை அவன் மீட்டுவதாகத் தான் அம்மா ஓவிவளவு காழும் எண்ணாள். ரேடியோவில் ஜுந்து அவனது ஜுனிய சாரீரமே பிதந்து வருகிறது போல.... உள்ளின் ஜுனிய வள்ளுகளியாவும் அவசுக்காகவே பள்ளக்கப்பட்டிருப்பதென.... அவன் தொட்டதெல்லாம் தலங்கும் என.... அவசுக்காம் எங்கோ ஒரு அறிய நங்கை வளர்ந்து வருகிறாள் என.... அவர்கள் அம்மாவுக்கு அழசிய, மதலை குதம்பும் பேரக் குழந்தைகளுப் பெற்றுத் தருவார்கள் என....

சீலணோ எனிக், சில நாட்களாக ஏனோ தானோ என மாறி விட்டான். பர்டென் எழுதப் போனான், மற்றப் பொய்க்களிடம் கரண்பபட்ட குரவமோ பரபரப்போ அவனிடம் காணப்படவில்லை. அம்மா அவனன் ஏழும் கேட்கவில்லை. அவனது ஜுனிய குழந்தையைத் தொந்தரசு செய்ய அவள் விரும்பவில்லை. எங்காவது காதல், கீதல்.... என்ற ஏதாவது?.... அவனாகவே சொல்லட்டும் என விட்டு விட்டான்.

பர்டெசை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சீலணி வரவு ரயிக் வெளியினான். முத்திலில் தலம்புசிறு சீலகளை எந்தே போயிற்கு? அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

சீலன் அன்று வெடு கீக்கப்படு எங்கந்தான். பிரகார்த்து நேரம் எங்கோ கவனமாக பல் தலைக்கிறான். தன்னிரவற்றவன் போல உலவினான். 'பரிசு' என அம்மா பெறுக்கூ ஸ்டெல்து முறைத்துவில் அவனது சீரான காலதி கள் பஷ்டித்தன. அம்மா யிகழும் அதிசயப்பட்டான்.

"நேரமாகுவதற்கில் மேலே...."

சுறியாகச் சாப்பட்டுத்தான் ஜுலை. சைக்கிளில் ஏறி உடகார்ந்தான். வழுவை போல் ஒரே தால்லாய் பறிச் பறந்து விடவில்லை. பிக நிதானமாக ஏறி உடகார்ந்தான். காற்றுற அடிப்பவனைப் போல் சுற்றிலும் பார்வை செய்யாడ்.

"போயிடு வாறுன் அம்மா...."

"வடிவாக் கடவுளை நேர்த்து கொண்டு பேர்...."

ஒரும் ஏடு சிற்கிறான்?

"ஒரு மாத உடே வே....."

"நான் பேர்க்கூ...." மொட்டையாக சுறுசுழுத்தான்.

மெல்ல மெல்ல ஒரு கிழவகனப் போல உழக்கிக் கொண்டு போனான். அம்மா அவன் பின்னாலேயே போவாளி. ஏதுவில் ஜூங்சி நின்ச கொண்டு அவன் போவதற்குப் பார்த்தாள். ஒருக்கால் திரும்பிமறையுண் ! சட்ட என ஆர்தர்த் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அம்மா உள்ளே வந்தாள். சுற்று நேரம் தின்ணயில் உட்கார்ந்தாள். பிறம், தலைக்கு என்னைய் பூளி சீவி சுடிந்துகொள்ள நினைத்து என்னையப் போத்தலத் தேடுகொள்.

வாசலில் யாரோ யசுக்கிளில் வந்து நிற்பதைப் போல ஊர்ந்தாள். எட்டிப் பார்த்தாள்.

சீலிய்!

ஏன்று என்ன யறுத்துவது? கீண்மெ கீண்மெ உள்ளே வந்துகொள். நீதுக்கும் சுலபமாக வந்துகொள்ள எயத்யாவது மறந்தபோய் விட்டுப் போனாரோ?

தின்ணயில் ஏறி அமர்ந்தான். முகம் செத்துப்போய் இருந்தது.

"ஏஞ் மேனே தலையிடிக்குத்தா . . . . "

"சாச் சாய் . . . . "

அனிந்து நிலத்தைத் தீர்வாரமிடித்தான்.

"இரு கோப்பி போட்டத் தாரன் . . . . . "

" . . . . . "

"நூண்டத்துப் பாடம் உங்கு சாடாதோ?"

அசிரந்தாகத் தலையைத் துழுக்கினான்.

"தீப்ப ணி ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?"

" . . . . . "

"காரி . . . . கீசு . . . தாவத வேறுமா? . . . . "

சிரித்தான். ஜந்த அம்மர் எவ்வளவு அப்பாவி! அம்மா அவசரமாகக் கோப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். வாங்கியான். ஷல்லல், பறித்தான்! அவனு குவழம் பரபரப்பும் அம்மாவு வியப்பிலாற்றின். வாங்கும் போத அம்மாவின் கைக்கள் அவன் விரல்கள் தீண்டின. என்றியில்லாத அபுத்தம் அவனு இருந்தது. உள்ளங்கைகள் பிச்பிச்தது வியர்த்திருந்தன.

"தங்கச்சி எங்கை அம்மா? . . . . . ?"

"பச் . . . உங்கை தான் எயனுயாவது போயிருப்பான்."

" . . . . . "

"ஙன்?"

"சும்யா தான்."

"அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நிஸ்லாமல் வெளிக்கிடு...நேரம் போகுது. வதோ ஒரு உச்சியடின் விருட்டெண் குந்தான். விழுத்து நின்ச கொண்டான், சிலதேரம் . . . ஒரு நொடி அம்மாவின் கண்களைக் கூற்றது பார்த்தான். அவனு கண்களை எவத்தேயா தேடினான் போலும்!"

" நான் . . . . போ . . . ட . . . . . அம்மா! "

வெறுத்தெயத் திரும்பிச் சைக்கிளில் பாய்ந்து வறினான். வெகு வேக மாகப் போனான். வதோ ஒரு ஜூம்புரியாத சத்தி அவனு அம்மாவிடமிருந்து பிரித்து குத்துச் செல்கிறதென் . . . . .

அம்மா கலவரத்தை தெருவுட்கு விரைந்தாள். சீலன் முடுக்கால் திடுபிமறைந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு தரம் திரும்பிப்பாற்பெரும்பான் என எதிர்பாற்றத்தான். அவன் பார்க்கவில்லை. ஆனால் உறாண்டவில் ஒரு கிய பொலித்தீஸ் பாய்க் கொங்குப்பதை அம்மா அப்போதுதான் கவனித்தான். யசுக்டீன் சில்லை தெருநோத்துக்கு பாய்ப்பு ஆர்ந்து போன சுவடாகத் தடம் புதித்துத் தெரித்து.

அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புறியவில்லை; புறவங்களைச் சுருக்கினாள். மாஸலையில் யாவும் புரிந்தன. தயங்கித் தயங்கி ஒரு பையன் சீலனின் சைக்கிளைத் தள்ளித் தொண்டு வந்தான். தண்ணூய்க் கணிந்து கொண்டே பேர்மிச்சுவாடன் சூக்கினைச் சாத்தினான். அவனை எங்கோ பாற்றித் தாபகம் காட்டிற்க அம்மாவுக்கு. அம்மாவின் முகத்தைப் பாராமல் எங்கோ வேண்டுமென்றே பாரினாலையத் திருப்பீணான்.

வெள தயத்தமாக தொண்டையைச் செருமிக் சரிப்பணிக் கொண்டான்.

"சீலன்... துதை... திடுஷ... கொண்டுவந்து விடச் சொன்னவர்..."

"ஆங்! ... சீலன் எங்கையப்பு...."

"....."

"ஐயோ! என்றை பிர்னா....."

அந்தக் குரலின் அவலம் பையனாக கிரத்தியது. தலையைக் கணிந்த வணாய் விருவிடென விவரந்து போனான்.

அம்மா பயத்தைதான், சீலனிட்டான்.

"சீலன் எங்கையப்பு...."

பையை பின்னே தட்டுத்துமாறி சூடியபடி அம்மா கேட்டாள் அவன் பறில் சிசால்ல அடியாமல் ஓட்ட தொட்டுவினான்.

"சீலன் எங்கையப்பு...."

ஷுட்டெசாக அளிர்ந்துபோய் தன்னைக் கடந்தபோன காற்றை அம்மா கேட்டாள். அது மெள்ளம்பக்க பொனது.

ஐவராறான எத்தனை அன்னையிறின் சோகங்களை அது பாற்றத்திருக்கிறது! அது பேசாமல் போனது.

"ஐயோ, என்றை சீலன் எங்கை,....."

சிவந்து மின்னிட கொண்டிருந்த அந்தவிவானை அம்மா கேட்டாள். ஷுவ் வாறான எத்தனை சீலன்கள் அதன் கீழ் உள்ளனர். அது பேசாமல் கண்ண முடிற்று.

"சீலன் எங்கே? .....

அவனுக்குத் திருப்தியாக பதிலளத் தரு ஒருவகும் ஜில்லை.

"சீலீண் எங்கை? . . ."

அம்மாவன் பரிதாபமான அக்டேக்ளிவி அர் மேல் ஓங்கி அடித்தது. அம்மாவைச் சுற்றி அறிசிப்பின்கள், ஆவ்வொருவராகக் கூடத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களுக்குப் புரிந்தத் சீலீண் எங்கே போனான் என்று ஷங்வாரான எத்தனை காலத்தினால் அவர்கள் அழிந்திருக்கின்றனர். அம்மாவை குதரவாக உள்ளே கூட்டிப் போயின்ற.

பிறகு,

அந்த எளியெய்யான சிறிய வீட்டின் கூந்தல்வாழ்வும் அவனுடன் கூடப் போக விட்டதாய்.....
எவ்வாயும் . . .

மாணவு நேரங்களில் அம்மா ஏனார் நீங்கித் தா ரெ ஜிருக்கின்ற வயல் வெளிகளிலும், பனங்கூடல்களுக்குன் நூதித்துக் கிடக்கின்ற திடல்களிலும் பூல் செஞ்சுக் கீக் கொண்டு வரப் போராள். மூது தா ராஜம் ஜினத்து, ஜினத்து முது கொடியச் சுமந்து வந்தாள்.

அவள் பாரத்தில் மாற்றிக்கொள்ள யாரும் ஜில்லை;

அவள் பாதி அறியில் வரும்போதே முருகன் கோவில் மணி சிறுவங்கிக் கேட்டும். அவளால் வேளா வேலனாக்குப் பூங்க் காணப்போக முடியவில்லை. அவள் போகும் போது கோயில் நிசப்தமாக ஜருளில் மூத்தி ஜிருக்கும். பிசை முடிந்து போனதின் தடங்களாக, சிந்திக் கிடக்கின்ற சில மலர்களும், மெல்லமெல்லக் காற்றில் காலரந்து கொண்டிருக்கிற கற்புர வாசனையும்.... சிறுக்கென் எடுக்கின்ற ஒரு சில தா டாரா மணி விளக்கும்.... ஜித்துப் பூட்டப்பட்டிருக்கிற சித்திர வேலைப் பாட்டுடன் குதிய கணத்தகதவும்....

அம்மா வாசவில் நின்ற தனியே தொழுதாள். தனது அருமையான புதல்வளையின் நல்தாக்காக அம்மா தனும் தனியே நின்ற உருசினாள்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிவரும் நேரங்களில் மார்கள் பின்புறத்தில் ஜன்றாயியான ஆ கொம்புகளால் அத்தி விரட்டியபடி தூளித்துரியும். குட்ட வூத்திலெல்லாம் அளம்புகளால் உதுக்கிய அடையாளங்களும்.... சாவியும்....

அம்மாவே ஒவ்வொன்றாக ஜுத்துவந்து கட்டடக்களில் கட்டவேண்டியிருந்தது. கோழிகள் பூரச மரங்களில் குடிபுக்கப்படுகின். அம்மா கற்களை எடுத்து வீசுவாள். "கு. . ." என விரட்டுவாள். நிசப்பமான முனிசுவு அவற்றின் கொக்கரிப்புக்களாலும், சிறகடிப்புக்களாலும் நிம்மதி ஜுத்து தவிக்கும்,

அம்மாவே தனியாக, அவற்றைக் குடுகளில் அடைக்கவேண்டி ஜிருந்தது.

புகை படிந்தபோய் மங்கிய ஒளி சிந்தும் ஒரு சிற விளக்கு மேசையின் மீது சீலீண் புத்தகங்கள், ஒரு சூக்கீன். மொனமா சிலிட்ட ஒரு ரேடியோ. அருசிலே மகள் அமர்ந்திருப்பாள், அதுகிய சிறு மொட்டு. வயக்கு மீறிய அருட்ட யோசனைகள், கொட்டக் கொட்ட விழித்தபடி தனியமயில் உட்கார்ந்திருப்பாள் பாவும்!

அந்த அருளமயான மாண்புமிகு தெந்த அம்மாவுக்குப் பிற்கு சிலடக்க வேயில்லை.

அம்மாவறவிட மெல்லுத்தான். கூங்களைச் சுற்றிக் கருவனுயந்துள்ளதோன்றின. நடைவரவரத் தூர்ந்தான். முன்போல் உற்சாகமாக வேலைசெய்ய ஒடியவில்லை. அம்மாவயோதிபத்துத் தோக்கி மெல்ல மெல்ல போய்க்கொண்டிருந்ததான்:

ஷ்ரவு நேரங்களில் நிதிரையின்றி வாடுவான். புரண்டு புரண்டு புரப்பான். அத்துப்போய் எதுது உட்கார்வான். ஏதோ ஏதோ விபரீத எண்ணங்கள் தோன்ற பெருஞ்சுச்சுகள் விடுவான்.

அலத்தைப் பற்றியும் அம்மாவுக்கு வரவர ஒன்றும் புரியவில்லை. எப்போதாவது மூன்று நான்கு நார்ட்கூட்டுக்கோட்டுமேறு வருஞான். அம்மா அரைத் தாக்கத்தில் அவன்கையுடன் புரங்மபோது கனவேகத்தில் வந்து ஒரு வாகனம் வாசனில் நீண்ட ஒருதரம் உழவி ஓய்து. அலம் 'திருதிழு' என உள்ளே வருவான். அம்மாவுடன் ஒரு வார்த்தைக்குப் பேசுவதே.... அம்மா முகத்தைச் சரியாக ஏறிடுக்கூடிய பார்க்காமலே.... கைகளில் பணத்தைத் தினிப்பான். சேட்டைக் கழற்றிக் கூட வூட்டுத்தில் ஏறிவான். ஓஸ்வுபாயை விரித்து, தலையைக்கட்ட ஓய்ந்துப் புடிப்பான். வலிய கரங்களை நெந்றியின் மீது அந்தப் போட்டுட.... கால்களை ஒடியபடி.... மயிரரும்பும் மார்புகள் விமித் தனிய சுரு தொடரியில் நூங்குப் போவான்.

ஷுப்போ அங்கிக் கொண்டுக்கும்ரானே, அது மாதிரி! ஒரு காட்டுப் பிறவி!

ஷுப்போ,

அண்டுச் சத்தங்கள் அடிக்கடி கேட்கின்றன. அண்டுச் சத்தங்களைக் கேட்டவுடன் அம்மா நடுங்குவான், அங்கள் பீதியால் விரியும். அடிவயில் அலுங்கும்.

'அவர்கள்!' அடிக்கடி ஷுப்போகளுக்கு அற்றி விளாத்தன்ற. குறைக்காக வாசங்களின் உசமலைக் கேட்டவுடன் அம்மா பாதி உயிரற்றுப் போவான். நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் "மதன் எங்கு?" என உறுக்கியபடி அவர்கள் வரும் போது - துப்பாக்கிச் சுவீயங்களில் குத்துக் கொண்டு போகும் பாவனையில் பிள்ளைகளை அவர்கள் வயத்துக் கூட்டுத் தெல்லும்போது - அம்மா படும் சம்சலம் சொல்லியாராது.

"கடவுளே!.... நான் சக்க முதல் என்ற பிள்ளையை ஒருக்கால் கண்களில் காட்டு...."

ஏரில் தின்முப் ஷரவு நேரங்களில் அண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. அம்மாவின் காதுச் சல்லுகள் சிறிந்து விரும்பாற்போல் 'ஹி' என வலிக்கின்றன. நெஞ்சு நீரறிய வருட்டுப் போய் விருக்கின்றன.

ஶ! குந்த ஷரவுகள் மிகவும் கொடியன.

அம்மாவுக்கு கிடைத்துப் பரிசீலனை அதை வயல்வெளிகளிலே பணத்தைச் சுதங்களை குந்துகள் குந்துகள் கிடைக்கும் திடவ்களிலே ஏஸாமியன்கள் குந்துகளுக்குப் பாடுகளில்லார்கள் என உருப்பில்லைகள் அம்மாவிடம் சூல்வினங்.

தீவிரம் அங்குள்ள ஒருவனாக இருக்கலாமா? அம்மா பெரும் நீதியுடன் என்னினார். அதனால் சீவினைக் கூறிடதாக இருக்காம்கூட அப்பாவிடம் வெவ்வில்லை. அவன் எந்த ஏறிய அண்டு வெட்டுக்கயவுத்துப் பழுதறானோ? அம்மா பிற வீர்களை அதிகம் அறியாள். ஓந்தச் சிற முடிசை வீடும்... முருகன் கோயிலும்... புதுதி பறக்கின்ற ஒருங்கிக்கும்... பனங்கடல்கும்... திடல்கும்... மாருகும்... கோழிக்கும் தான் அம்மாவின் உலகம். அவனது பின்னாக்களே அவளீட்டிய ஈடுற்று செல்லும்.

2

ஷண்டி அடிக்கடி அண்டுச் சுத்தங்கள் கேட்கின்றன. ஒவ்வொரு சுத்தத் திற்மம் சீலனின் நினைவு அம்மாவுக்கூரி கண்ணியர்க ஏறிறு.

அலம் கட நானலந்து நாட்னாக வீட்டுக்கு வரவில்லை. ஷண்றாவது அவன் வருவான் என் அம்மா யிகவும் தங்கப்பட்டாள்.

ஷவன் என்ன பின்னள்? வீட்டுக்கு வருவதே மறைவு. வந்தவுடன் விழுந்து படக்கிறான்.

"அம்மா.... பறிக்கிறது! என ஒரு வார்த்தை! முறையும்.

பசி என ஒரு பின்னள் கேட்டாலே தாயின் வயிறு நிறைந்து விடுமே, ஜகூடப் புறியாத, ஒரு காட்டுப் பிறவி.

எட்டு கதான் ஷவன் சாப்பிடுகிறானோ?

ஷண்டி அலம் கட்டாயம் வருவான் என எண்ணினாள் அம்மா. அங்காமல் விழுத்திருந்தாள், நின்னைக் கேட்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தாள்.

ஷன்றி மங்கிய நிலை வெளிச்சம் கீருக்கிறது. சந்திரனின் முகம் ஒரு அழுகிய பெண்ணின் நெற்றி போலத் தெரிகிறது. வெள்ளன மேகங்கள் வேகமாக வானில் திரிவதை அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், சூரியனிலகள் மங்கிய நிலவாளியில் பனபளத்துத் தெரிகிறான்.

அம்மா மட்டும் தனித்திருந்தாள். விளக்கின் சிமினி புகைபடிந்திருந்தது. மகள் அமைதியாகத் தாங்கிக் கொட்டான்... மாடுகள் மூச்சு விரும்சத்தத்தை, கோழிகள் மூலமுப்படதை, நாய் குச்சவாங்கு அங்கும் இங்கும் ஜடுவதை, நிலத்தைப் பிரான்வதை... அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சீன்வண்டு ஷன்றி கீரிச்சென குரலெடுத்து அலற சுரம்பித்தது. நாய் காரணமற்றப் பலத்தூர் முறைத்து. நிலவைக் கண்டு அது குரைப்பதாக எண்ணினாள்.

செங்காரிப்பாக வேதனையான குரவில் கதறியது. எதுவோ அதைத் தன்புமத்துவதாகத் தோன்றியது. அம்மாவால் எதந்து பின்புறம் போக அடியவில்லை. நடாமல் அஞ்சியாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நடந்திசியின் முதல்தடியும், உருவத்துத்தடியும், சுத்தத்தடியும் அம்மா உன்னிப் பாடுப் கவனித்தாள், எங்கோ புல்வாந்தி மஸர்ந்திருக்க வேண்டும். அரக்ககள் பிட்டு வாசனை முக்கைக் குமரச் செய்திரு, புடையன் பாம்பு இரையெடுக் கின்ற போதும் ஷதே வாசனை! வேலி சராசரத்து.. உடலெங்கும் குப்பான

அழுமிக்க அத்திரைகளாப் போர்த்தியபடி கொடிய விழங்குடைய புடையன் பாம்பு வசீவி வசூவி வேலிக்கள் உர்கிறதோ? . . . அம்மாவுக்கு ஒரே பயம்!

அலம் எப்போது வந்தான்? அவன் கட்டாயம் வரவேண்டும்ன அம்மா அருகன் அடிக்கடி வேண்டியார்.

அடிக்கடி அண்டிச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. நிலம், காற்றம், வாசம் அதிர்ச்சின்றன. அடிவயில் குதாக்கிறது.

சியவுயதில், ஜூன்ஸ் கண்டு பயந்து அம்மாக்கள் பக்கத்திலேயே அடியபடி புத்திருத்த புதல்வர்கள் யாருமற்ற வயல் வெளிகளிலே, பின்ரசு குழம் உலவத் தயிங்கும் நடுநிலி வேணகளிலே குவ்வாச துரிய எப்படிப் பழகின்றி? ஜந்தப் பயங்கர சத்தங்களை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்கின்றனர்? ஜந்த குபத்துக்களை எவ்வாறு சிரிப்புடன் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்? குவ்வாவு வேகத்திட்டம் வெல்சின்திட்டம் அவர்களின் மனங்களில் விடத்தது, யாறி?

“கடவுளே! எவ்வளவு பெத்த தீண்ணல்லோ, . . . இப்படி வாய்க் கு வயித்துக்கில்லாமல்.”

அண்டு ஒன்று பிசிறித்த சத்தத்தடி வெடிக்கின்றது. கேட்டுப்பழக்க பில்லாத வித்தியாசமான வெடிப்பு. மிகவும் வெறுக்கத்தக்க, அருவருப்பான - சத்தம் - அரை குறையில் பிரசவமான ஒரு உயிரற்ற மீததைப் போல, அம்மாவுக்கு உடல் “பட்ட” என வியர்த்தகு. வதோ கீட்ட விழங்கும் நடந்தேறியதாக உண்ணரவு சொல்லியிருக்கிறது.

என்ற மேசையை நோக்கிப் போன்றீ. குடுங்கு கரங்களால் விளக்கத்து விடுனாள். ஜமங்கி முறிறத்துக்கு வந்தாள். சேலையை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு அண்டுச் சத்தம் வந்த திசையில் பார்த்தாள், நாய் அம்மாவின் காலடியில் நின்றது. வாலைக் காலிக்குக்கிடியில் நேராகத் தொங்கப் போட்டுப்படி செவிகளை வாணோக்கி உயரத்திட எதையோ உஞ்சுக் கேட்டது. மெல்ல உயிரிற்று. பிறகு வேதனன்யான குரவில் ஆண்டிடது. வீட்டைச் சுற்றிச்சுற்றி வேகமாக சூடியது. அம்மாவின் காலடியில் நிற்பதும்... பிறகு சூடுவதும்... கெட்ட சேதியோன்றை அம்மாவுக்கு உணர்த்த அது அடித்தது போவும்!

செங்காரிப் பசு மீண்டும் மீண்டும் கதறியது. சினிவண்டின் பிலாக்கவு சூசை மினகபடக் கேட்கலாமிற்க. மரக்கல் பிட்டுவாசனை எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தது.

அம்மா சோரந்தபோய், அடிக்கும் நெஞ்சுட்டு மற்றத்தில் உட்காரந்தாள். நெஞ்சு மிக வர்ஷம் விட்டது. தொண்டைக்குழிக்குள் கனமான வளித ஒன்று அலைத்தவிட்டது போலத் திமித்திமிற குச்சவிடாள்.

சீலனா நினைத்து நினைத்து ஏங்கினாள். அலம் ஜூந்ராவுது வருவான் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்த்தது. குரவு மிகவும் முறிறி அம்மாவைச் சுற்றிக் கண்மாகப் படிந்தது. துங்பம் தழும் குரவில் வதோ சொல்லிந்து. சுற்றத் தா ரே போகும் ரேர்ட்டில் ஒரு வாகனம் விவரந்து போகும் சத்தம். சுபத்தான நோயாளியை யாரோ சிலர் அவசர அனிரசமாகச் சுமந்துகொண்டு காப்பாற்ற சூடுக் கொண்டிருப்பதாக....

எங்கோடுதோ·பிசு நடந்துவிட்டது.

கோழிழுன்று பரிதாபமாகக் குழாய்கிறது. மரநாய் பிடித்திருக்க வேண்டும். தீன்மான் அந்தச் சுத்தம் மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து தேய்ந்து ஓரே போய், மறைகிறது. நாய் துரத்திக் கொண்டு சிடிப்போய் ஜியலாமயுடன் திரும்பி வருகிறது.

விதிகள் திறந்தபடியே ஜித்திக் குழாய் கண்டாள்.

வயல் வெளியில் அம்மா திற்கிறாள். ஒரியன் பயங்கரமாகக் காட்டுக்கிறாள். மனதும் பெய்க்கிறது; வெங்கும்யாக அம்மா உடலைப் பொக்கி கிறது, மனமுத்தி. அம்மா குழாய் துழுமத்து ஜியலுமத்து அருக்குள் துழு கிறாள். ஆபங்ககவில் வெள்ளம் பாய்கிறது ஒரு சில்லு ஓரே லோல ஜிரத்த ஜட்ட ஒன்று வெள்ளத்தில் கலக்கிறது. அம்மா அதன் வழி போனாள். வெளு ஓர்... வெ... கு - னா - ர-ம்... கடைசியில் வந்து சேர்ந்தாள். வீட்டு வாசனை சீவன் தலையைக் கல்லுந்தபடி ஜிருக்கிறாள். கண்களிலிருந்து ஜிரத்தம் தாயர தாயரயாக்கி கொட்டுகிறது! மனமுத்திரில் கலக்கிறது. வீடைங் அம், ஜிரத்தம். நாய் ஜிரத்தத்தை நக்கி நக்கிக் கூடுத்திருது.

கணவில் ஜிரத்தத்தைக் காண்பது கூடாதே! அம்மா வீரை தினைத்தாள். ஜியலாமல் போயிற்கு.

அலம் அன்ற வரவேயில்லை. அம்மா முடு இரவும் ஓர் கிகாமல் விழித் திருந்தாள். அந்தக் கொடியை ஜிரவின் ஒவ்வொரு வணாடியும் வேதனையுடன் அப்பளித்தாள்.

ஆகூல் வர்விலே விடிவெள்ளி காலித்து: சுந்திரன் அது மேற்கு நோக்கி விரட்டியும். காகங்கள் அப்படி நிரம்பிய குரவில், விடிந்து கொண்டிருப்பதைப் பூமிக்குச் சொல்லின். கோழிகள் தீர்க்குடித்துக் கொக்கரத்தன, குவின். சுதல் நாள் ஜிரவில் பறிபோன தங்களுடே தோழிலுக்காக அவை அஞ்சலி சீசலுத்தின. மாடுகள் மடிநிறையப் பால் சுரந்து கணக்கின்ற வேதனை தாளாமல் கண்ணகளை அழைத்தன. சிகத்த வீட்டிக்கு தலையைக் கணிந்து கொண்டுவரும் ஒருவனைப் போல ஒரியன் மெல்ல மெல்ல உதயமாகினான்.

புரியாத: பேசுதயான மகள் கோர்ம்பஸ் குரிப்பிட்டபடி எழந்து வந்தாள் அற்றத்தில். நாடியில் யகூன்று உறுதந்து போய்விட அம்மாவைப், புரியாத பார்வையால் அளந்தாள்.. அம்மாவின் ஜீவன் எங்கோடு ஜிரு ஜினிந்துவிட்டது. சிறு காற்றுக்கூட அழியின் பலவீணமான தேகத்தைப் பூமியில் புரட்டி விடும்.

மெல்ல எழந்து தீப்பண்ணில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தாள், யாராவது ஒரு வேலையற்ற படன் அம்மாவைத் தேடி வரமார்ட்டாளா? கேவும் அரவில் அவளிடம் தன் அப்பங்களைக் கொடித் தீர்மானம் அம்மா ஒரு மாடும் அது ஒய் மாட்டாளா?

அருவரும் ஜிரவில்லை... பதிலாக மகள் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டியிருந்தது. மாடுகளை அவிப்பது மேயச்சூக்குத் துரத்த வேண்டியிருந்தது. கோழிகளைக் குவன்றுக்க கொள்ள உவண்டியிருந்தது.

அம்மா யந்திரகதியில் அன்றைச் செல்கூள். ஒளை வேலை செய்து மரத்துப் போயிற்று. கண்கள் காத்தின் அம்மாவுக்கு உட்காய்ச்சல் கண்டு விட்டது. நெருப்புக் காற்றுப்போல உலைஞமான மூச்சுக்கள் உதடுகளைப் போசுக்கின. காரணமற்று சில தமிழ்கள் நடப்பதும்.... பிறகு எநு நேரம் ஒரேயிடத்தில் உட்கார்வதும்.... அரோ திரத்தமற்றப் பார்வைபதித்து பெருமுச்சுக்கள் ஏறிவதும்....

ஊரியன் யாருக்கும் பிரிவு சொல்லாமல் மறைந்து போனது. ஜூலை போரிட்டுத் தோற்றுப் போய் அது வழகிறது நிலவு. காற்று சோர்வாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. அம்மாவால் ஜூலைக் கவனிக்க முடியவில்லை.

சீலி என்ன குனான்?

அலம் ஏன் நாலைந்து நாட்களாக வரவில்லை?

அம்மா மனதில் கேள்விகள் மாறியாறி எழுந்தன; ஒன்றை ஒன்று திரத்தின. தொடர்ந்து மூன்றாட்களாகக் கூண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கவில்லை அச் சமுட்டும் பேரமைதி ஆரிமேல் கவிந்தது. ஒன்று நாட்கைம் அம்மாவால் ஒரு வாய் கூட உண்ணாமுடியவில்லை. ஒரே விக்கல்!

நாலாவது ஜூலை வேகமாக வந்தது,

ஓ! ஜந்த இரவுகள் பிகவும் கொடுயன.

அம்மா தின்னாக அந்தில் காஞ்சிட்டு உட்கார்ந்திருக்கின்றான். மரங்களைக் காட்டுவதுக்குக் கொண்டிருக்க, காத்தீரு அற்றவற்றுச் சீங்கிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது. நிலவு மேகங்கூக்கள் பயந்துபோய் ஒளித்துக் கொண்டு அடிக் கொருத்தரம் எட்டிப்பாற்றி 'சட்கி' என்ற தலையை உள்ளிடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒன்றுக்கூடிய யாரோ கருட்டு பித்துக்கொண்டு போனான் போலும். 'குப்' பென சுருட்டின் நாற்றம் வீசிற்ற. நாய் சுருட்டுபோய் அம்மா பக்கத்தில் படுத்திருந்தது.

வாகனம் ஒன்று வருவதை அம்மா உணர்ந்தாள். அவான வேறும், கண்களைக் கசச் செய்யும் துளி வெள்ளத்தை உழித்துப் படி வாகவிலி நின்றது. 'ஹோரண்' கூட ஒவித்து, வந்தவிட்டதாகச் சேதி சொல்வின்றா.

அம்மா துக்கவாசப் பெருமுச்சு விட்டாள்.

கடவுளுக்கு நன்றி! அலம் ஒன்று வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்!

கதவுக்களைத் திறந்து அறையும் சத்தம். அலம் மட்டுமல்ல வேறும் சிலர் வந்திருக்க வேண்டும். முசுகுசுவனைக் குதுக்கின்ற சத்தம். படலையை மெல்லத் தள்ளித் திறந்துர். கூட்டமாக வந்தனர்.

யாரோ ஒருவனங்க் கைத் தாங்கவிப்பி கூட்டிக்கொண்ட வந்தனர். அம்மா பயந்தவளாய் விழுட்டென எழுந்தாள். விளக்குக்கூத்து கூதி உயரப்பிடித்தாள்.

அலம் சோர்ந்துபோய் வத்துக்கொண்டிருந்தாள்: அவனைத்தாங்கி அழித்து வருகின்றனர். வலது கையை ஒடுவன் மென்னையர் கப் பற்றியபடி வந்தாள். மனிக்கட்கீதுக் கீழே இரத்தம் ஜூதில் உரான் ஒரு துணியில் பந்து!

யேயோ! ஜந்த அம்மாவின் சூரட்டுக் குழந்தைக்கு என்ன வாயிற்று?

அம்மா அலரு நினைத்தாள். அடியவில்லை. நாக்கு மேலண்ணத்துட்டுக் கொண்டது.

அம்மா அசைய நினைத்தாள் புடியவில்லை. பாதங்களை யாரோ சூழியால் தழுச்சுடன். சேர்த்து அறைந்தது மாதிரி.

அவர்கள் ஒலைப்பாவை விரித்தனர். தலையண்ணாப் போட்டனர். அலம் பொலுக்குமுடியாமல் மூச்சியபடி சரித்தான். முகம் மிக வெளிறியிருந்தது. உதடுகள் காய்ந்து தோழிற்கிறுந்தன. பிகவும் தாகமாக இருந்தான். நாவால் உதடுகளை நீவினான்.

"அம்மா . . . . ."

தீவுக்கரவீ அம்மாவை அயைக்கிறது. அம்மாவால் புதல் சொல்ல அடியவில்லை. மகன் கூகந்தூர் குவிக்கிறான், அஞ்சாவான் என்று கூறுகிறீர்கள். அவர்கள் கிட்ட வந்தனர். தலையைக் குனித்தபடி அம்மாவைச் சூழ நின்றனர். குருவன் அம்மாவைத் தெட்டிசைத்தான். அம்மா இழைக்க மயக்கும் விழிகளால் அவர்களைப் பார்த்தாள். அவர்களை அம்மா அடையாளங்கண்டாள்! நடு திசிகளில் . . . யாருமற்ற வெயிகளில் . . . திரிசிற புதல் வர்கள்!!

ஓ! அலமுமா இந்த அப்பாவி அம்மாவை இவ்வளவு காலமும் ஏமாற்றித் திரித்தான்?

"கோப்பி வச்சுக் குடுங்கோ . . . ."

அம்மாவின் தோளிகளைக் கூழ்க்கியபடி ஒருவன் சொன்னான். அவனுடைய முரடு முகன், புரியுடியாத புதல்வன் கையைக்காவு கொடுத்து வந்திருக்கிறான்! தாகத்தால் தவிக்கிறான்!

கடவுளே! அம்மாவுக்கு சிகாஞ்சம் பலமளிக்க மாட்டாயோ? அம்மா எதுவோ கேட்க உண்ணினாள். அரத்தம் உள்ளந்த பல கீனமான ஒரு மூன்கல் முடுமே வந்தது.

அம்மா அசைய முயற்சித்தான். பெரும் பிரயாஸச்சுடன் கால்களாப் பெயர்த்தாள். உடல் அதுவும் மரண வேதனை போலும் நோவெடுத்தது. அராடி எழுத்து வைத்தாள். 'மேளாக்' கென ஏதோ சூதுக்கீக் கொண்டது. அம்மா பிருஷ்டம் அடிபட மல்லாந்து விழந்தாள்.

அவர்கள் அம்மாவைத் தா கீசினர், ஒலைப்பாவை விரித்தனர். தலையண்ணாப் பேர்ட்டனர். பாயில் அம்மாவை மெல்லசீ சரித்தனர்.

ஆருக்கள் எப்படித்தான் விறகும் பரவிற்றோ?

அவசர அவசரமாக மண்ணெண்ணேய் விளக்குகள் மீண்டும் உறுப்படன. ஆவ்வொருவராக அர்ப் பெண்கள் அம்மாவின் வீட்டு அறிசுத்தில் கூட்டதொடங்கினர்.

"கையிலையேழி வெடிச்சுடுத்தாம் . . . ." ஒகுத்தி பீதி கூவிய குரவில். மற்றவளிடம் கூசுக்குத்தவது, அம்மா குவிற் கேட்பதைப் போலக் கேட்டாள்.

அல்லத்துத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவர மயக்கத்தில் சிடந்தான். சொடுக் கெர்ட்டர்க்கீ கருஞ்சிலப்பு இரத்தும் தலையண்ணில் சிந்திக் கொண்டு வந்தது.

முத்து முத்தாக ஸ்டாஸ் கீர்ப்பிர் அம்மாவுன் கண்ணகவை நன்றாகபடி சிந்தத் தொடங்கிறோம்.

3

இதுபெய் பிடிப்புடன் ஒரு அதியபெண். அவள் வெள்ள வேகமாகக் கிழவியாகிக் கொண்டிருந்தாள். அறில் ஒருவருடம் அவள் இப்போ பேசிக் கீரிப் பதில்லை.

ஒரு அழகிய சிய மொட்டு, புரியாத பேசத் வாடிக்கொண்டிருக்கும் பூரம். அவள்கு வயத்தின் மீறின குடுட்டு யோசனைகள், சுவலைகள், ஏஞ்சங்கள். தாயின் வேலையில் பாதிக்குமேல் ஜிதன் பிர்சுத் தோள்களில் பலவந்த மாக ஜிரக்கிவைக்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒருங்காகப் போவதில்லை, போலம் நாட்களிலும் பிந்தித்தான் போல்கீ. ஒரு அங்கு யூனிபோஸ்டன், கலைந்த கேசத்தடன், வாடிய முகத்தடன் என்களில் பிந்திலிட்டான் கலவரமும் பயறும் தெரிக்க, மார்பில் புத்தகக் கட்டுக்களை அணுத்தபடி, புது பறக்கும் ஒருங்கைகள் வழியே ஜட்டமும் நடையுமாக விரையும்.

ஒரு முரட்டு ஜனானன். மணிக்கட்டுக்குக் கீழே அவனுடு ஒரு கரத்தைத் தினித்து விட்டார்கள். அவனிடம் அங்கு அவன் தோழர்கள் வருகின்றனர். அவன் ஒரு அருமையான மெக்கானிக் மிகவும் குணாசாவி. அவசியமானவன். ஒற்றைக் கையால் கருமையாக உடைக்கக்கூடிய அச்சாய சூரன். நாவலந்து நாட்கங்கொருமூறை நடுஷ்சி நேரம் வீட்டுக்கு வருவான். அவன் முகத்தில் காணப்படும் குடும்பமும், ஏதோ ஒரு வெறியும் காணப்போயரப் பிரமிக்கச் செய்யும். அவன் ஒரு முசும். அதிகம் பேசமாட்டான். வீட்டுக்கு வந்த வுடன் அம்மாவுக்குப் பணம் கொடுப்பான். உடனே அவைப்பாயை விரித்த படி தலையணக்கு ஜன்றித் தாங்கிப்போவான்.

வீரு மிகவும் பழையது. ஒரு சிய அடிசை. குரைமிகவும் உக்கிப் போய்விட்டது. அற்றத்தில் எங்காலும் பூவரசமிலைகள் சருகாக அப்பையாகச் சேர்ந்திருக்கும்.

ஒரு நாய். அதைக் கவனிப்பாரில்லை, எனும்பெருத்துத் தெரிய மென்து விட்டது. சொறி பிடித்துவிட்டது. காதனீல் உண்ணிகள் படையாகப் பெரு சீவிட்டன. வளவின் ஒரு மூலையில் மண்ணாத் தோண்டிவிட்டுச், சோம்பிப் பழுத்திருக்கும். அது குரைப்பதோ, சீடுவதோ கிடையாது, விரைவில் ஜுறந்து விடும்.

அடிக்கடி ஜந்த வீட்டுக்கு மாட்டத் தரகர்கள் வருகின்றனர். குதறக்குதற ஒரு டீஷல்யோ, கன்ஸரல்யோ ஜுத்துப் போசின்றனர். கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டு, போக மறுத்து அது காதும். உதவிக்கு அம்மாவை அவழிக்கும். தன் ஜனத்தை அமுக்கும். பந்தாபமான அரவில் மாடுகள் எல்லாம் சேர்ந்து அபும்.

இரவு தீநரங்களில் அடிக்கடி அண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டும். மரநாயகர் கோழிகளாக அழறக் அழற தொண்டியில் திருசியபடி இழுத்துப்போகும். உயிரை வாட்டும் அத்தீன்மான ஜலம் மெஸ்ல மெஸ்லத் தேய்ந்து நாரே போய் மறையும்.

அம்மா இப்போ அண்டுச் சத்தங்களாக சட்டை செய்வதில்லை. அவள் அன்பங்களுக்கும் இழப்புக்களுக்கும் பழக்கப்பட்டவள்.

அலத்தினாலும் சீலவினாலும் ஜாதகங்களைத்து கூகிக் கொண்டு பெயர் பெற்ற சாத்திரிமார்களைத் தேடிப் போகிறாள்.

சீலன் புறர்சு நட்சத்திரம்! ராமன் கூடுப் புறர்சு நட்சத்திரம்!!

அவனும் காடுகளில் வசிக்க நேர்ந்தது! கடலைக் கடக்க நேர்ந்தது! அதர்மரசுடன் நெருக்கும் போரிடுக் கொள்ள நேர்ந்தது! முடிவத கொண்டிருந்தவர்களை அவனும் வென்றான்!

சாஷ்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அவனும் விமோசனமளித்தான். அவனும் பேதங்களாக கடந்தவன். இரங்கும் வேடுவழி அவனது தோழர்கள்!

ஓ! ஆயிரம் ராமன் பேரில் அன்பு கொண்டவர்கள் அவன் பிரிவால் அன்புற நேர்ந்தது.

தசரதன்! . . . . கோசல! . . . . சீஙத!!

ஆலம் அத்த நட்சத்திரம், அத்தம் அதமான் என்றார்கள் சாத்திரிமார். அவன் ராஜத்துரோகமான காரியங்களில் ஈடுபடுவான் என்றும் . . . . மிகப் பெறிய கண்டங்களில் மாட்டிட்டுகொள்ள நேரும் என்றும் . . . . மறியல் வீட்டுக்கூப் போகின்ற பலன் கூட அவனுக்கு உண்டென்றும் . . . . சிரகங்கள் யாவும் நீசத்திலை அடைந்திருக்கின்றன வென்றும் . . . .

* * * * *

உயர் கலைக் கல்லூரி

ஆணப்பந்தி
யாழ்ப்பானம்

B.A. (பேராதனை)

1 ST IN COM (யாழ்ப்பானம்)

G.A.Q. (பேராதனை - யாழ்ப்பானம்)

சுருக்கெழுத்து - தட்டெழுத்து
தமிழ் - ஆங்கிலம்

வகுப்புக்கள் நடைபெறுகின்றன

அதிபர்
உயர் கலைக் கல்லூரி
ஆணப்பந்தி

புதிய உயர் கல்லூரி

ஆரியகுளம் - சந்தி,

யாழ்ப்பாணம்.

B-A-

G.A.Q

- யாழ் | பேராடனை

A\|L

SAT - SUN
DAY

O\|L

SAT - SUN
DAY

SPOKEN ENGLISH

வகுப்புக்கள் நடைபெறுகின்றன ★

நிர்வாகி

திருமதி ச. அருள்நங்கூ B. A. HONS (Cey)